Dziennik Urzędowy L 284

Unii Europejskiej

Tom 57

Wydanie polskie **Legislacja** 30 września 2014

Spis treści

II *Akty o charakterze nieustawodawczym*

ROZPORZĄDZENIA

★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1025/2014 z dnia 25 lipca 2014 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 38/2014 zmieniającym niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do przyznania uprawnień przekazanych i wykonawczych do przyjmowania niektórych środków** 1

★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1026/2014 z dnia 25 lipca 2014 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 527/2013 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje** 3

★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1027/2014 z dnia 25 lipca 2014 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 527/2013 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje** 5

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1028/2014 z dnia 26 września 2014 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1207/2011 ustanawiające wymogi dotyczące skuteczności działania i interoperacyjności systemów dozorowania w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej** [1] 7

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1029/2014 z dnia 26 września 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 73/2010 ustanawiające wymagania dotyczące jakości danych i informacji lotniczych dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej** [1] 9

★ **Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1030/2014 z dnia 29 września 2014 r. ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do jednolitych formatów i dat do celów ujawniania wartości stosowanych do określania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013** [1] 14

★ **Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1031/2014 z dnia 29 września 2014 r. ustanawiające dalsze tymczasowe nadzwyczajne środki wsparcia producentów niektórych owoców i warzyw** 22

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1032/2014 z dnia 29 września 2014 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 40

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1033/2014 z dnia 29 września 2014 r. ustalające reprezentatywne ceny oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do melasy w sektorze cukru, obowiązujące od dnia 1 października 2014 r. 42

DECYZJE

2014/680/UE, Euratom:

★ **Decyzja przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 24 września 2014 r. w sprawie mianowania sędziów Trybunału Sprawiedliwości** 45

2014/681/UE, Euratom:

★ **Decyzja przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 24 września 2014 r. w sprawie mianowania sędziego Trybunału Sprawiedliwości** 46

2014/682/UE:

★ **Decyzja Rady z dnia 25 września 2014 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów zastępcy członka z Bułgarii** 47

2014/683/UE:

★ **Decyzja Rady z dnia 25 września 2014 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka ze Zjednoczonego Królestwa** 48

2014/684/UE:

★ **Decyzja Rady z dnia 25 września 2014 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów dziewięciu członków i dwunastu zastępców członków z Grecji** 49

★ **Decyzja Rady 2014/685/WPZiB z dnia 29 września 2014 r. zmieniająca wspólne działanie 2008/124/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, EULEX KOSOWO** 51

2014/686/UE:

★ **Decyzja Komisji z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie pomocy państwa SA.33927 (12/C) (ex 11/NN) wdrożonej przez Belgię — Program gwarancji chroniący udziały indywidualnych członków spółdzielni finansowych** *(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 1021)* [1] 53

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG

2014/687/UE:

★ **Decyzja wykonawcza Komisji z dnia 26 września 2014 r. ustanawiająca konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w odniesieniu do produkcji masy włóknistej, papieru i tektury** *(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 6750)* [1] 76

[1] Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1025/2014

z dnia 25 lipca 2014 r.

zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 38/2014 zmieniającym niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do przyznania uprawnień przekazanych i wykonawczych do przyjmowania niektórych środków

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym ([1]), zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 38/2014 z dnia 15 stycznia 2014 r. zmieniającym niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do przyznania uprawnień przekazanych i wykonawczych do przyjmowania niektórych środków ([2]), w szczególności jego art. 2 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wykaz państw beneficjentów unijnego systemu bezcłowego i nieobjętego kontyngentem przywozu znajduje się w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 („rozporządzenie w sprawie dostępu do rynku").

(2) Botswana, Kamerun, Wybrzeże Kości Słoniowej, Fidżi, Ghana, Kenia, Namibia i Suazi nie podjęły działań niezbędnych do ratyfikowania swoich odpowiednich umów i, co za tym idzie, zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1528/2007, w szczególności jego lit. b), od dnia 1 października 2014 r. nie są już objęte uzgodnieniem dotyczącym dostępu do rynku, na który zezwolono rozporządzeniem (WE) nr 1528/2007. Wynika to z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 527/2013 ([3]).

(3) Wybrzeże Kości Słoniowej i Ghana, a także Unia Europejska i jej państwa członkowskie, zakończyły negocjacje dotyczące umowy o partnerstwie gospodarczym w dniu 30 czerwca 2014 r.

(4) Botswana, Namibia i Suazi, a także Unia Europejska i jej państwa członkowskie, zakończyły negocjacje dotyczące umowy o partnerstwie gospodarczym w dniu 15 lipca 2014 r.

(5) Komisja posiada uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 24a rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 w celu dokonania zmiany załącznika I do tego rozporządzenia polegającej na dodaniu regionów lub państw z grupy państw AKP, które zakończyły negocjacje dotyczące umowy z Unią Europejską i które spełniają wymogi art. XXIV GATT 1994.

([1]) Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1.
([2]) Dz.U. L 18 z 21.1.2014, s. 52.
([3]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 527/2013 z dnia 21 maja 2013 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje (Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 59).

(6) Od dnia rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia, dodanie Botswany, Wybrzeża Kości Słoniowej, Ghany, Namibii i Suazi do załącznika I do rozporządzenia w sprawie dostępu do rynku będzie podlegało warunkom określonym w art. 2 ust. 3 tego rozporządzenia, w szczególności jego lit. b),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Dodanie państw do załącznika I

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 dodaje się następujące państwa:

Republika Botswany;

Republika Wybrzeża Kości Słoniowej;

Republika Ghany;

Republika Namibii;

Królestwo Suazi.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1026/2014

z dnia 25 lipca 2014 r.

zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 527/2013 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym ([1]), zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 527/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje ([2]), w szczególności jego art. 2a i 2b,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wykaz państw beneficjentów unijnego systemu bezcłowego i nieobjętego kontyngentem przywozu znajduje się w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 („rozporządzenie w sprawie dostępu do rynku").

(2) Negocjacje umowy o partnerstwie gospodarczym („umowa") między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a państwami Pacyfiku, z drugiej strony, zostały zakończone w dniu 23 listopada 2007 r.

(3) Botswana, Kamerun, Wybrzeże Kości Słoniowej, Fidżi, Ghana, Kenia, Namibia i Suazi nie podjęły działań niezbędnych do ratyfikacji swoich odpowiednich umów. W związku z powyższym zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1528/2007, a w szczególności jego lit. b), załącznik I do tego rozporządzenia zmieniono rozporządzeniem (UE) nr 527/2013. Państwa te od dnia 1 października 2014 r. nie są już objęte uzgodnieniem dotyczącym dostępu do rynku, na który zezwolono rozporządzeniem (WE) nr 1528/2007.

(4) Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 2a i 2b rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 w celu dokonania zmiany załącznika I do tego rozporządzenia poprzez przywrócenie tych państw, które zostały usunięte zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 527/2013, niezwłocznie po podjęciu przez te państwa działań niezbędnych do ratyfikacji ich odpowiednich umów.

(5) Fidżi podjęło działania niezbędne do ratyfikacji swojej umowy i poinformowało o tym fakcie depozytariusza umowy w dniu 17 lipca 2014 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przywrócenie państwa do załącznika I

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 dodaje się następujące państwo:

Republika Fidżi.

([1]) Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1.
([2]) Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 59.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1027/2014

z dnia 25 lipca 2014 r.

zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 527/2013 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym ([1]), zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 527/2013 z dnia 21 maja 2013 r. w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje ([2]), w szczególności jego art. 2a i 2b,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Wykaz państw beneficjentów unijnego systemu bezcłowego i nieobjętego kontyngentem przywozu znajduje się w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 (Rozporządzenie w sprawie dostępu do rynku).

(2) Negocjacje umowy o partnerstwie gospodarczym (umowa) między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a stroną środkowoafrykańską, z drugiej strony, zostały zakończone w dniu 17 grudnia 2007 r.

(3) Botswana, Kamerun, Wybrzeże Kości Słoniowej, Fidżi, Ghana, Kenia, Namibia i Suazi nie podjęły działań niezbędnych do ratyfikacji swoich odpowiednich umów. W związku z powyższym zgodnie z art. 2 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1528/2007, a w szczególności jego lit. b), załącznik I do tego rozporządzenia zmieniono rozporządzeniem (UE) nr 527/2013. Państwa te od dnia 1 października 2014 r. nie są już objęte uzgodnieniem dotyczącym dostępu do rynku, na który zezwolono rozporządzeniem (WE) nr 1528/2007.

(4) Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 2a i 2b rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w celu dokonania zmiany załącznika I do tego rozporządzenia poprzez przywrócenie tych państw, które zostały usunięte zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 527/2013, niezwłocznie po podjęciu przez te państwa działań niezbędnych do ratyfikacji ich odpowiednich umów.

(5) Kamerun podjął działania niezbędne do ratyfikacji swojej umowy i poinformował o tym fakcie depozytariusza umowy w dniu 22 lipca 2014 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przywrócenie państwa do załącznika I

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 dodaje się następujące państwo:

Republika Kamerunu.

([1]) Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1.
([2]) Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 59.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 października 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1028/2014

z dnia 26 września 2014 r.

zmieniające rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1207/2011 ustanawiające wymogi dotyczące skuteczności działania i interoperacyjności systemów dozorowania w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 552/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie interoperacyjności Europejskiej Sieci Zarządzania Ruchem Lotniczym (rozporządzenie w sprawie interoperacyjności) ([1]), w szczególności jego art. 3 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 1207/2011 ([2]) ustanawia się wymogi w odniesieniu do systemów służących dostarczaniu danych dozorowania w celu zapewnienia harmonizacji skuteczności działania, interoperacyjności i efektywności tych systemów w ramach Europejskiej sieci zarządzania ruchem lotniczym oraz na potrzeby koordynacji cywilno-wojskowej.

(2) Aby być w stanie wyposażyć nowe statki powietrzne w nowe funkcje, operatorzy muszą posiadać niezbędne specyfikacje wyposażenia na co najmniej 24 miesiące przed przewidywaną datą rozpoczęcia stosowania. Odpowiednie specyfikacje certyfikacyjne zostały jednak przyjęte przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Lotniczego (EASA) dopiero w grudniu 2013 r. W rezultacie operatorzy nie będą w stanie wyposażyć nowych statków powietrznych w nowe funkcje „ADS-B Out" czy rozszerzonego modu S (ang. *Mode S Enhanced*) przed dniem 8 stycznia 2015 r. Należy zatem zmienić rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1207/2011, tak aby zapewnić zainteresowanym operatorom wystarczająco dużo dodatkowego czasu na realizację powyższego celu.

(3) Sprawne doposażenie istniejącej floty utrudniają opóźnienia w procedurze certyfikacji i dostawach wymaganego wyposażenia, jak również ograniczone zdolności przemysłu do dostarczania wyposażenia dla statków powietrznych. Pewna liczba statków powietrznych, głównie tych wykorzystywanych do obsługi operacji transatlantyckich, ma także zostać wyposażona w funkcję „ADS-B Out" do dnia 1 stycznia 2020 r., zgodnie z wymaganiem Federalnej Administracji Lotnictwa Cywilnego Stanów Zjednoczonych (FAA). Dlatego też należy odroczyć termin doposażenia w funkcje „ADS-B Out" i rozszerzonego modu S oraz przyjąć termin bardziej zbliżony do terminu ustanowionego dla wymagań FAA w zakresie ADS-B.

(4) Operatorzy państwowych statków powietrznych powinni móc skorzystać z podobnych odroczeń terminów wdrożenia, co pozostali operatorzy statków powietrznych. Termin doposażenia państwowych statków powietrznych w funkcje „ADS-B Out" i rozszerzonego modu S należy zatem odroczyć.

(5) Należy odpowiednio zmienić rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 1207/2011.

(6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej ustanowionego na mocy art. 5 rozporządzenia (WE) nr 549/2004,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 1207/2011 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Operatorzy zapewniają:

a) wyposażenie statków powietrznych wykonujących loty, o których mowa w art. 2 ust. 2, z indywidualnymi certyfikatami zdatności do lotu wydanymi po raz pierwszy w dniu 8 stycznia 2015 r. lub później, w transpondery wtórnego radaru dozorowania posiadające funkcje określone w części A załącznika II;

([1]) Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 26.

([2]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1207/2011 z dnia 22 listopada 2011 r. ustanawiające wymogi dotyczące skuteczności działania i interoperacyjności systemów dozorowania w jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (Dz.U. L 305 z 23.11.2011, s. 35).

b) wyposażenie statków powietrznych z indywidualnymi certyfikatami zdatności do lotu wydanymi po raz pierwszy w dniu 8 czerwca 2016 r. lub później, o maksymalnej certyfikowanej masie startowej powyżej 5 700 kg lub zdolnych rozwinąć rzeczywistą prędkość przelotową ponad 250 węzłów, wykonujących loty, o których mowa w art. 2 ust. 2, w transpondery wtórnego radaru dozorowania posiadające, oprócz funkcji określonych w części A załącznika II, funkcje określone w części B tego załącznika;

c) wyposażenie stałopłatów z indywidualnymi certyfikatami zdatności do lotu wydanymi po raz pierwszy w dniu 8 czerwca 2016 r. lub później, o maksymalnej certyfikowanej masie startowej powyżej 5 700 kg lub zdolnych rozwinąć rzeczywistą prędkość przelotową ponad 250 węzłów, wykonujących loty, o których mowa w art. 2 ust. 2, w transpondery wtórnego radaru dozorowania posiadające, oprócz funkcji określonych w części A załącznika II, funkcje określone w części C tego załącznika.";

b) ustęp 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Operatorzy zapewniają:

a) najpóźniej do dnia 7 grudnia 2017 r.: wyposażenie statków powietrznych wykonujących loty, o których mowa w art. 2 ust. 2, z indywidualnymi certyfikatami zdatności do lotu wydanymi po raz pierwszy przed dniem 8 stycznia 2015 r., w transpondery wtórnego radaru dozorowania posiadające funkcje określone w części A załącznika II;

b) najpóźniej do dnia 7 czerwca 2020 r.: wyposażenie statków powietrznych z indywidualnymi certyfikatami zdatności do lotu wydanymi po raz pierwszy przed dniem 8 czerwca 2016 r., o maksymalnej certyfikowanej masie startowej powyżej 5 700 kg lub zdolnych rozwinąć rzeczywistą prędkość przelotową ponad 250 węzłów, wykonujących loty, o których mowa w art. 2 ust. 2, w transpondery wtórnego radaru dozorowania posiadające, oprócz funkcji określonych w części A załącznika II, funkcje określone w części B tego załącznika;

c) najpóźniej do dnia 7 czerwca 2020 r.: wyposażenie stałopłatów z indywidualnymi certyfikatami zdatności do lotu wydanymi po raz pierwszy przed dniem 8 czerwca 2016 r., o maksymalnej certyfikowanej masie startowej powyżej 5 700 kg lub zdolnych rozwinąć rzeczywistą prędkość przelotową ponad 250 węzłów, wykonujących loty, o których mowa w art. 2 ust. 2, w transpondery wtórnego radaru dozorowania posiadające, oprócz funkcji określonych w części A załącznika II, funkcje określone w części C tego załącznika.";

2) art. 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie zapewniają, najpóźniej do dnia 7 czerwca 2020 r., wyposażenie państwowych transportowych statków powietrznych, o maksymalnej certyfikowanej masie startowej powyżej 5 700 kg lub zdolnych rozwinąć maksymalną rzeczywistą prędkość przelotową ponad 250 węzłów, eksploatowanych zgodnie z art. 2 ust. 2, w transpondery wtórnego radaru dozorowania posiadające oprócz funkcji określonych w części A załącznika II funkcje określone w części B i części C tego załącznika.";

3) art. 14 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Statki powietrzne określonego typu z certyfikatem zdatności do lotu wydanym po raz pierwszy przed dniem 8 czerwca 2016 r., o maksymalnej masie startowej powyżej 5 700 kg lub zdolne rozwinąć maksymalną rzeczywistą prędkość przelotową ponad 250 węzłów, które nie posiadają kompletnego zestawu parametrów wymienionych w części C załącznika II dostępnego na pokładowej magistrali cyfrowej, mogą zostać zwolnione z obowiązku spełnienia wymogów art. 5 ust. 5 lit. c).".

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 września 2014 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1029/2014

z dnia 26 września 2014 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 73/2010 ustanawiające wymagania dotyczące jakości danych i informacji lotniczych dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 552/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. w sprawie interoperacyjności Europejskiej Sieci Zarządzania Ruchem Lotniczym (rozporządzenie w sprawie interoperacyjności) ([1]), w szczególności jego art. 3 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Artykuł 3 ust. 13, art. 7 ust. 5 i art. 10 ust. 1 rozporządzenia Komisji (UE) nr 73/2010 ([2]) odnoszą się do rozporządzenia Komisji (WE) nr 2096/2005 ([3]), które zostało uchylone rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 1035/2011 ([4]). Odniesienia do rozporządzenia (WE) nr 2096/2005 w rozporządzeniu (UE) nr 73/2010 należy zatem zaktualizować, tak aby odnosiły się one do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 1035/2011.

(2) Załącznik III do rozporządzenia (UE) nr 73/2010 odnosi się do norm ustanowionych przez Międzynarodową Organizację Normalizacyjną (ISO). Jednakże od czasu przyjęcia rozporządzenia (UE) nr 73/2010 ISO wprowadziła zmiany do niektórych z tych norm i zmieniła ich numerację. Odniesienia do odpowiednich norm ISO zawarte w rozporządzeniu (UE) nr 73/2010 należy zatem zaktualizować, aby zapewnić spójność z obowiązującą obecnie numeracją i bieżącymi wydaniami tych norm.

(3) Załączniki I, III i XI do rozporządzenia (UE) nr 73/2010 odnoszą się do różnych definicji i postanowień określonych w załączniku 15 do konwencji o międzynarodowym lotnictwie cywilnym (konwencja chicagowska), a konkretnie do jej wydania dwunastego z lipca 2004 r., w którym uwzględniono poprawkę nr 34. Od czasu przyjęcia rozporządzenia (UE) nr 73/2010 Organizacja Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego (ICAO) wprowadziła zmiany do szeregu definicji i postanowień oraz elementów struktury załącznika 15 do konwencji chicagowskiej. Ostatnie z tych zmian wprowadzono w wydaniu czternastym z lipca 2013 r., w którym uwzględniono poprawkę nr 37. Odniesienia w rozporządzeniu (UE) nr 73/2010 do załącznika 15 do konwencji chicagowskiej należy zatem zaktualizować, aby umożliwić państwom członkowskim wypełnienie ich międzynarodowych zobowiązań prawnych oraz zapewnić spójność z istniejącymi międzynarodowymi ramami prawnymi ICAO.

(4) Należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 73/2010.

(5) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu ds. Jednolitej Przestrzeni Powietrznej ustanowionego na mocy art. 5 rozporządzenia (WE) nr 549/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ([5]),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 73/2010 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 7) otrzymuje brzmienie:

„7) »zintegrowany pakiet informacji lotniczych« (dalej zwany »IAIP«) to pakiet — w formie papierowej lub elektronicznej — składający się z następujących elementów:

a) zbiory informacji lotniczych (zwane dalej »AIP«), włącznie ze zmianami;

([1]) Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 26.
([2]) Rozporządzenie Komisji (UE) nr 73/2010 z dnia 26 stycznia 2010 r. ustanawiające wymagania dotyczące jakości danych i informacji lotniczych dla jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej (Dz.U. L 23 z 27.1.2010, s. 6).
([3]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2096/2005 z dnia 20 grudnia 2005 r. ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej (Dz.U. L 335 z 21.12.2005, s. 13).
([4]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 1035/2011 z dnia 17 października 2011 r. ustanawiające wspólne wymogi dotyczące zapewniania służb żeglugi powietrznej oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 482/2008 i (UE) nr 691/2010 (Dz.U. L 271 z 18.10.2011, s. 23).
([5]) Rozporządzenie (WE) nr 549/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 marca 2004 r. ustanawiające ramy tworzenia Jednolitej Europejskiej Przestrzeni Powietrznej (rozporządzenie ramowe) (Dz.U. L 96 z 31.3.2004, s. 1).

b) suplementy do AIP;

c) zawiadomienie określone w pkt 17 (NOTAM) oraz biuletyny informacji przed lotem;

d) biuletyny informacji lotniczych; oraz

e) listy kontrolne i wykazy ważnych NOTAM;";

b) pkt 8) otrzymuje brzmienie:

„8) »dane o przeszkodach« to dane o wszystkich stałych (o charakterze czasowym lub trwałym) i ruchomych obiektach albo ich częściach, które znajdują się w strefie przeznaczonej dla ruchu naziemnego statku powietrznego lub które przekraczają określoną powierzchnię przeznaczoną do ochrony statku powietrznego w locie bądź znajdują się poza tymi określonymi powierzchniami i zostały ocenione jako stanowiące zagrożenie dla żeglugi powietrznej;";

c) pkt 10) otrzymuje brzmienie:

„10) »dane geograficzne dotyczące lotnisk« oznaczają dane zgromadzone do celów opracowywania informacji wykorzystywanych do mapowania lotnisk;";

d) pkt 13) otrzymuje brzmienie:

„13) »instytucja zapewniająca służby informacji lotniczej« to organizacja odpowiedzialna za zapewnienie służby informacji lotniczej, certyfikowana zgodnie z wymaganiami określonymi w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) nr 1035/2011;";

e) pkt 24) otrzymuje brzmienie:

„24) »dane krytyczne« to dane o poziomie spójności określonym w lit. c) klasyfikacji spójności określonej w rozdziale 1, sekcja 1.1 załącznika 15 do konwencji chicagowskiej o międzynarodowym lotnictwie cywilnym (zwanej dalej »konwencją chicagowską«);";

f) pkt 25) otrzymuje brzmienie:

„25) »dane ważne« to dane o poziomie spójności określonym w lit. b) klasyfikacji spójności określonej w rozdziale 1, sekcja 1.1 załącznika 15 do konwencji chicagowskiej;";

2) art. 7 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Nie naruszając przepisów rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1035/2011, strony określone w art. 2 ust. 2 zobowiązane są zapewnić, by pracownicy odpowiedzialni za realizację zadań w zakresie dostarczania danych lub informacji lotniczych byli odpowiednio przeszkoleni, kompetentni i upoważnieni do wykonywania powierzonych im zadań.";

3) art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Nie naruszając przepisów rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 1035/2011, strony określone w art. 2 ust. 2 wdrażają i utrzymują system zarządzania jakością w dziedzinie własnej działalności polegającej na dostarczaniu danych i informacji lotniczych stosownie do wymagań określonych w załączniku VII część A.";

4) w załączniku I wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem I do niniejszego rozporządzenia;

5) załącznik III zastępuje się tekstem załącznika II do niniejszego rozporządzenia;

6) załącznik XI zastępuje się tekstem załącznika III do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 września 2014 r.

W imieniu Komisji

José Manuel BARROSO

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

W załączniku I, część B, lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) dostarcza się w wersji cyfrowej zgodnie z normami ICAO, o których mowa w załączniku III pkt 9, 9a i 12;”.

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK III

PRZEPISY, O KTÓRYCH MOWA W ARTYKUŁACH I ZAŁĄCZNIKACH

1. Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — rozdział 3, sekcja 3.7 (System zarządzania jakością).

2. Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — rozdział 3, sekcja 1.2.1 (Poziomy układ odniesienia).

3. Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — rozdział 3, sekcja 1.2.2 (Pionowy układ odniesienia).

4. Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — rozdział 4 (Zbiory Informacji Lotniczych (AIP)).

5. Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — rozdział 4, sekcja 4.3 (Wymagania dotyczące zmian do AIP).

6. Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — rozdział 4, sekcja 4.4 (Wymagania dotyczące suplementów do AIP).

7. Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — rozdział 5 (NOTAM).

8. Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — rozdział 6, sekcja 6.2 (Dostarczanie informacji w formie drukowanej).

9. Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — rozdział 10, sekcja 10.1 (Strefy pokrycia i wymagania dotyczące przekazywania danych).

9a Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — rozdział 10, sekcja 10.2 (Zbiór danych topograficznych — treść, wymagania dotyczące wartości liczbowych i struktura).

10. Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — dodatek 1 (Treść Zbioru informacji lotniczych (AIP)).

11. Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — dodatek 7 (Rozdzielczość publikacji i klasyfikacja spójności danych lotniczych).

12. Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby informacji lotniczej (wydanie czternaste — lipiec 2013, uwzględniające poprawkę 37) — dodatek 8 (Wymagania dotyczące danych topograficznych i o przeszkodach).

13. Object Management Group — Specyfikacja ujednoliconego języka modelowania (UML) wersja 2.1.1.

14. Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna, ISO 19107:2003 — Informacja geograficzna — Schemat przestrzenny (wydanie 1 — 8.5.2003).

15. Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna, ISO 19115:2003 — Informacja geograficzna — Metadane (wydanie 1 — 8.5.2003 [Sprostowanie Cor 1:2006 5.7.2006]).

16. Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna, ISO 19139:2007 — Informacja geograficzna — Metadane — Schemat implementacyjny XML (wydanie 1 — 17.4.2007).

17. Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna, ISO 19118:2011 — Informacja geograficzna — Kodowanie (wydanie 2 — 10.10.2011).

18. Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna, ISO 19136:2007 — Informacja geograficzna — Język znaczników geograficznych (GML) (wydanie 1 — 23.8.2007).

19. Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna, ISO/IEC 19757-3:2006 — Technika informatyczna — Języki zapisu schematów dokumentów (DSDL) — Część 3: Walidacja na podstawie reguł — Schematron (wydanie 1 — 24.5.2006).

20. Doc 9674-AN/946 ICAO — Światowy System Geodezyjny — Podręcznik 1984 (wydanie drugie — 2002).

21. Doc 9674-AN/946 ICAO — Światowy System Geodezyjny — Podręcznik 1984 (wydanie drugie — 2002), rozdział 7, sekcja 7.3.2 (Algorytm cyklicznej kontroli nadmiarowej (CRC)).

22. Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna, ISO/IEC 27002:2005 — Technika informatyczna — Techniki bezpieczeństwa — Praktyczne zasady zarządzania bezpieczeństwem informacji (wydanie 1 — 15.6.2005).

23. Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna, ISO 28000:2007 — Specyfikacja dotycząca systemu zarządzania bezpieczeństwem w łańcuchu dostaw (wydanie 1 — 21.9.2007 w trakcie przeglądu, ma zostać zastąpione przez wydanie 2 planowane na dzień 31.1.2008 [Na etapie badania]).

24. ED-99 A Eurocae, Wymagania użytkowników w odniesieniu do informacji geograficznych dotyczących lotnisk (październik 2005).

25. Międzynarodowa Organizacja Normalizacyjna, ISO 19110:2005 — Informacja geograficzna — Metodologia katalogowania obiektów (wydanie 1).”.

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK XI

RÓŻNICE ICAO, O KTÓRYCH MOWA W ART. 14

Załącznik 15 do konwencji chicagowskiej — Służby Informacji Lotniczej — rozdział 3, sekcja 3.5.2 (Cykliczna kontrola nadmiarowa) (wydanie czternaste — lipiec 2013 r., uwzględniające poprawkę 37).”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1030/2014

z dnia 29 września 2014 r.

ustanawiające wykonawcze standardy techniczne w odniesieniu do jednolitych formatów i dat do celów ujawniania wartości stosowanych do określania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 ([1]), w szczególności jego art. 441 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Aby pomóc w zapewnieniu ogólnej spójności w zakresie ujawniania informacji i przejrzystości w procesie określania globalnych instytucji o znaczeniu systemowym, instytucje te są zobowiązane do publicznego ujawniania wartości wskaźników stosowanych w tym procesie.

(2) We wzorach ujawniania informacji stosowanych przez instytucje określone jako globalne instytucje o znaczeniu systemowym zgodnie z art. 131 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ([2]) należy uwzględnić międzynarodowe standardy, w szczególności te, które zostały wydane przez Bazylejski Komitet Nadzoru Bankowego.

(3) W celu zapewnienia spójności i porównywalności zgromadzonych informacji sprawozdawczy dzień odniesienia powinno się ustalać tak, aby pokrywał się z danymi liczbowymi z końca poprzedniego roku obrotowego danej instytucji lub z dowolnego innego dnia uzgodnionego z właściwym organem.

(4) W celu ułatwienia publicznego dostępu do ujawnionych informacji i biorąc pod uwagę, że do przeprowadzenia procesu określania potrzebne są dane ze wszystkich państw członkowskich, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB) powinien gromadzić informacje od każdej instytucji i publikować je na swojej stronie internetowej.

(5) Podstawę niniejszego rozporządzenia stanowi projekt wykonawczych standardów technicznych przedstawiony Komisji przez EUNB.

(6) EUNB przeprowadził otwarte konsultacje społeczne na temat projektu wykonawczych standardów technicznych, który stanowi podstawę niniejszego rozporządzenia, dokonał analizy potencjalnych kosztów i korzyści z nimi związanych oraz zwrócił się o wydanie opinii do Bankowej Grupy Interesariuszy powołanej na podstawie art. 37 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ([3]),

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Jednolity format

Globalne instytucje o znaczeniu systemowym wypełniają wzór określony w załączniku do niniejszego rozporządzenia, w formacie elektronicznym, opublikowany na stronie internetowej Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB). Globalne instytucje o znaczeniu systemowym, przy użyciu tego wzoru, ujawniają wartości wskaźników stosowanych do określenia wyników instytucji zgodnie z metodą określania, o której mowa w art. 131 dyrektywy 2013/36/UE.

Globalne instytucje o znaczeniu systemowym nie mają obowiązku publicznego ujawniania danych pomocniczych i wskaźników pomocniczych.

([1]) Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1.

([2]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

([3]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

Artykuł 2

Data ujawniania informacji

Globalne instytucje o znaczeniu systemowym publicznie ujawniają informacje z końca roku obrotowego, o których mowa w art. 1, nie później niż cztery miesiące po zakończeniu każdego roku obrotowego.

Właściwe organy mogą zezwolić instytucjom, których koniec roku obrotowego przypada na 30 czerwca, na zgłaszanie wartości wskaźników w oparciu o ich stan z dnia 31 grudnia. W każdym przypadku informacje te należy ujawnić nie później niż dnia 31 lipca.

Artykuł 3

Miejsce ujawnienia informacji

Instytucje mogą publicznie ujawnić wartości wskaźników określone we wzorze zawartym w załączniku do niniejszego rozporządzenia za pomocą środka przekazu, który wybiorą do ujawnienia informacji, zgodnie z wymogami zawartymi w części ósmej rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i art. 434 wspomnianego rozporządzenia.

W przypadku gdy wartości wskaźników nie zostaną ujawnione za pomocą środka przekazu określonego w akapicie pierwszym, globalne instytucje o znaczeniu systemowym podają bezpośredni odnośnik do ujawnionych informacji na stronie internetowej danej instytucji lub do danego środka przekazu, w którym są dostępne.

Bez zbędnej zwłoki, po ujawnieniu tych informacji przez globalne instytucje o znaczeniu systemowym, właściwe organy przesyłają wypełnione wzory do EUNB do celów centralizacji na stronie internetowej.

Artykuł 4

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 września 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Dane wymagane do określenia globalnych instytucji o znaczeniu systemowym

Ogólne dane banku

Sekcja 1: Informacje ogólne:	**Odpowiedź**
a. Ogólne informacje dostarczone przez krajowy organ nadzoru:	
(1) Kod kraju	
(2) Nazwa banku	
(3) Data zgłoszenia (rrrr-mm-dd)	
b. Ogólne informacje dostarczone przez instytucję sprawozdającą:	
(1) Data zgłoszenia (rrrr-mm-dd)	
(2) Waluta sprawozdawcza	
(3) Kurs przeliczeniowy euro	
(4) Jednostka sprawozdawcza	
(5) Standard rachunkowości	
(6) Miejsce publicznego ujawnienia informacji	

Wskaźnik wielkości

Sekcja 2: Całkowite ekspozycje	**Kwota**
a. Ekspozycja kontrahenta z tytułu instrumentów pochodnych (metoda 1)	
b. Wartość brutto transakcji finansowania papierów wartościowych	
c. Ekspozycja kontrahenta z tytułu transakcji finansowania papierów wartościowych	
d. Pozostałe aktywa	
(1) Papiery wartościowe otrzymane w transakcjach finansowania papierów wartościowych, które są ujęte jako aktywa	
e. Całkowita wartość pozycji bilansowych (suma pozycji 2.a, 2.b, 2.c i 2.d pomniejszona o pozycję 2.d(1))	
f. Potencjalna przyszła ekspozycja z tytułu instrumentów pochodnych (metoda 1)	
g. Wartość nominalna pozycji pozabilansowych przy współczynniku konwersji 0 %	
(1) Bezwarunkowo odwoływalne zobowiązania z tytułu kart kredytowych	
(2) Inne bezwarunkowo odwoływalne zobowiązania	
h. Wartość nominalna pozycji pozabilansowych przy współczynniku konwersji 20 %	

Sekcja 2: Całkowite ekspozycje	Kwota
i. Wartość nominalna pozycji pozabilansowych przy współczynniku konwersji 50 %	
j. Wartość nominalna pozycji pozabilansowych przy współczynniku konwersji 100 %	
k. Całkowita wartość pozycji pozabilansowych (suma pozycji 2.f, 2.g i 2.h–2.j, pomniejszona o 0,9-krotność sumy pozycji 2.g(1) i 2.g(2))	
l. Podmioty objęte konsolidacją na potrzeby rachunkowości, ale nie do celów regulacyjnych opartych na analizie ryzyka:	
(1) Aktywa bilansowe	
(2) Potencjalna przyszła ekspozycja z tytułu instrumentów pochodnych	
(3) Bezwarunkowo odwoływalne zobowiązania	
(4) Inne zobowiązania pozabilansowe	
(5) Wartość inwestycji w jednostkach objętych konsolidacją	
m. Korekty regulacyjne	
n. Dane pomocnicze:	
(1) Wierzytelności z tytułu zabezpieczenia gotówkowego przekazanego w ramach transakcji na instrumentach pochodnych	
(2) Wartość nominalna netto kredytowych instrumentów pochodnych	
(3) Wartość nominalna netto kredytowych instrumentów pochodnych w odniesieniu do podmiotów ujętych w pozycji 2.l	
4) Ekspozycje bilansowe i pozabilansowe między podmiotami ujętymi w pozycji 2.l	
5) Ekspozycje bilansowe i pozabilansowe podmiotów ujętych w 2.l. wobec podmiotów objętych konsolidacją do celów regulacyjnych opartych na analizie ryzyka	
(6) Ekspozycje bilansowe i pozabilansowe podmiotów objętych konsolidacją do celów regulacyjnych opartych na analizie ryzyka wobec podmiotów ujętych w pozycji 2.l	
(7) Całkowita wartość ekspozycji do celów obliczania wskaźnika dźwigni (definicja ze stycznia 2014 r.)	
o. Wskaźnik łącznych ekspozycji (suma pozycji 2.e, 2.k, 2.l(1), 2.l(2), 0,1-krotność pozycji 2.l(3), pozycja 2.l(4) pomniejszona o sumę pozycji 2.l(5) i 2.m)	

Wskaźniki wzajemnych powiązań

Sekcja 3: Aktywa wewnątrz systemu finansowego	Kwota
a. Fundusze zdeponowane u innych instytucji finansowych lub im pożyczane	
(1) Certyfikaty depozytowe	
b. Niewykorzystane linie kredytowe przyznawane innym instytucjom finansowym	

Sekcja 3: Aktywa wewnątrz systemu finansowego	Kwota
c. Inwestycje w papiery wartościowe wyemitowane przez inne instytucje finansowe:	
(1) Zabezpieczone dłużne papiery wartościowe	
(2) Niezabezpieczone obligacje uprzywilejowane	
(3) Obligacje podporządkowane	
(4) Papiery komercyjne	
(5) Akcje (w tym wartości nominalna i nadwyżka akcji zwykłych i uprzywilejowanych)	
(6) Kompensowanie pozycji krótkich w odniesieniu do konkretnego portfela akcji ujętych w pozycji 3.c(5)	
d. Dodatnia wartość netto bieżącej ekspozycji transakcji finansowania papierów wartościowych z innymi instytucjami finansowymi	
e. Kontrakty na pozagiełdowe instrumenty pochodne zawarte z innymi instytucjami finansowymi, które mają dodatnią godziwą wartość netto:	
(1) Dodatnia godziwa wartość netto (obejmująca posiadane zabezpieczenie, jeżeli jest objęte umową ramową o kompensowaniu zobowiązań)	
(2) Potencjalne przyszłe ekspozycje	
f. Wskaźnik aktywów wewnątrz systemu finansowego (suma pozycji 3.a, 3.b–3.c(5), 3.d, 3.e(1) oraz 3.e(2), pomniejszona o pozycję 3.c(6))	

Sekcja 4: Pasywa wewnątrz systemu finansowego	Kwota
a. Depozyty należne instytucjom depozytowym	
b. Depozyty należne niedepozytowym instytucjom finansowych	
c. Niewykorzystane linie kredytowe otrzymane od innych instytucji finansowych	
d. Ujemna wartość netto bieżącej ekspozycji transakcji finansowania papierów wartościowych z innymi instytucjami finansowymi	
e. Kontrakty na pozagiełdowe instrumenty pochodne zawarte z innymi instytucjami finansowymi, które mają ujemną godziwą wartość netto:	
(1) Ujemna godziwa wartość netto (obejmująca zabezpieczenie, jeżeli jest objęte umową ramową o kompensowaniu zobowiązań)	
(2) Potencjalne przyszłe ekspozycje	
f. Dane pomocnicze:	
(1) Fundusze pożyczone od innych instytucji finansowych	
(2) Certyfikaty depozytowe ujęte w pozycjach 4.a i 4.b	
g. Wskaźnik zobowiązań wewnątrz systemu finansowego (suma pozycji 4.a–4.e(2))	

Sekcja 5: Wyemitowane papiery wartościowe	Kwota
a. Zabezpieczone dłużne papiery wartościowe	
b. Niezabezpieczone obligacje uprzywilejowane	
c. Obligacje podporządkowane	
d. Papiery komercyjne	
e. Certyfikaty depozytowe	
f. Kapitał podstawowy	
g. Akcje uprzywilejowane i wszelkie inne formy finansowania podporządkowanego nieujęte w pozycji 5.c	
h. Dane pomocnicze:	
(1) Wartość księgowa akcji, w odniesieniu do których cena rynkowa nie jest dostępna)	
i. Wskaźnik wyemitowanych papierów wartościowych (suma pozycji 5.a–5.g)	

Wskaźniki substytucyjności/infrastruktury instytucji finansowych

Sekcja 6: Płatności dokonane w ciągu roku sprawozdawczego (z wyjątkiem płatności wewnątrzgrupowych)	zgłoszone w	kwota w określonej walucie	kwota
a. w dolarach australijskich	AUD		
b. w realach brazylijskich	BRL		
c. w dolarach kanadyjskich	CAD		
d. we frankach szwajcarskich	CHF		
e. w juanach chińskich	CNY		
f. w euro	EUR		
g. w funtach brytyjskich	GBP		
h. w dolarach Hongkongu	HKD		
i. w rupiach indyjskich	INR		
j. w jenach japońskich	JPY		
k. w koronach szwedzkich	SEK		
l. w dolarach amerykańskich	USD		
m. Dane pomocnicze:			
(1) w peso meksykańskich	MXN		

Sekcja 6: Płatności dokonane w ciągu roku sprawozdawczego (z wyjątkiem płatności wewnątrzgrupowych)	zgłoszone w	kwota w określonej walucie	kwota
(2) w dolarach nowozelandzkich	NZD		
(3) w rublach rosyjskich	RUB		
n. Wskaźnik działalności płatniczej (suma pozycji 6.a–6.l)			

Sekcja 7: Aktywa w depozycie	Kwota
a. Wskaźnik aktywów w depozycie	

Sekcja 8: Transakcje gwarantowane na rynku papierów dłużnych i rynku akcji	Kwota
a. Działalność gwarantowania emisji akcji	
b. Działalność gwarantowania emisji długu	
c. Wskaźnik działalności gwarantowania (suma pozycji 8.a i 8.b)	

Wskaźniki złożoności

Sekcja 9: Kwota nominalna pozagiełdowych instrumentów pochodnych	Kwota
a. Pozagiełdowe instrumenty pochodne rozliczanych za pośrednictwem partnera centralnego	
b. Pozagiełdowe instrumenty pochodne rozliczane dwustronnie	
c. Wskaźnik pozagiełdowych instrumentów pochodnych (suma pozycji 9.a i 9.b)	

Sekcja 10: Papiery wartościowe przeznaczone do obrotu i dostępne do sprzedaży	Kwota
a. Papiery wartościowe przeznaczone do obrotu	
b. Papiery wartościowe dostępne do sprzedaży	
c. Papiery wartościowe przeznaczone do obrotu i dostępne do sprzedaży, które odpowiadają definicji aktywów poziomu 1	
d. Papiery wartościowe przeznaczone do obrotu i dostępne do sprzedaży, które odpowiadają definicji aktywów poziomu 2, z redukcją wartości w wycenie	
d. Dane pomocnicze:	
(1) Papiery wartościowe utrzymywane do upływu terminu zapadalności	
f. Wskaźnik papierów wartościowych przeznaczonych do obrotu i dostępnych do sprzedaży (suma pozycji 10.a i 10.b pomniejszona o sumę pozycji 10.c i 10.d)	

Sekcja 11: Aktywa poziomu 3	Kwota
a. Wskaźnik aktywów poziomu 3	

Wskaźnik działalności transgranicznej

Sekcja 12: Należności transgraniczne	**Kwota**
a. Należności zagraniczne na podstawie ostatecznego ryzyka (z wyłączeniem działalności związanej z instrumentami pochodnymi)	
b. Dane pomocnicze:	
(1) Należności z tytułu zagranicznych instrumentów pochodnych na podstawie ostatecznego ryzyka	
c. Wskaźnik należności transgranicznych (punkt 12.a)	

Sekcja 13: Zobowiązania transgraniczne	**Kwota**
a. Zobowiązania zagraniczne (z wyłączeniem zobowiązań z tytułu instrumentów pochodnych i zobowiązań lokalnych w walucie lokalnej)	
(1) Wszelkie zobowiązania zagraniczne wobec jednostek powiązanych ujęte w pozycji 13.a	
b. Zobowiązania lokalne w walucie lokalnej (z wyjątkiem działalności związanej z instrumentami pochodnymi)	
c. Dane pomocnicze:	
(1) Zobowiązania z tytułu zagranicznych instrumentów pochodnych na podstawie najwyższego ryzyka	
d. Wskaźnik zobowiązań transgranicznych (suma pozycji 13.a i 13.b pomniejszona o pozycję 13.a(1))	

Wskaźniki dodatkowe

Sekcja 14: Wskaźniki pomocnicze	**Kwota**
a. Zobowiązania ogółem	
b. Finansowanie detaliczne	
c. Wskaźnik zależności od finansowania hurtowego (różnica pomiędzy pozycjami 14.a i 14.b podzielona przez pozycję 14.a)	
d. Zagraniczne dochody netto	
e. Dochody netto ogółem	
f. Dochody brutto ogółem	
g. Wartość brutto pożyczonych innym instytucjom środków pieniężnych i wartość godziwa brutto papierów wartościowych pożyczonych innym instytucjom w ramach transakcji finansowania papierów wartościowych	
h. Wartość brutto pożyczonych od innych instytucji środków pieniężnych i wartość godziwa brutto papierów wartościowych pożyczonych od innych instytucji w ramach transakcji finansowania papierów wartościowych	
I. Dodatnia wartość godziwa brutto transakcji pozagiełdowych dotyczących instrumentów pochodnych	
j. Ujemna wartość godziwa brutto transakcji pozagiełdowych dotyczących instrumentów pochodnych	
	Kwota w pojedynczych jednostkach
k. Liczba jurysdykcji	

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) NR 1031/2014

z dnia 29 września 2014 r.

ustanawiające dalsze tymczasowe nadzwyczajne środki wsparcia producentów niektórych owoców i warzyw

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 [1], w szczególności jego art. 219 ust. 1 w związku z art. 228,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 7 sierpnia rząd rosyjski wprowadził zakaz przywozu niektórych produktów z Unii do Rosji, w tym owoców i warzyw. Zakaz ten spowodował poważne zagrożenie wystąpieniem zakłóceń na rynku spowodowanych znacznym spadkiem cen ze względu na fakt, że ważny rynek eksportowy z dnia na dzień stał się niedostępny.

(2) To zagrożenie wystąpieniem zakłóceń na rynku ma szczególne znaczenie w odniesieniu do sektora owoców i warzyw, w przypadku których w bieżącym okresie roku zbierane są duże ilości łatwo psujących się produktów.

(3) W związku z tym na rynku wystąpiła sytuacja, której — jak się wydaje — zwykłe środki dostępne na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 nie mogą zaradzić.

(4) Aby obecna sytuacja na rynku nie przerodziła się w jego poważniejsze lub przedłużające się zakłócenie, przyjęto rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 932/2014 [2]. Przewidywało ono maksymalne kwoty pomocy na operacje wycofania z rynku, niezbierania plonów i zielonych zbiorów. Konieczne są jednak dalsze środki wsparcia. Mechanizm wprowadzony w tym rozporządzeniu należy zatem uzupełnić środkami w formie dodatkowego, ukierunkowanego wsparcia dla określonych ilości produktów, obliczonych na podstawie dotychczasowego wywozu do Rosji.

(5) Należy przyjąć dalsze tymczasowe nadzwyczajne środki wsparcia dla pomidorów, marchwi, kapusty, słodkiej papryki, kalafiorów i brokułów głowiastych, ogórków i korniszonów, grzybów, jabłek, gruszek, śliwek, owoców miękkich, winogron stołowych świeżych, owoców kiwi, pomarańcz słodkich, klementynek i mandarynek.

(6) Biorąc pod uwagę szacowane, objęte zakazem ilości, pomoc finansowa Unii powinna zostać przyznana zgodnie z ilościami przedmiotowych produktów. Obliczanie tych ilości powinno być wykonane dla każdego państwa członkowskiego w zależności od poziomu jego wywozu do Rosji przedmiotowych produktów w ostatnich trzech latach minus ilości, które zostały już zgłoszone na podstawie rozporządzenia delegowanego (UE) nr 932/2014.

(7) Oczekuje się, że produkty objęte niniejszym rozporządzeniem, które byłyby wywiezione do Rosji, zostaną przekierowane na rynki innych państw członkowskich. Producenci tych samych produktów w tych państwach członkowskich, którzy nie wywozili dotychczas swoich produktów do Rosji, mogą zatem spotkać się ze znacznym zakłóceniem na rynku i spadkiem cen.

(8) Z tego względu, a także w celu stabilizacji rynku, pomoc finansowa Unii powinna być dostępna dla producentów we wszystkich państwach członkowskich w odniesieniu do jednego lub więcej produktów objętych niniejszym rozporządzeniem, ale przedmiotowe ilości nie mogą przekraczać 3 000 ton na państwo członkowskie.

---

[1] Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

[2] Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 932/2014 z dnia 29 sierpnia 2014 r. ustanawiające tymczasowe nadzwyczajne środki wsparcia dla producentów niektórych owoców i warzyw oraz zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 913/2014 (Dz.U. L 259 z 30.8.2014, s. 2).

(9) Państwa członkowskie powinny mieć swobodę w podjęciu decyzji dotyczącej wykorzystania lub niewykorzystania przedmiotowej ilości 3 000 ton. W tym ostatnim przypadku powinny one powiadomić Komisję w terminie pozwalającym jej zdecydować o ponownym przydziale niewykorzystanych ilości.

(10) Wycofanie z rynku, niezbieranie plonów i zielone zbiory stanowią skuteczne środki zarządzania kryzysowego w przypadku nadwyżki owoców i warzyw wynikającej z przejściowych i niemożliwych do przewidzenia okoliczności. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość przydzielenia udostępnionych im ilości do jednego lub kilku z tych środków w celu zapewnienia najbardziej efektywnego wykorzystania dostępnych kwot.

(11) Ograniczenie polegające na tym, że wsparcie może być udzielone na wycofanie z rynku 5 % produkcji wprowadzonej do obrotu, określone w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 932/2014, należy tymczasowo uchylić. Pomoc finansowa Unii powinna zatem zostać przyznana nawet w przypadku, gdy wycofanie z rynku przekracza pułap 5 %.

(12) Pomoc finansowa na wycofanie z rynku powinna opierać się na odpowiednich kwotach określonych w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 543/2011 ([1]) w odniesieniu do wycofania z rynku w celu bezpłatnej dystrybucji i w odniesieniu do wycofania z rynku do innych przeznaczeń. W odniesieniu do produktów, dla których w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 nie ustalono żadnej kwoty, maksymalne kwoty powinny zostać ustalone w niniejszym rozporządzeniu.

(13) Biorąc pod uwagę fakt, że kwoty dotyczące pomidorów, określone w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, odnoszą się do roku gospodarczego dla pomidorów przeznaczonych do przetworzenia i pomidorów do spożycia jako produkty świeże, należy sprecyzować, że maksymalna kwota mająca zastosowanie do pomidorów do spożycia jako produkty świeże do celów niniejszego rozporządzenia dotyczy okresu od dnia 1 listopada do dnia 31 maja.

(14) W świetle wyjątkowych zakłóceń na rynku i w celu zagwarantowania, że wszyscy producenci owoców i warzyw otrzymają unijne wsparcie, pomoc finansowa Unii na wycofanie z rynku powinna zostać również przyznana producentom owoców i warzyw, którzy nie są członkami uznanych organizacji producentów.

(15) W celu wspierania bezpłatnej dystrybucji wycofanych owoców i warzyw w niektórych organizacjach, takich jak organizacje charytatywne i szkoły, oraz wszelkich innych równoznacznych przeznaczeń zatwierdzonych przez państwa członkowskie, zastosowanie powinno mieć również 100 % maksymalnych kwot ustalonych w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 w odniesieniu do producentów, którzy nie są członkami uznanych organizacji producentów. W przypadku operacji wycofania z rynku do przeznaczeń innych niż bezpłatna dystrybucja powinni oni otrzymać 50 % maksymalnych ustalonych kwot. W tym kontekście producenci, którzy nie są członkami uznanej organizacji producentów, powinni spełniać takie same lub podobne warunki jak organizacje producentów. Powinni oni zatem podlegać, podobnie jak uznane organizacje producentów, odpowiednim przepisom ustanowionym w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013 i rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 543/2011.

(16) Organizacje producentów są głównymi podmiotami w sektorze owoców i warzyw, są więc najodpowiedniejszymi podmiotami, by zagwarantować, że pomoc finansowa Unii na wycofanie z rynku zostanie wypłacona producentom, którzy nie są członkami uznanych organizacji producentów. Powinny one zapewniać wypłatę tej pomocy producentom, którzy nie są członkami uznanych organizacji producentów, na podstawie zawartych z nimi umów. Jako że nie we wszystkich państwach członkowskich poziom zorganizowania rynku owoców i warzyw po stronie podaży jest jednakowy, w uzasadnionych przypadkach należy umożliwić właściwym organom państw członkowskich bezpośrednią wypłatę wsparcia dla producentów.

(17) Państwa członkowskie powinny ustalić kwoty wsparcia z tytułu niezbierania plonów lub zielonych zbiorów, w odniesieniu do hektara, na poziomie nieprzekraczającym 90 % maksymalnych kwot wsparcia z tytułu wycofania z rynku, które mają zastosowanie do wycofania z rynku do przeznaczeń innych niż bezpłatna dystrybucja i zostały określone w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, lub w odniesieniu do produktów, dla których nie ustalono żadnej kwoty w wymienionym załączniku — maksymalnych kwot określonych w niniejszym rozporządzeniu. W przypadku pomidorów przeznaczonych do spożycia jako produkty świeże kwotą braną pod uwagę przez państwa członkowskie powinna być kwota określona w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 na okres od dnia 1 listopada do dnia 31 maja. Niezbieranie plonów powinno uzyskać wsparcie nawet w przypadku, gdy z danego obszaru produkcji pozyskiwano produkcję w celach handlowych w trakcie normalnego cyklu produkcyjnego.

([1]) Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektora owoców i warzyw oraz sektora przetworzonych owoców i warzyw (Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1).

(18) Organizacje producentów mają wspólne zdolności w zakresie podaży i są w stanie działać szybciej niż producenci, którzy nie są członkami takich organizacji, w przypadku gdy mają do czynienia z większymi ilościami mającymi bezpośredni wpływ na rynek. W związku z tym w celu zapewnienia bardziej efektywnego wdrożenia nadzwyczajnych środków wsparcia przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu oraz celem przyspieszenia stabilizacji rynku, w odniesieniu do producentów będących członkami uznanych organizacji producentów należy zwiększyć pomoc finansową Unii na wycofania z rynku do przeznaczeń innych niż bezpłatna dystrybucja do 75 % odnośnych kwot maksymalnych ustalonych dla wsparcia na wycofanie z rynku do innych przeznaczeń.

(19) W odniesieniu do wycofania z rynku pomoc finansowa Unii na operacje niezbierania plonów i zielonych zbiorów powinna również zostać przyznana producentom, którzy nie są członkami uznanych organizacji producentów. Pomoc finansowa powinna wynieść 50 % maksymalnych kwot wsparcia ustalonych dla organizacji producentów.

(20) Biorąc pod uwagę dużą liczbę producentów, którzy nie są członkami organizacji producentów, i potrzebę przeprowadzania kontroli, które będą wiarygodne i wykonalne, pomocy finansowej Unii nie należy przyznawać producentom, którzy nie są członkami organizacji producentów, w odniesieniu do zielonych zbiorów owoców i warzyw, których normalne zbiory już się rozpoczęły, oraz w odniesieniu do niezbierania plonów, w przypadku gdy z danego obszaru produkcji pozyskiwano produkcję w celach handlowych w trakcie normalnego cyklu produkcyjnego. W związku z tym producenci, którzy nie są członkami uznanych organizacji producentów, powinni podlegać, podobnie jak uznane organizacje producentów, odpowiednim przepisom ustanowionym w rozporządzeniu (UE) nr 1308/2013 i rozporządzeniu wykonawczym (UE) nr 543/2011.

(21) W odniesieniu do producentów, którzy nie są członkami organizacji producentów, wypłaty pomocy finansowej Unii na operacje niezbierania plonów i zielonych zbiorów powinien dokonywać bezpośrednio właściwy organ państwa członkowskiego. Ten właściwy organ powinien wypłacać odpowiednie kwoty producentom zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym (UE) nr 543/2011 oraz z odpowiednimi przepisami i procedurami krajowymi.

(22) W celu zagwarantowania, że pomoc finansowa Unii dla producentów niektórych owoców i warzyw jest wykorzystywana na zamierzone cele oraz w celu zapewnienia skutecznego wykorzystania budżetu Unii, państwa członkowskie powinny wprowadzić rozsądny poziom kontroli. W szczególności należy przeprowadzać kontrole dokumentacji, kontrole identyfikacyjne, kontrole bezpośrednie oraz kontrole na miejscu, obejmujące rozsądną ilość produktów, obszarów, organizacji producentów i producentów, którzy nie są członkami uznanych organizacji producentów. Państwa członkowskie powinny zagwarantować, że operacje wycofania z rynku, zielonych zbiorów i niezbierania plonów w odniesieniu do pomidorów dotyczą jedynie odmian przeznaczonych do spożycia jako produkty świeże.

(23) Państwa członkowskie powinny w regularnych odstępach czasu powiadamiać Komisję o operacjach realizowanych przez organizacje producentów oraz przez producentów, którzy nie są członkami organizacji.

(24) W celu wywarcia natychmiastowego wpływu na rynek oraz aby przyczynić się do stabilizacji cen, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w dniu jego opublikowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. W niniejszym rozporządzeniu ustanowiono przepisy dotyczące tymczasowych nadzwyczajnych unijnych środków wsparcia, które mają być przyznane organizacjom producentów w sektorze owoców i warzyw, uznanym zgodnie z art. 154 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, oraz producentom, którzy nie są członkami takich organizacji.

Te tymczasowe nadzwyczajne unijne środki wsparcia obejmują operacje wycofania z rynku, niezbierania plonów i zielonych zbiorów.

2. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, przyznawane jest w odniesieniu do następujących produktów sektora owoców i warzyw, przeznaczonych do spożycia jako produkty świeże:

a) pomidory objęte kodem CN 0702 00 00;

b) marchew objęta kodem CN 0706 10 00;

c) kapusta objęta kodem CN 0704 90 10;

d) słodka papryka objęta kodem CN 0709 60 10;

e) kalafiory i brokuły głowiaste objęte kodem CN 0704 10 00;

f) ogórki objęte kodem CN 0707 00 05;

g) korniszony objęte kodem CN 0707 00 90;

h) grzyby z rodzaju *Agaricus* objęte kodem CN 0709 51 00;

i) jabłka objęte kodem CN 0808 10;

j) gruszki objęte kodem CN 0808 30;

k) śliwki objęte kodem CN 0809 40 05;

l) owoce miękkie objęte kodami CN 0810 20, 0810 30 i 0810 40;

m) winogrona stołowe, świeże objęte kodem CN 0806 10 10;

n) owoce kiwi objęte kodem CN 0810 50 00.

o) pomarańcze słodkie objęte kodem CN 0805 10 20;

p) klementynki objęte kodem CN 0805 20 10;

q) mandarynki (włącznie z tangerinami i mandarynkami satsuma); wilkingi i podobne mieszańce cytrusowe objęte kodami CN 0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70 oraz 0805 20 90.

3. Wsparcie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje działania prowadzone w okresie od dnia 30 września 2014 r. do dnia, w którym ilości określone w art. 2 ust. 1 zostaną wyczerpane w każdym zainteresowanym państwie członkowskim, lub do dnia 31 grudnia 2014 r., w zależności od tego, która z tych dat następuje wcześniej.

Artykuł 2

Przydzielenie maksymalnych ilości państwom członkowskim

1. Wsparcie, o którym mowa w art. 1 ust. 1, jest udostępnione państwom członkowskim w odniesieniu do ilości produktów określonych w załączniku I.

Wsparcie to jest również dostępne we wszystkich państwach członkowskich na operacje wycofania, zielonych zbiorów lub niezbierania plonów, w odniesieniu do jednego lub więcej produktów wymienionych w art. 1 ust. 2 i określonych przez państwo członkowskie, pod warunkiem że przedmiotowa dodatkowa ilość nie przekracza 3 000 ton na państwo członkowskie.

2. W odniesieniu do ilości na państwo członkowskie, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą określić dla każdego produktu bądź grupy produktów ilości, które mają zostać wycofane z rynku w celu bezpłatnej dystrybucji i do przeznaczeń innych niż bezpłatna dystrybucja, jak również obszar równoważny, na którym stosuje się zielone zbiory i niezbieranie plonów.

3. Państwa członkowskie mogą zdecydować do dnia 31 października 2014 r. o niewykorzystywaniu ilości 3 000 ton lub jej części. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich niewykorzystanych ilościach do dnia 31 października 2014 r. Z chwilą powiadomienia operacje prowadzone w danym państwie członkowskim nie kwalifikują się do wsparcia w ramach niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Przydzielenie ilości producentom

Państwa członkowskie przydzielają ilości, o których mowa w art. 2, pomiędzy organizacje producentów i producentów, którzy nie są członkami organizacji producentów, zgodnie z zasadą „kto pierwszy, ten lepszy”.

Państwa członkowskie mogą jednak podjąć decyzję o ustanowieniu innego systemu przydzielania ilości, pod warunkiem że system ten opiera się na obiektywnych i niedyskryminacyjnych kryteriach. W tym celu państwa członkowskie mogą wziąć pod uwagę zasięg skutków rosyjskiego zakazu przywozu dla przedmiotowych producentów.

Artykuł 4

Pomoc finansowa na wycofania dla organizacji producentów

1. Pomoc finansową Unii przyznaje się w odniesieniu do operacji wycofania z rynku w celu bezpłatnej dystrybucji, o której mowa w art. 34 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, i do przeznaczeń innych niż bezpłatna dystrybucja, przeprowadzanych w odniesieniu do produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, oraz w okresie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli produkty, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, są wycofane w okresie, o którym mowa w art 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, nie stosuje się do nich pułapu 5 %, o którym mowa w art. 34 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 oraz w art. 79 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011.

3. W przypadku produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, ale niewymienionych w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, maksymalne kwoty wsparcia są określone w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

4. W przypadku pomidorów maksymalna kwota jest kwotą określoną w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 maja.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 34 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 pomoc finansowa Unii na operacje wycofania z rynku do przeznaczeń innych niż bezpłatna dystrybucja jest równa 75 % maksymalnych kwot wsparcia dla innych przeznaczeń, o których mowa w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 oraz w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

6. Pomoc finansowa Unii, o której mowa w ust. 1, jest dostępna dla organizacji producentów, nawet jeżeli nie przewidują one w swoich programach operacyjnych i krajowych strategiach państw członkowskich takich operacji wycofania z rynku. Artykuł 32 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 oraz art. 55 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 nie mają zastosowania do pomocy finansowej Unii na podstawie niniejszego artykułu.

7. Pomoc finansowa Unii, o której mowa w ust. 1, nie jest uwzględniana do celów obliczenia pułapów, o których mowa w art. 34 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

8. Pułap jednej trzeciej wydatków, o którym mowa w art. 33 ust. 3 akapit czwarty rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, oraz pułap przewidujący zwiększenie kwoty funduszu operacyjnego o maksymalnie 25 %, o którym mowa w art. 66 ust. 3 lit. c) rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, nie mają zastosowania w odniesieniu do wydatków poniesionych na operacje wycofania produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, jeżeli produkty te są wycofane w okresie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

9. Wydatki poniesione na podstawie niniejszego artykułu stanowią część funduszu operacyjnego organizacji producentów.

Artykuł 5

Pomoc finansowa na wycofania dla producentów, którzy nie są członkami organizacji producentów

1. Pomoc finansową Unii przyznaje się producentom owoców i warzyw, którzy nie są członkami uznanej organizacji producentów, zgodnie z niniejszym artykułem na:

a) operacje wycofania z rynku w celu bezpłatnej dystrybucji, o których mowa w art. 34 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013;

b) operacje wycofania do przeznaczeń innych niż bezpłatna dystrybucja.

W odniesieniu do operacji wycofania z rynku, o których mowa w akapicie pierwszym lit. a), maksymalne kwoty pomocy finansowej to kwoty określone w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 oraz w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

W przypadku pomidorów maksymalna kwota jest kwotą określoną w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 maja.

W odniesieniu do operacji wycofania z rynku, o których mowa w akapicie pierwszym lit. b), maksymalne kwoty pomocy finansowej są równe 50 % kwot określonych w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 oraz w załączniku II do niniejszego rozporządzenia.

W przypadku pomidorów ta maksymalna kwota jest równa 50 % kwoty określonej w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 maja.

2. Pomoc finansowa, o której mowa w ust. 1, jest dostępna na wycofanie produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, jeżeli produkty te są wycofane w okresie, o którym mowa w art. 1 ust. 3.

3. Producenci zawierają umowę z uznaną organizacją producentów w odniesieniu do całkowitej ilości produktów, które mają zostać dostarczone na mocy niniejszego artykułu. Organizacje producentów przyjmują wszystkie uzasadnione wnioski producentów, którzy nie są członkami uznanej organizacji producentów. Ilości dostarczone przez producentów, którzy nie są członkami organizacji, są zgodne z wielkością regionalnych plonów i odnośną powierzchnią.

4. Pomoc finansowa jest wypłacana producentom, którzy nie są członkami uznanej organizacji producentów, przez organizację producentów, z którą podpisali oni umowę.

Kwoty, które odpowiadają kosztom faktycznie poniesionym przez organizację producentów na wycofanie odnośnych produktów, zatrzymuje organizacja producentów. Przedmiotowe koszty należy udokumentować, przedstawiając odpowiednie faktury.

5. W należycie uzasadnionych przypadkach, na przykład przy niskim stopniu zorganizowania producentów w danym państwie członkowskim, oraz w niedyskryminacyjny sposób, państwa członkowskie mogą umożliwić producentom, którzy nie są członkami uznanej organizacji producentów, zastąpienie zawarcia umowy, o której mowa w ust. 3, powiadomieniem właściwego organu danego państwa członkowskiego. Na potrzeby takiego powiadomienia stosuje się odpowiednio art. 78 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011. Ilości dostarczone przez producentów, którzy nie są członkami organizacji, są zgodne z wielkością regionalnych plonów i odnośną powierzchnią.

W takich przypadkach właściwy organ państwa członkowskiego wypłaca pomoc finansową Unii bezpośrednio producentom. W tym celu państwa członkowskie przyjmują nowe lub stosują obowiązujące przepisy lub procedury krajowe.

6. W przypadku gdy uznanie organizacji producentów zostało zawieszone na podstawie art. 114 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, jej członków uznaje się za producentów niebędących członkami uznanej organizacji producentów do celów niniejszego artykułu.

7. Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011, jak również art. 4 ust. 6-9 niniejszego rozporządzenia stosuje się odpowiednio w odniesieniu do niniejszego artykułu.

Artykuł 6

Pomoc finansowa na niezbieranie plonów i zielone zbiory dla organizacji producentów

1. Pomoc finansową Unii przyznaje się na operacje niezbierania plonów i zielonych zbiorów, przeprowadzane w odniesieniu do produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, i w okresie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

2. Wsparcie dla zielonych zbiorów obejmuje tylko produkty, które fizycznie znajdują się na polach i faktycznie zostają zebrane w ramach zielonych zbiorów. Na zasadzie odstępstwa od art. 85 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 państwa członkowskie określają kwoty wsparcia, obejmujące zarówno pomoc finansową Unii, jak i wkład organizacji producentów w odniesieniu do niezbierania plonów i zielonych zbiorów, na hektar na poziomie nieprzekraczającym 90 % kwot ustalonych w odniesieniu do wycofania z rynku do przeznaczeń innych niż bezpłatna dystrybucja w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 oraz w załączniku II do niniejszego rozporządzenia. W przypadku pomidorów ta kwota jest równa 90 % kwoty określonej w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 maja w odniesieniu do operacji wycofania z rynku do przeznaczeń innych niż bezpłatna dystrybucja.

Na zasadzie odstępstwa od art. 34 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 pomoc finansowa Unii na niezbieranie plonów i zielone zbiory jest równa 75 % kwot ustalonych przez państwa członkowskie zgodnie z akapitem pierwszym.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 85 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 środki w zakresie niezbierania plonów, o których mowa w art. 84 ust. 1 lit. b) wspomnianego rozporządzenia, mogą być podejmowane, w odniesieniu do produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, i w okresie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, nawet w przypadku, gdy z danego obszaru produkcji pozyskiwano produkcję w celach handlowych w trakcie normalnego cyklu produkcyjnego. W takich przypadkach kwoty wsparcia, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, zostają proporcjonalnie obniżone z uwzględnieniem produkcji już zebranej ustalonej na podstawie ewidencji zapasów i ksiąg finansowych danej organizacji producentów.

4. Pomoc finansową Unii przyznaje się, nawet jeśli organizacje producentów nie uwzględniły tych operacji w swych programach operacyjnych lub krajowych strategiach państw członkowskich. Artykuł 32 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013 oraz art. 55 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 nie mają zastosowania do pomocy finansowej Unii na podstawie niniejszego artykułu.

5. Pułap jednej trzeciej wydatków, o którym mowa w art. 33 ust. 3 akapit czwarty rozporządzenia (UE) nr 1308/2013, oraz pułap przewidujący zwiększenie kwoty funduszu operacyjnego o maksymalnie 25 %, o którym mowa w art. 66 ust. 3 lit. c) rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, nie mają zastosowania w odniesieniu do wydatków poniesionych na środki, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu i związane z produktami, o których mowa w art. 1 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, i w okresie, o którym mowa w art. 1 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

6. Pomoc finansowa Unii nie jest uwzględniana do celów obliczenia pułapów, o których mowa w art. 34 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1308/2013.

7. Wydatki poniesione na podstawie niniejszego artykułu stanowią część funduszu operacyjnego organizacji producentów.

Artykuł 7

Pomoc finansowa na niezbieranie plonów i zielone zbiory dla producentów, którzy nie są członkami organizacji producentów

1. Pomoc finansową Unii przyznaje się producentom, którzy nie są członkami uznanych organizacji producentów, na przeprowadzenie operacji niezbierania plonów i zielonych zbiorów, w odniesieniu do produktów, o których mowa w art. 1 ust. 2, i w okresie, o którym mowa w art. 1 ust. 3.

Na zasadzie odstępstwa od art. 85 ust. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 zastosowanie mają następujące zasady:

a) wsparcie dla zielonych zbiorów obejmuje tylko produkty, które fizycznie znajdują się na polach i faktycznie zostają zebrane w ramach zielonych zbiorów i dla których normalne zbiory jeszcze się nie zaczęły;

b) środki w zakresie niezbierania plonów nie są podejmowane w przypadku, gdy z danego obszaru produkcji pozyskiwano produkcję w celach handlowych w trakcie normalnego cyklu produkcyjnego;

c) zielone zbiory i niezbieranie plonów w żadnym wypadku nie są stosowane jednocześnie w odniesieniu do tego samego produktu i tego samego obszaru.

2. Kwoty pomocy finansowej Unii na operacje niezbierania plonów i zielonych zbiorów są równe 50 % kwot określonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 6 ust. 2.

3. Producenci, którzy nie są członkami uznanej organizacji producentów, dokonują odpowiedniego powiadomienia właściwego organu danego państwa członkowskiego zgodnie z przepisami szczegółowymi, przyjętymi przez dane państwo członkowskie na podstawie art. 85 ust. 1 lit. a) rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011.

W takich przypadkach właściwy organ państwa członkowskiego wypłaca pomoc finansową Unii bezpośrednio producentom. W tym celu państwa członkowskie przyjmują nowe lub stosują obowiązujące przepisy lub procedury krajowe.

4. W przypadku gdy uznanie organizacji producentów zostało zawieszone na podstawie art. 114 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, jej członków uznaje się za producentów niebędących członkami uznanej organizacji producentów do celów niniejszego artykułu.

5. Rozporządzenie (UE) nr 1308/2013 i rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 stosuje się odpowiednio w odniesieniu do niniejszego artykułu.

Artykuł 8

Kontrole operacji wycofania, niezbierania plonów i zielonych zbiorów

1. Operacje wycofania, o których mowa w art. 4 i 5, podlegają kontrolom pierwszego szczebla zgodnie z art. 108 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011. Takie kontrole obejmują jednak co najmniej 10 % ilości produktów wycofanych z rynku i co najmniej 10 % organizacji producentów korzystających z pomocy finansowej Unii, o której mowa w art. 4 niniejszego rozporządzenia.

W odniesieniu do operacji wycofania z rynku, o których mowa w art. 5 ust. 5, kontrole pierwszego szczebla obejmują jednak 100 % ilości produktów wycofanych z rynku.

2. Operacje niezbierania plonów i zielonych zbiorów, o których mowa w art. 6 i 7, podlegają kontrolom i warunkom określonym w art. 110 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, z wyjątkiem wymogu nieprzeprowadzania częściowych zbiorów w przypadku stosowania odstępstwa przewidzianego w art. 6 ust. 3 niniejszego rozporządzenia. Kontrole obejmują co najmniej 25 % danych obszarów produkcji.

W odniesieniu do operacji niezbierania plonów i zielonych zbiorów, o których mowa w art. 7, kontrole obejmują 100 % danych obszarów produkcji.

3. Operacje wycofania, o których mowa w art. 4 i 5, podlegają kontrolom drugiego szczebla zgodnie z art. 109 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011. Kontrole na miejscu obejmują jednak co najmniej 40 % podmiotów podlegających kontrolom pierwszego szczebla oraz co najmniej 5 % ilości produktów wycofanych z rynku.

4. Państwa członkowskie podejmują odpowiednie środki kontroli, aby zapewnić, by operacje wycofania z rynku, niezbierania plonów i zielonych zbiorów w odniesieniu do pomidorów obejmowały jedynie odmiany przeznaczone do spożycia jako produkty świeże.

Artykuł 9

Wnioski o przyznanie pomocy finansowej Unii i jej wypłata

1. Organizacje producentów składają wnioski o wypłatę pomocy finansowej Unii, o której mowa w art. 4, 5 i 6, do dnia 31 stycznia 2015 r.

2. Do dnia 31 stycznia 2015 r. organizacje producentów wnioskują o płatność całości pomocy finansowej Unii, o której mowa w art. 4 i 6 niniejszego rozporządzenia, zgodnie z procedurą określoną w art. 72 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011.

Jednakże nie mają zastosowania art. 72 akapit pierwszy oraz akapit drugi zdanie pierwsze rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, jak również pułap 80 % wstępnie zatwierdzonej kwoty pomocy dla danego programu operacyjnego ustanowiony w akapicie trzecim wspomnianego artykułu.

3. Producenci, którzy nie są członkami uznanej organizacji producentów i nie podpisali umowy z uznaną organizacją producentów, przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, zwracają się do właściwych organów wyznaczonych przez państwa członkowskie w celu otrzymania pomocy finansowej Unii dla celów art. 5 i 7.

4. Do wniosków, o których mowa w ust. 1, 2 i 3, dołącza się dokumentację dodatkową uzasadniającą kwotę pomocy finansowej Unii, której dotyczy wniosek, i pisemne oświadczenie, że w odniesieniu do operacji kwalifikujących się do otrzymania pomocy finansowej Unii na mocy niniejszego rozporządzenia wnioskodawca nie otrzymał i nie otrzyma żadnego podwójnego finansowania unijnego lub krajowego ani odszkodowania w ramach polisy ubezpieczeniowej.

Artykuł 10

Powiadomienia

1. W odniesieniu do każdego produktu państwa członkowskie przekazują Komisji do dnia 30 września 2014 r., 15 października 2014 r., 31 października 2014 r., 15 listopada 2014 r., 30 listopada 2014 r., 15 grudnia 2014 r., 31 grudnia 2014 r., 15 stycznia 2015 r., 31 stycznia 2015 r. i 15 lutego 2015 r. następujące informacje:

a) ilości wycofane w celu bezpłatnej dystrybucji;

b) ilości wycofane do przeznaczeń innych niż bezpłatna dystrybucja;

c) obszar równoważny, na którym stosuje się zielone zbiory i niezbieranie plonów;

d) całość wydatków poniesionych w odniesieniu do ilości i obszarów, o których mowa w lit. a), b) i c).

Tylko operacje zrealizowane są umieszczane w powiadomieniach.

W odniesieniu do tych powiadomień państwa członkowskie korzystają z modelu zawartego w załączniku III.

2. W chwili składania pierwszego powiadomienia państwa członkowskie informują Komisję o kwotach wsparcia ustalonych przez nie zgodnie z art. 79 ust. 1 lub art. 85 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 i art. 4 i 5 niniejszego rozporządzenia, wykorzystując w tym celu modele zawarte w załączniku IV.

Artykuł 11

Wypłata pomocy finansowej Unii

Wydatki państw członkowskich w odniesieniu do płatności w ramach niniejszego rozporządzenia kwalifikują się do pomocy finansowej Unii jedynie w przypadku, gdy zostały dokonane do dnia 30 czerwca 2015 r.

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 września 2014 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Maksymalne ilości produktów przydzielonych na państwo członkowskie, o których mowa w art. 2 ust. 1.

(w tonach)	Jabłka i gruszki	Śliwki, winogrona stołowe i owoce kiwi	Pomidory, marchew, słodka papryka, ogórki i korniszony	Pomarańcze, klementynki i mandarynki
Belgia	43 300	1 380	14 750	0
Niemcy	13 100	0	0	0
Grecja	5 100	28 475	750	10 750
Hiszpania	8 700	6 900	20 400	58 600
Francja	28 950	500	1 600	0
Chorwacja	1 050	0	0	7 900
Włochy	35 805	38 845	0	2 620
Cypr	0	0	0	16 220
Litwa	0	0	4 000	0
Węgry	725	570	0	0
Niderlandy	22 200	0	6 800	0
Polska	18 750	0	0	0
Portugalia	4 120	225	0	0

ZAŁĄCZNIK II

Maksymalne kwoty wsparcia na operacje wycofania z rynku produktów niewymienionych w załączniku XI do rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, o których mowa w art. 4, 5 i 6 niniejszego rozporządzenia

Produkt	Maksymalne wsparcie (EUR/100 kg)	
	Bezpłatna dystrybucja	Pozostałe przeznaczenia
Marchew	12,81	8,54
Kapusta	5,81	3,88
Słodka papryka	44,4	30
Brokuły głowiaste	15,69	10,52
Ogórki i korniszony	24	16
Grzyby	43,99	29,33
Śliwki	34	20,4
Owoce miękkie	12,76	8,5
Winogrona stołowe, świeże	39,16	26,11
Owoce kiwi	29,69	19,79

ZAŁĄCZNIK III

Modele do powiadamiania, o których mowa w art. 10

POWIADOMIENIE O OPERACJACH WYCOFANIA Z RYNKU W CELU BEZPŁATNEJ DYSTRYBUCJI

Państwo członkowskie: ..... Okres, którego dotyczy powiadomienie: ..... Data: .....

Produkt	Organizacje producentów					Producenci, którzy nie są członkami organizacji					Ilości łącznie (t)	Całkowita pomoc finansowa Unii (EUR)
	Ilości (t)	Pomoc finansowa Unii (EUR)				Ilości (t)	Pomoc finansowa Unii (EUR)					
		wycofanie	transport	sortowanie i pakowanie	OGÓŁEM		wycofanie	transport	sortowanie i pakowanie	OGÓŁEM		
	(a)	(b)	(c)	(d)	(e) = (b) + (c) + (d)	(f)	(g)	(h)	(i)	(j) = (g) + (h) + (i)	(k) = (a) + (f)	(l) = (e) + (j)
Jabłka												
Gruszki												
Łącznie jabłka i gruszki												
Pomidory												
Marchew												
Słodka papryka												
Ogórki i korniszony												
Łącznie warzywa												
Śliwki												
Winogrona stołowe, świeże												
Owoce kiwi												
Łącznie pozostałe owoce												
Pomarańcze												
Klementynki												
Mandarynki												

Produkt	Organizacje producentów					Producenci, którzy nie są członkami organizacji					Ilości łącznie (t)	Całkowita pomoc finansowa Unii (EUR)
	Ilości (t)	Pomoc finansowa Unii (EUR)				Ilości (t)	Pomoc finansowa Unii (EUR)					
		wycofanie	transport	sortowanie i pakowanie	OGÓŁEM		wycofanie	transport	sortowanie i pakowanie	OGÓŁEM		
	(a)	(b)	(c)	(d)	(e) = (b) + (c) + (d)	(f)	(g)	(h)	(i)	(j) = (g) + (h) + (i)	(k) = (a) + (f)	(l) = (e) + (j)
Łącznie owoce cytrusowe												
Kapusta												
Kalafiory i brokuły głowiaste												
Grzyby												
Owoce miękkie												
Łącznie pozostałe												
OGÓŁEM												

* W odniesieniu do każdej grupy producentów należy wypełnić jeden arkusz Excel.

POWIADOMIENIE O OPERACJACH WYCOFANIA Z RYNKU DO PRZEZNACZEŃ INNYCH NIŻ BEZPŁATNA DYSTRYBUCJA

Państwo członkowskie: ..... Okres, którego dotyczy powiadomienie: ..... Data: .....

Produkt	Organizacje producentów		Producenci, którzy nie są członkami organizacji		Ilości łącznie (t)	Całkowita pomoc finansowa Unii (EUR)
	Ilości (t)	Pomoc finansowa Unii (w EUR)	Ilości (t)	Pomoc finansowa Unii (w EUR)		
	(a)	(b)	(c)	(d)	(e) = (a) + (c)	(f) = (b) + (d)
Jabłka						
Gruszki						
Łącznie jabłka i gruszki						
Pomidory						
Marchew						

Produkt	Organizacje producentów		Producenci, którzy nie są członkami organizacji		Ilości łącznie (t)	Całkowita pomoc finansowa Unii (EUR)
	Ilości (t)	Pomoc finansowa Unii (w EUR)	Ilości (t)	Pomoc finansowa Unii (w EUR)		
	(a)	(b)	(c)	(d)	(e) = (a) + (c)	(f) = (b) + (d)
Słodka papryka						
Ogórki i korniszony						
Łącznie warzywa						
Śliwki						
Winogrona stołowe, świeże						
Owoce kiwi						
Łącznie pozostałe owoce						
Pomarańcze						
Klementynki						
Mandarynki						
Łącznie owoce cytrusowe						
Kapusta						
Kalafiory i brokuły głowiaste						
Grzyby						
Owoce miękkie						
Łącznie pozostałe						
OGÓŁEM						

* W odniesieniu do każdej grupy producentów należy wypełnić jeden arkusz Excel.

POWIADOMIENIE DOTYCZĄCE NIEZBIERANIA PLONÓW I ZIELONYCH ZBIORÓW

Państwo członkowskie: ..... Okres, którego dotyczy powiadomienie: ..... Data: .....

Produkt	Organizacje producentów			Producenci, którzy nie są członkami organizacji			Ilości łącznie (t)	Całkowita pomoc finansowa Unii (EUR)
	Obszar (ha)	Ilości (t)	Pomoc finansowa Unii (w EUR)	Obszar (ha)	Ilości (t)	Pomoc finansowa Unii (w EUR)		
	(a)	(b)	(c)	(d)	(e)	(f)	(g) = (b) + (e)	(h) = (c) + (f)
Jabłka								
Gruszki								
Łącznie jabłka i gruszki								
Pomidory								
Marchew								
Słodka papryka								
Ogórki i korniszony								
Łącznie warzywa								
Śliwki								
Winogrona stołowe, świeże								
Owoce kiwi								
Łącznie pozostałe owoce								
Pomarańcze								
Klementynki								
Mandarynki								
Łącznie owoce cytrusowe								
Kapusta								

Produkt	Organizacje producentów			Producenci, którzy nie są członkami organizacji			Ilości łącznie (t)	Całkowita pomoc finansowa Unii (EUR)
	Obszar (ha)	Ilości (t)	Pomoc finansowa Unii (w EUR)	Obszar (ha)	Ilości (t)	Pomoc finansowa Unii (w EUR)		
	(a)	(b)	(c)	(d)	(e)	(f)	(g) = (b) + (e)	(h) = (c) + (f)
Kalafiory i brokuły głowiaste								
Grzyby								
Owoce miękkie								
Łącznie pozostałe								
OGÓŁEM								

* W odniesieniu do każdej grupy producentów należy wypełnić jeden arkusz Excel.

ZAŁĄCZNIK IV

TABELE, KTÓRE NALEŻY PRZESŁAĆ WRAZ Z PIERWSZYM POWIADOMIENIEM, O KTÓRYM MOWA W ART. 10 UST. 1

OPERACJE WYCOFANIA Z RYNKU DO PRZEZNACZEŃ INNYCH NIŻ BEZPŁATNA DYSTRYBUCJA

Maksymalne kwoty wsparcia ustalone przez państwo członkowskie zgodnie z art. 79 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 oraz art. 4 i 5 niniejszego rozporządzenia

Państwo członkowskie: ..... Data: .....

Produkt	Wkład organizacji producentów (w EUR/100 kg)	Pomoc finansowa Unii (w EUR/100 kg)
Jabłka		
Gruszki		
Pomidory		
Marchew		
Kapusta		
Słodka papryka		
Kalafiory i brokuły głowiaste		
Ogórki i korniszony		
Grzyby		
Śliwki		
Owoce miękkie		
Winogrona stołowe, świeże		
Owoce kiwi		
Pomarańcze		
Klementynki		
Mandarynki		

NIEZBIERANIE PLONÓW I ZIELONE ZBIORY

Maksymalne kwoty wsparcia ustalone przez państwo członkowskie zgodnie z art. 85 ust. 4 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011 oraz art. 6 niniejszego rozporządzenia

Państwo członkowskie: ..... Data: .....

Produkt	Uprawiane na wolnym powietrzu		Uprawiane w szklarni	
	Wkład organizacji producentów (EUR/ha)	Pomoc finansowa Unii (EUR/ha)	Wkład organizacji producentów (EUR/ha)	Pomoc finansowa Unii (EUR/ha)
Jabłka				
Gruszki				
Pomidory				
Marchew				
Kapusta				
Słodka papryka				
Kalafiory i brokuły głowiaste				
Ogórki i korniszony				
Grzyby				
Śliwki				
Owoce miękkie				
Winogrona stołowe, świeże				
Owoce kiwi				
Pomarańcze				
Klementynki				
Mandarynki				

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1032/2014

z dnia 29 września 2014 r.

ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku") ([1]),

uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ([2]), w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje — zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej — kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

(2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 września 2014 r.

W imieniu Komisji,

za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

([1]) Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.
([2]) Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod państw trzecich (1)	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MK	67,6
	TR	85,0
	XS	74,9
	ZZ	75,8
0707 00 05	MK	29,8
	TR	100,6
	ZZ	65,2
0709 93 10	TR	110,7
	ZZ	110,7
0805 50 10	AR	139,2
	CL	139,2
	IL	107,6
	TR	120,7
	UY	112,1
	ZA	171,0
	ZZ	131,6
0806 10 10	BR	167,9
	MK	103,8
	TR	119,6
	ZZ	130,4
0808 10 80	BA	41,5
	BR	56,4
	CL	101,5
	NZ	110,2
	US	135,4
	ZA	97,0
	ZZ	90,3
0808 30 90	CN	104,2
	TR	115,8
	ZZ	110,0
0809 40 05	MK	13,1
	ZZ	13,1

(1) Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ" odpowiada „innym pochodzeniom".

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 1033/2014

z dnia 29 września 2014 r.

ustalające reprezentatywne ceny oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do melasy w sektorze cukru, obowiązujące od dnia 1 października 2014 r.

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ([1]), w szczególności jego art. 183,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 951/2006 ([2]) stanowi, że ceny przywozowe CIF melasy w odniesieniu do jakości standardowej określonej w wymienionym rozporządzeniu uznaje się za „ceny reprezentatywne".

(2) Przy ustalaniu cen reprezentatywnych należy uwzględnić wszystkie informacje określone w art. 29 rozporządzenia (WE) nr 951/2006, z wyjątkiem przypadków określonych w art. 30 wymienionego rozporządzenia oraz, w stosownych przypadkach, zastosować metodę określoną w art. 33 wymienionego rozporządzenia.

(3) W przypadku dostosowania cen nieodnoszących się do jakości standardowej ceny te należy, w zależności od jakości oferowanej melasy, zwiększyć lub pomniejszyć zgodnie z art. 32 rozporządzenia (WE) nr 951/2006.

(4) W przypadku wystąpienia różnicy między ceną progową danego produktu a jego ceną reprezentatywną należy ustalić dodatkowe należności celne przywozowe zgodnie z warunkami określonymi w art. 39 rozporządzenia (WE) nr 951/2006. W razie zawieszenia należności przywozowych w zastosowaniu art. 40 wymienionego rozporządzenia należy ustalić specjalne kwoty tych należności.

(5) Należy ustalić ceny reprezentatywne oraz dodatkowe należności celne przywozowe dla melasy objętej kodami CN 1703 10 00 i 1703 90 00, zgodnie z art. 34 rozporządzenia (WE) nr 951/2006.

(6) Ze względu na konieczność zagwarantowania, że środek ten będzie mieć zastosowanie możliwie jak najszybciej po udostępnieniu aktualnych danych, niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem jego opublikowania,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ceny reprezentatywne i dodatkowe należności celne, mające zastosowanie w ramach przywozu melasy objętej kodami CN 1703 10 00 i 1703 90 00, ustala się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

([1]) Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.
([2]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 951/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi w sektorze cukru (Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 24).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 września 2014 r.

W imieniu Komisji,

za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów Wiejskich

ZAŁĄCZNIK

Reprezentatywne ceny oraz kwoty dodatkowych należności celnych przywozowych w odniesieniu do melasy w sektorze cukru, obowiązujące od dnia 1 października 2014 r.

(w EUR)

Kod CN	Kwota ceny reprezentatywnej za 100 kg netto przedmiotowego produktu	Kwota dodatkowej należności za 100 kg netto przedmiotowego produktu	Kwota należności przywozowej stosowana przy zawieszeniu, o którym mowa w art. 40 rozporządzenia (WE) nr 951/2006, za 100 kg netto przedmiotowego produktu (1)
1703 10 00 (2)	13,48	—	0
1703 90 00 (2)	15,93	—	0

(1) Ta kwota zastępuje, zgodnie z art. 40 rozporządzenia (WE) nr 951/2006, stawkę celną ustaloną dla tychproduktów w ramach wspólnej taryfy celnej.

(2) Stawka dla jakości standardowej określonej w art. 27 rozporządzenia (WE) nr 951/2006.

DECYZJE

DECYZJA PRZEDSTAWICIELI RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

z dnia 24 września 2014 r.

w sprawie mianowania sędziów Trybunału Sprawiedliwości

(2014/680/UE, Euratom)

PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 19,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 253 i 255,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Mandaty 14 sędziów i czterech rzeczników generalnych Trybunału Sprawiedliwości wygasają z dniem 6 października 2015 r. Należy dokonać mianowania na okres od dnia 7 października 2015 r. do dnia 6 października 2021 r.

(2) Zaproponowano odnowienie mandatu sędziów Trybunału Sprawiedliwości Koena LENAERTSA i Rosario SILVY DE LAPUERTY.

(3) Komitet ustanowiony na mocy art. 255 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zaopiniował kandydaturę Koena LENAERTSA i Rosario SILVY DE LAPUERTY do wykonywania funkcji sędziów Trybunału Sprawiedliwości,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Następujące osoby zostają niniejszym mianowane na stanowiska sędziów Trybunału Sprawiedliwości na okres od dnia 7 października 2015 r. do dnia 6 października 2021 r.:

— Koen LENAERTS

— Rosario SILVA DE LAPUERTA.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 września 2014 r.

S. SANNINO

Przewodniczący

DECYZJA PRZEDSTAWICIELI RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH

z dnia 24 września 2014 r.

w sprawie mianowania sędziego Trybunału Sprawiedliwości

(2014/681/UE, Euratom)

PRZEDSTAWICIELE RZĄDÓW PAŃSTW CZŁONKOWSKICH UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 19,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 253 i 255,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Na mocy art. 5 i 7 Protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz w wyniku rezygnacji George'a ARESTISA, która staje się skuteczna dnia 6 października 2014 r., należy mianować sędziego Trybunału Sprawiedliwości na okres pozostający do końca kadencji George'a ARESTISA, czyli do dnia 6 października 2018 r.

(2) Zaproponowano, aby zwolnione w ten sposób stanowisko objął Constantinos LYCOURGOS.

(3) Komitet ustanowiony na mocy art. 255 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zaopiniował kandydaturę Constantinosa LYCOURGOSA do wykonywania funkcji sędziego Trybunału Sprawiedliwości,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Constantinos LYCOURGOS zostaje niniejszym mianowany sędzią Trybunału Sprawiedliwości na okres od dnia 7 października 2014 r. do dnia 6 października 2018 r.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 września 2014 r.

S. SANNINO

Przewodniczący

DECYZJA RADY

z dnia 25 września 2014 r.

w sprawie mianowania do Komitetu Regionów zastępcy członka z Bułgarii

(2014/682/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

uwzględniając wniosek rządu Bułgarii,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniach 22 grudnia 2009 r. i 18 stycznia 2010 r. Rada przyjęła decyzje 2009/1014/UE ([1]) i 2010/29/UE ([2]) w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2010 r. do dnia 25 stycznia 2015 r. W dniu 10 lipca 2012 r. decyzją 2012/403/UE ([3]) Kornelia MARINOVA została mianowana na stanowisko zastępcy członka na okres do dnia 25 stycznia 2015 r.

(2) Stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z wygaśnięciem mandatu Kornelii MARINOVEJ,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Następująca osoba zostaje mianowana do Komitetu Regionów na stanowisko zastępcy członka na okres pozostający do końca obecnej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2015 r.:

— Madlena BOYADZHIEVA, *Chair of the Municipal Council of the Municipality of Teteven*.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 września 2014 r.

W imieniu Rady
F. GUIDI
Przewodniczący

([1]) Dz.U. L 348 z 29.12.2009, s. 22.
([2]) Dz.U. L 12 z 19.1.2010, s. 11.
([3]) Dz.U. L 188 z 18.7.2012, s. 16.

DECYZJA RADY

z dnia 25 września 2014 r.

w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka ze Zjednoczonego Królestwa

(2014/683/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

uwzględniając propozycję rządu Zjednoczonego Królestwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniach 22 grudnia 2009 r. i 18 stycznia 2010 r. Rada przyjęła decyzje 2009/1014/UE ([1]) i 2010/29/UE ([2]) w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2010 r. do dnia 25 stycznia 2015 r. W dniu 11 marca 2014 r. decyzją Rady 2014/C 74/01 ([3]) Andrew LEWER został mianowany członkiem do dnia 25 stycznia 2015 r.

(2) Jedno stanowisko członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z wygaśnięciem mandatu Andrew LEWERA,

PRZYJMUJE NASTĘPUJĄCĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Następująca osoba zostaje mianowana do Komitetu Regionów na stanowisko członka na okres pozostający do końca obecnej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2015 r.:

— Ann STRIBLEY, *Councillor.*

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 września 2014 r.

W imieniu Rady
F. GUIDI
Przewodniczący

([1]) Dz.U. L 348 z 29.12.2009, s. 22.
([2]) Dz.U. L 12 z 19.1.2010, s. 11.
([3]) Dz.U. C 74 z 13.3.2014, s. 1.

DECYZJA RADY

z dnia 25 września 2014 r.

w sprawie mianowania do Komitetu Regionów dziewięciu członków i dwunastu zastępców członków z Grecji

(2014/684/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

uwzględniając wniosek rządu Grecji,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniach 22 grudnia 2009 r. i 18 stycznia 2010 r. Rada przyjęła decyzje 2009/1014/UE ([1]) i 2010/29/UE ([2]) w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2010 r. do dnia 25 stycznia 2015 r. W dniu 9 kwietnia 2010 r. decyzją Rady 2010/217/UE ([3]) na stanowisko zastępcy członka do dnia 25 stycznia 2015 r. został mianowany Dimitris MARAVELIAS. W dniu 21 marca 2011 r. decyzją Rady 2011/191/UE ([4]) na stanowisko członka do dnia 25 stycznia 2015 r. zostały mianowane następujące osoby: Ioannis BOUTARIS, Dimitrios KALOGEROPOULOS, Georgios KOTRONIAS, Nikolaos PAPANDREOU, Ioannis SGOUROS i Grigorios ZAFEIROPOULOS, a Pavlos ALTINIS, Athanasios GIAKALIS, Aristeidis GIANNAKIDIS, Dimitrios DRAKOS, Polydoros LAMPRINOUDIS, Christos LAPPAS, Ioannis MACHAIRIDIS i Dimitrios BIRMPAS zostali mianowani na stanowisko zastępcy członka do dnia 25 stycznia 2015 r. W dniu 29 października 2012 r. decyzją Rady 2012/676/UE ([5]) Spirydon SPIRYDON został mianowany na stanowisko członka, a Dimitrios PETROVITS na stanowisko zastępcy członka na okres do 25 stycznia 2015 r.

(2) W związku z wygaśnięciem mandatu Ioannisa BOUTARISA, Theodorosa GKOTSOPOULOSA, Dimitriosa KALOGEROPOULOSA, Georgiosa KOTRONIASA, Nikolaosa PAPANDREOU, Ioannisa SGOUROSA, Konstantinosa SIMITSISA, Spirydona SPIRYDONA i Grigoriosa ZAFIROPOULOSA zwolniło się dziewięć stanowisk członka Komitetu Regionów.

(3) W związku z wygaśnięciem mandatu Pavlosa ALTINISA, Dimitriosa BIRMPASA, Dimitriosa DRAKOSA, Athanasiosa GIAKALISA, Aristeidisa GIANNAKIDISA, Ioannisa KOURAKISA, Polydorosa LAMPRINOUDISA, Christosa LAPPASA, Ioannisa MACHAIRIDSA, Dimitriosa MARAVELIASA, Dimitriosa PETROVITSA i Dimitriosa PREVEZANOSA zwolniło się dwanaście stanowisk zastępcy członka Komitetu Regionów,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Następujące osoby zostają mianowane do Komitetu Regionów na okres pozostający do końca obecnej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2015 r.:

a) na stanowisko członka:

— Konstantinos AGORASTOS, *gubernator regionu Tesalia*

— Dimitrios KALOGEROPOULOS, *doradca, podlega politycznie pochodzącej z wyboru Radzie Gminy Marusi (zmiana mandatu)*

— Stavros KALAFATIS, *radca gminy Saloniki*

— Aleksandros KAHRIMANIS, *gubernator regionu Epirus*

([1]) Dz.U. L 348 z 29.12.2009, s. 22.
([2]) Dz.U. L 12 z 19.1.2010, s. 11.
([3]) Decyzja Rady 2010/217/UE z dnia 9 kwietnia 2010 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka i zastępcy członka z Grecji (Dz.U. L 96 z 16.4.2010, s. 7).
([4]) Decyzja Rady 2011/191/UE z dnia 21 marca 2011 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów dziesięciu członków i dziewięciu zastępców członków z Grecji (Dz.U. L 81 z 29.3.2011, s. 12).
([5]) Decyzja Rady 2012/676/UE z dnia 29 października 2012 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka i zastępcy członka z Grecji (Dz.U. L 305 z 1.11.2012, s. 26).

— Ioannis KOURAKIS, *radca gminy Heraklion*

— Dimitrios MARAVELIAS, *radca regionu Attyka*

— Ioannis SGOUROS, *radca regionu Attyka (zmiana mandatu)*

— Konstantinos TZANAKOULIS, *radca gminy Larisa*

— Nikolaos CHIOTAKIS, *radca gminy Kifissia*;

oraz

b) na stanowisko zastępcy członka:

— Dimitrios BIRMPAS, *burmistrz Agaleo (zmiana mandatu)*

— Ioannis BOUTARIS, *burmistrz Salonik*

— Fotios CHATZIDIAKOS, *burmistrz Rhodes*

— Georgios DAKIS, *radca regionu, region Macedonia Zachodnia*

— Nikolaos KARAPANOS, *burmistrz miasta Mesolongi*

— Panagiotis KATSIVELAS, *burmistrz miasta Trifylia*

— Charalampos KOKKINOS, *radca regionu, region Egejski — południe*

— Anna PAPADIMITRIOU, *radca regionu, region Attyka*

— Dimitrios PETROVITS, zastępca gubernatora, *region Ewros (zmiana mandatu)*

— Dymitrios PREVEZANOS, *burmistrz Skiatos (zmiana mandatu)*

— Konstantinos SIMITSIS, *radca gminy Kawala*

— Petros SOULAS, *burmistrz Kordelio-Ewosmos*.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 25 września 2014 r.

W imieniu Rady
F. GUIDI
Przewodniczący

DECYZJA RADY 2014/685/WPZiB

z dnia 29 września 2014 r.

zmieniająca wspólne działanie 2008/124/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie ([1]), EULEX KOSOWO

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 28, art. 42 ust. 4 i art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W dniu 4 lutego 2008 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2008/124/WPZiB ([2]).

(2) W dniu 8 czerwca 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/322/WPZiB ([3]) zmieniającą wspólne działanie 2008/124/WPZiB i przedłużającą je o dwa lata, do dnia 14 czerwca 2012 r.

(3) W dniu 5 czerwca 2012 r. Rada przyjęła decyzję 2012/291/WPZiB ([4]) zmieniającą wspólne działanie 2008/124/WPZiB i przedłużającą je o dwa lata, do dnia 14 czerwca 2014 r.

(4) W dniu 12 czerwca 2014 r. Rada przyjęła decyzję 2014/349/WPZiB ([5]) zmieniającą wspólne działanie 2008/124/WPZiB i przedłużającą je o dwa lata, do dnia 14 czerwca 2016 r., przewidującą finansową kwotę odniesienia na okres od dnia 15 czerwca 2014 r. do dnia 14 października 2014 r.

(5) Należy zmienić wspólne działanie 2008/124/WPZiB, aby zapewnić nową finansową kwotę odniesienia, która ma objąć okres od dnia 15 października 2014 r. do dnia 14 czerwca 2015 r.

(6) W ramach swojego mandatu oraz zgodnie z konkluzjami Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa z dnia 2 września 2014 r. EULEX KOSOWO powinna zapewniać pomoc w przypadku przeniesionych postępowań sądowych w sprawach karnych w państwie członkowskim, z zastrzeżeniem zawarcia wszystkich uzgodnień prawnych niezbędnych do przeprowadzenia wszystkich etapów tych postępowań.

(7) Misja EULEX KOSOWO będzie prowadzona w sytuacji, która może ulec pogorszeniu i mogłaby zaszkodzić osiąganiu celów działań zewnętrznych Unii określonych w art. 21 Traktatu.

(8) Należy zatem odpowiednio zmienić wspólne działanie 2008/124/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

We wspólnym działaniu 2008/124/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

1) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„*Artykuł 3a*

Przeniesione postępowania sądowe

1. W celu realizacji mandatu, w tym zadań wykonawczych, zgodnie z art. 3 lit. a) i d), EULEX KOSOWO wspiera prowadzenie przeniesionych postępowań sądowych w państwie członkowskim, aby ścigać czyny opisane w sprawozdaniu zatytułowanym »Niehumanitarne traktowanie ludzi oraz nielegalny handel narządami ludzkimi w Kosowie« przedstawionym w dniu 12 grudnia 2010 r. przez specjalnego sprawozdawcę Komisji Zagadnień Prawnych i Praw Człowieka Rady Europy oraz stawiać zarzuty w związku z nimi.

([1]) Użycie tej nazwy nie ma wpływu na stanowiska w sprawie statusu Kosowa i jest zgodne z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ 1244 (1999) oraz opinią Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości na temat ogłoszenia przez Kosowo niepodległości.

([2]) Wspólne działanie Rady 2008/124/WPZiB z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, EULEX KOSOWO (Dz.U. L 42 z 16.2.2008, s. 92).

([3]) Decyzja Rady 2010/322/WPZIB z dnia 8 czerwca 2010 r. zmieniająca i przedłużająca wspólne działanie 2008/124/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, EULEX KOSOWO (Dz.U. L 145 z 11.6.2010, s. 13).

([4]) Decyzja Rady 2012/291/WPZiB z dnia 5 czerwca 2012 r. dotycząca zmiany i przedłużenia okresu obowiązywania wspólnego działania 2008/124/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, EULEX KOSOWO (Dz.U. L 146 z 6.6.2012, s. 46).

([5]) Decyzja Rady 2014/349/WPZiB z dnia 12 czerwca 2014 r. zmieniająca wspólne działanie 2008/124/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, EULEX KOSOWO (Dz.U. L 174 z 13.6.2014, s. 42).

2. Wykonując swoje obowiązki, sędziowie i prokuratorzy odpowiedzialni za postępowanie muszą być w pełni niezależni i korzystać z pełnej autonomii.";

2) w art. 8 ust. 2 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Sędziowie i prokuratorzy pracujący dla EULEX KOSOWO muszą mieć najwyższe kwalifikacje zawodowe niezbędne do prowadzenia spraw tej rangi lub o tym stopniu złożoności i są mianowani z zastosowaniem niezależnej procedury wyboru.";

3) w art. 16 ust. 1 ostatni akapit otrzymuje brzmienie:

„Finansowa kwota odniesienia przewidziana na pokrycie wydatków EULEX KOSOWO w okresie od dnia 15 października 2014 r. do dnia 14 czerwca 2015 r. wynosi 55 820 000 EUR.

Finansowa kwota odniesienia na kolejne okresy działania EULEX KOSOWO jest ustalana przez Radę.";

4) w art. 18 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. Przyznawane Wysokiemu Przedstawicielowi upoważnienie do udostępniania stronom trzecim i właściwym organom miejscowym informacji i dokumentów niejawnych UE powstałych do celów EULEX KOSOWO na mocy ust. 1 i 2 nie obejmuje informacji zgromadzonych ani dokumentów przygotowanych do celów postępowań sądowych prowadzonych w ramach mandatu EULEX KOSOWO. Nie uniemożliwia to udostępniania informacji niewymagających szczególnej ochrony, które dotyczą administracyjnej organizacji postępowań lub ich skuteczności.";

5) art. 20 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Niniejsze wspólne działanie traci moc z dniem 14 czerwca 2016 r. Rada, działając na wniosek Wysokiego Przedstawiciela oraz uwzględniając uzupełniające źródła finansowania, a także wkład pochodzący od innych partnerów, podejmuje decyzje niezbędne do zapewnienia, aby mandat EULEX KOSOWO dotyczący wspierania przeniesionych postępowań sądowych, o których mowa w art. 3a, i powiązane z nim niezbędne środki finansowe — pozostał w mocy na czas potrzebny do zakończenia tych postępowań sądowych.".

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 września 2014 r.

W imieniu Rady

S. GOZI

Przewodniczący

DECYZJA KOMISJI

z dnia 3 lipca 2014 r.

w sprawie pomocy państwa SA.33927 (12/C) (ex 11/NN)

wdrożonej przez Belgię — Program gwarancji chroniący udziały indywidualnych członków spółdzielni finansowych

(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 1021)

(Jedynie teksty w języku niderlandzkim i francuskim są autentyczne)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2014/686/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 108 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z przywołanymi powyżej przepisami ([1]) i uwzględniając otrzymane uwagi,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA

(1) Pismem z dnia 7 listopada 2011 r. władze belgijskie zgłosiły Komisji utworzenie programu gwarancji („program gwarancji spółdzielczych" lub „środek") zabezpieczającego udziały indywidualnych członków w zatwierdzonych spółdzielniach, które są objęte nadzorem ostrożnościowym belgijskiego banku centralnego Banque nationale de Belgique („BNB") lub które zainwestowały co najmniej połowę swoich aktywów w instytucję podlegającą takiemu nadzorowi („spółdzielnie finansowe").

(2) Pismem z dnia 6 grudnia 2011 r. Komisja poinformowała Belgię, że środek ten może stanowić pomoc państwa niezgodną z prawem ([2]) i wezwała Belgię do powstrzymania się od dalszych działań mających na celu wykonanie tego środka. Komisja zwróciła się do władz belgijskich o przedstawienie uwag na temat wstępnych ustaleń i otrzymała te uwagi w piśmie z dnia 22 grudnia 2011 r.

(3) Decyzją z dnia 3 kwietnia 2012 r. („decyzja o wszczęciu postępowania") Komisja powiadomiła Belgię o wszczęciu postępowania określonego w art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („Traktat") w odniesieniu do tego środka i zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ([3]) nakazała Belgii zawieszenie środka do czasu podjęcia przez Komisję decyzji o jego zgodności z rynkiem wewnętrznym. Komisja wezwała Belgię do natychmiastowego zaprzestania wszelkich działań związanych z dalszym wdrażaniem programu gwarancji spółdzielczych oraz do powstrzymania się od dokonywania jakichkolwiek płatności w ramach tego środka. Decyzja Komisji o wszczęciu postępowania — w której Komisja zwróciła się również do zainteresowanych stron o przedstawienie uwag na temat środka — została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ([4]).

(4) W pismach z dnia 24 kwietnia 2012 r. i 31 maja 2012 r. władze belgijskie wnioskowały o dodatkowy czas na odniesienie się do decyzji o wszczęciu postępowania, wobec czego Komisja nie wyraziła sprzeciwu. W piśmie z dnia 18 czerwca 2012 r. władze belgijskie przedstawiły swoje uwagi dotyczące decyzji o wszczęciu postępowania, załączając do niego między innymi pismo od prezesa BNB do belgijskiego ministra finansów z dnia 7 października 2011 r.

([1]) Dz.U. C 213 z 19.7.2012, s. 64.
([2]) Belgijska Rada Stanu również zwróciła uwagę, że środek może stanowić pomoc państwa. Zob. Avis du Conseil d'Etat N° 46.131/2 z dnia 4 marca 2009 r.
([3]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1).
([4]) Zob. przypis 1.

(5) W dniu 17 sierpnia 2012 r. Grupa Arco („ARCO" ([5])) również przekazała swoje uwagi dotyczące decyzji o wszczęciu postępowania. W dniu 29 sierpnia 2012 r. Komisja przekazała to pismo władzom belgijskim, umożliwiając tym samym temu państwu członkowskiemu odniesienie się do uwag ARCO. Jednak dnia 16 października 2012 r. władze belgijskie stwierdziły, że nie skorzystają z tej możliwości.

(6) Na pytania uzupełniające Komisji dotyczące środka, w szczególności z dnia 17 września 2012 r. i 24 lipca 2013 r., władze belgijskie udzieliły odpowiedzi odpowiednio w dniu 5 grudnia 2012 r. i 20 września 2013 r.

2. KONTEKST FAKTYCZNY

2.1. Geneza zgłoszonego środka

(7) Utworzenie programu gwarancji spółdzielczych było związane ze środkami ratowania przedsiębiorstw w innej sprawie dotyczącej pomocy państwa.

(8) Dnia 30 września 2008 r. Dexia ogłosiła podwyższenie kapitału o 6,4 mld EUR subskrybowanego przez jej istniejących udziałowców (z których jednym była ARCO) oraz przez władze Belgii, Francji i Luksemburga. Przed specjalną komisją belgijskiego parlamentu badającą okoliczności podziału Dexii (zwaną dalej „komisją ds. Dexii") belgijski minister finansów, sprawujący urząd w czasie, gdy pomoc państwa została udzielona Dexii w 2008 r., wyjaśnił, że w odpowiedzi na wnioski o interwencję na rzecz ARCO, już we wrześniu/październiku 2008 r. podjęto polityczną decyzję o wprowadzeniu programu gwarancji spółdzielczych. Wyjaśnił, że w celu osiągnięcia porozumienia w sprawie Dexii rząd musiał w tym samym czasie podjąć decyzję dotyczącą ARCO i Ethias ([6]). Ponadto z oświadczeń obecnego belgijskiego ministra finansów wynika jasno, że zobowiązanie podjęte w 2008 r. miało zagwarantować zgodę grupy ARCO na uczestniczenie w ratowaniu Dexii ([7]).

(i) *Komunikaty prasowe*

(9) W dniu 10 października 2008 r. rząd belgijski ogłosił w formie komunikatu prasowego wydanego przez służby ministerstwa finansów, że podjął decyzję o:

— podwyższeniu kwoty gwarancji istniejącego systemu gwarancji depozytów dla instytucji kredytowych z 20 000 EUR do 100 000 EUR,

([5]) Grupa ARCO zostanie opisana bardziej szczegółowo w motywach 38–44.

([6]) Zob. (http://www.dekamer.be/kvvcr/pdf_sections/comm/dexia/N031_20120125reynders.pdf) — Stenogramy komisji ds. Dexii — przesłuchanie z dnia 25 stycznia 2012 r. z ministrem Reyndersem, s. 7 i 32. Zapisy tych stenogramów są następujące: „[…] w 2008 r. członkowie rządu wystąpili w Radzie Ministrów (Conseil restreint) z wnioskiem, by Państwo podjęło interwencję w sprawie Ethias i ARCO. W świetle kryzysowej sytuacji, w jakiej się znajdowano, rząd zobowiązał się w dniach 10 października 2008 r. i 21 stycznia 2009 r. do ochrony kapitału wniesionego przez indywidualnych udziałowców spółdzielni […] w drodze decyzji politycznej, w którymś momencie zrozumiałem zatem, że ani ja, ani też ówczesny premier nie możemy zawrzeć porozumienia z naszymi kolegami [*pro memoria*: Francja i Luksemburg były pozostałymi państwami członkowskimi zaangażowanymi w sprawę Dexii] i z zarządem Dexii, jeśli w tym samym czasie nie zostaną podjęte decyzje w sprawie Ethias i ARCO. […] Podjęliśmy zatem to zobowiązanie na rzecz udziałowców spółdzielni […] Dlaczego w trzech etapach i po tak długim czasie? Ponieważ najpierw trzeba było zawrzeć to porozumienie polityczne na piśmie" [*... en 2008, des membres du gouvernement sont intervenus en Conseil restreint afin de demander à l'Etat d'intervenir pour Ethias et pour ARCO. Compte tenu de la situation de crise dans laquelle on était, le gouvernement s'est engagé le 10 octobre 2008 et le 21 janvier 2009 à protéger la part de capital des coopérateurs personnes physiques dans des sociétés coopératives […] Dans une décision politique, j'ai donc bien compris à un moment donné que je ne pourrais pas — et le premier ministre aussi à l'époque — boucler l'accord avec nos collègues [pour mémoire: la France et le Luxembourg étaient les autres États membres concernés dans le dossier Dexia] et avec la direction de Dexia — si en même temps, il n'y avait pas des décisions prises sur Ethias et sur ARCO. […] Donc, pour les coopérateurs des coopératives, nous avions pris cet engagement .... Alors pourquoi en trois étapes et pourquoi avec pas mal de temps? Parce qu'il a d'abord fallu faire en sorte que cet accord politique puisse se traduire dans un texte*].

([7]) W artykule opublikowanym w czasopiśmie Trends z dnia 15 maja 2014 r. (s. 20) i dostępnym również na jego stronie internetowej cytowana jest następująca wypowiedź ministra sprawującego wtedy urząd: „Pod koniec września 2008 r. podczas pierwszego kryzysu Dexii zwróciliśmy się do Holding Communal, ARCO i Ethias, aby uczestniczyły w podwyższeniu kapitału, na co nie posiadały środków. Osoby stojące za ARCO i Ethias potrzebowały gwarancji, w przeciwnym razie wycofałyby swoje oszczędności. To doprowadziłoby do bankructwa ARCO. Gwarancja musi być postrzegana w kontekście ówczesnej sytuacji: ARCO, Ethias i Holding Communal były zobowiązane uczestniczyć w podwyższeniu kapitału Dexii, ponieważ nie było innego rozwiązania. To był rok 2008 […]. Rząd federalny — z pięcioma partiami politycznymi — udzielił wtedy gwarancji rządowej. Posiadacze oszczędności w ARCO nie wycofali zatem swoich pieniędzy, myśląc »Musimy dalej zapewniać wsparcie, a jeśli coś pójdzie nie tak, jest siatka bezpieczeństwa« (*Eind september 2008, bij de eerste Dexia-crisis, werd aan de Gemeentelijke Holding, Arco en Ethias gevraagd om deel te nemen aan een kapitaalverhoging waarvoor ze het geld niet hadden. De achterban van onder andere Arco en Ethias had waarborgen nodig, anders zouden ze hun spaargeld weghalen. Dat had het faillissement van Arco betekend. Die waarborg heeft dus veel te maken met de context van dat moment. Arco, Ethias en de Gemeentelijke Holding waren verplicht om mee te gaan in de kapitaalverhoging van Dexia, omdat er geen andere oplossing was. Dat was 2008*. […] *Op dat moment kende de federale wetgever — met vijf partijen — een overheidswaarborg toe. Het resultaat was dat de Arcospaarders hun geld lieten staan. Ze dachten: we moeten blijven steunen, en als het misloopt is er een vangnet*)".

— utworzeniu podobnego programu dla innych produktów finansowych (w szczególności ubezpieczeń na życie „klasy 21" ([8]) i udziałów w spółdzielniach finansowych) ([9]).

(10) Dnia 21 stycznia 2009 r. premier i minister finansów potwierdzili we wspólnym komunikacie prasowym zobowiązanie powzięte przez poprzedni rząd ([10]) dotyczące wprowadzenia programu gwarancji spółdzielczych ([11]). Tego samego dnia grupa ARCO opublikowała ten komunikat prasowy rządu belgijskiego na swojej stronie internetowej. Natomiast inne spółdzielnie finansowe zdystansowały się od analogii pomiędzy depozytami i udziałami w spółdzielniach finansowych, która stanowi podstawę programu gwarancji spółdzielczych ([12]).

(ii) *Proces legislacyjny*

(11) W dniu 15 października 2008 r. belgijski parlament uchwalił ustawę ([13]) umożliwiającą rządowi belgijskiemu podejmowanie środków mających na celu zachowanie stabilności finansowej. W dniu 14 listopada 2008 r. ([14]) opublikowany został dekret królewski podwyższający pułap kwoty zabezpieczanej w ramach systemu gwarancji depozytów dla instytucji kredytowych do 100 000 EUR, który wprowadził również podobny program gwarancji dla produktów ubezpieczenia na życie „klasy 21". W dniu 29 października 2008 r. Rada Stabilności Finansowej wydała uprzednio pozytywną opinię na temat projektu tego dekretu królewskiego ([15]).

(12) W dniu 14 kwietnia 2009 r. ([16]) Belgia znowelizowała ustawę z dnia 15 października 2008 r., zezwalając rządowi na wprowadzenie w drodze dekretu królewskiego systemu gwarantującego wpłacony kapitał indywidualnych udziałowców w spółdzielniach finansowych. Dekretem królewskim z dnia 10 października 2011 r. ([17]) władze belgijskie zmieniły dekret królewski z dnia 14 listopada 2008 r. Dekret królewski z dnia 10 października 2011 r. zawiera dalsze szczegóły techniczne dotyczące programu gwarancji spółdzielczych.

(13) W dniu 7 października 2011 r. prezes BNB wystosował pismo do ówczesnego ministra finansów zawierające opinię na temat (projektu) dekretu królewskiego z dnia 10 października 2011 r., co było etapem proceduralnym wymaganym zgodnie z ustawą w sprawie organizacji BNB ([18]). Prezes zaznaczył w piśmie, że rząd może legalnie przyjąć dekret królewski w sprawie programu gwarancji spółdzielczych w przypadku nagłego kryzysu na rynkach finansowych lub w przypadku poważnego zagrożenia kryzysem systemowym. Prezes stwierdził, że wydaje się, iż

([8]) Ubezpieczenia na życie „klasy 21" to ubezpieczenia zdefiniowane w pkt 21 załącznika I do dekretu królewskiego ustanawiającego rozporządzenie ogólne w sprawie nadzoru nad zakładami ubezpieczeń; są to produkty ubezpieczeniowe, które nie są związane z funduszem inwestycyjnym (w przeciwieństwie do produktów ubezpieczenia na życie „klasy 23"). Produkty „klasy 21" oferują z zasady gwarantowany zwrot z inwestycji, który można zwiększyć poprzez uczestnictwo w wyniku inwestycyjnym firmy ubezpieczeniowej.

([9]) Komunikat prasowy zawiera następujący akapit: „Rząd podjął decyzję o rozszerzeniu ochrony oferowanej przez te fundusze na inne instytucje sektora finansowego (w szczególności zakłady ubezpieczeń lub upoważnione spółdzielnie), które wystąpiły o taką ochronę w odniesieniu do produktów porównywalnych do depozytów bankowych, jak na przykład produkty zaliczane do" klasy 21„. Niektóre podmioty już wyraziły swoje zainteresowanie" [*Le gouvernement a décidé d'étendre la protection donnée par ce fonds à d'autres institutions du secteur financier (notamment des compagnies d'assurances ou des coopératives agrées) qui en feraient la demande pour des produits assimilables à des dépôts bancaires comme par exemple certains produits faisant partie de la branche 21. Certains organismes ont déjà fait part de leur intérêt*].

([10]) W dniu 18 grudnia 2008 r. poprzedni rząd podał się do dymisji, a w dniu 30 grudnia 2008 r. nowy rząd objął władzę.

([11]) W tym komunikacie prasowym belgijski rząd potwierdził swoje zobowiązanie do wprowadzenia programu gwarancji spółdzielczych: „Rząd potwierdza zobowiązanie podjęte przez poprzedni rząd, dotyczące zapewnienia programu gwarancji członkom upoważnionych spółdzielni" [*le gouvernment confirme l'engagement pris par le gouvernement précédent d'offrir un régime de garantie aux associés des sociétés coopératives agréées*]. Komunikat zawierał również techniczne szczegóły dotyczące programu gwarancji spółdzielczych.

([12]) ArgenCo wyjaśniła w swoim prospekcie emisyjnym udziałów w spółdzielni z dnia 5 października 2010 r. (s. 4): „Udziały w spółdzielni nie kwalifikują się jako instrumenty dłużne emitowane przez instytucję kredytową ani też nie kwalifikują się jako depozyt. W związku z powyższym udziały nie są objęte żadnym systemem gwarancji depozytów". Podobny był wydźwięk informacji przekazanych przez Lanbokas/Agricaisse na stronie 6 prospektu wydanego 15 maja 2009 r., w którym stwierdzono, że nabywcy udziałów w spółdzielni powinni brać pod uwagę brak gwarancji ze strony funduszu gwarancji depozytów.

([13]) Moniteur belge, 17.10.2008, Ed. 2, F.2008 — 3690 [2008/03425].

([14]) Moniteur belge, 17.11.2008, Ed. 2, F.2008 — 4088 [2008/03450].

([15]) Rada Stabilności Finansowej stwierdziła, że rozszerzenie systemu gwarancji depozytów było niezbędne dla stabilności belgijskiego systemu finansowego (Rada Stabilności Finansowej „ocenia, że proponowane środki są w istocie niezbędne dla zachowania stabilności belgijskiego systemu finansowego i powinny jak najszybciej zostać wprowadzone w życie" [*estime que les mesures proposées sont effectivement indispensables afin de préserver la stabilité du système financier belge et doivent pouvoir entrer en vigueur dans les plus brefs délais*].

([16]) Moniteur belge, 21.4.2009, Ed. 1, F.2009 1426 [2009/03147].

([17]) Moniteur belge, 12.10.2011, Ed. 2, F.2011 2682 [2011/205241].

([18]) Po wprowadzeniu programu gwarancji spółdzielczych odpowiednio dostosowano ustawę w sprawie organizacji BNB i wprowadzono art. 36/24 (http://www.nbb.be/doc/ts/Enterprise/juridisch/F/loi_organique.pdf).

okoliczności te są spełnione i że program gwarancji spółdzielczych pomoże ograniczyć skutki takiego kryzysu ([19]). Jednocześnie jednak prezes jednoznacznie powstrzymał się od wyrażenia opinii, czy indywidualne udziały w spółdzielniach finansowych są w istocie depozytami ([20]). W piśmie wskazano ponadto, że środek może prowadzić do powstania problemów w zakresie spójności z przepisami dotyczącymi pomocy państwa ([21]) i wyrażono obawy, że nieobowiązkowy charakter programu gwarancji spółdzielczych mógłby prowadzić do pojawienia się problemów związanych z „negatywną selekcją" ([22]).

(14) W dniu 13 października 2011 r. trzy podmioty spółdzielcze ARCO (ARCOFIN, ARCOPAR i ARCOPLUS) wystąpiły z wnioskiem o uczestnictwo w programie gwarancji spółdzielczych. Rząd belgijski zatwierdził ten wniosek dekretem królewskim z dnia 7 listopada 2011 r. ([23]). W związku z wnioskiem ARCO wniosła opłaty w łącznej kwocie 2,05 mln EUR ([24]).

(15) W dniu 8 grudnia 2011 r. walne zgromadzenia ARCOFIN, ARCOPAR i ARCOPLUS zatwierdziły wnioski ich odpowiednich zarządów dotyczące przejścia w stan likwidacji.

2.2. **Dyrektywa 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów**

(16) Art. 3 dyrektywy 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([25]) zobowiązuje każde państwo członkowskie do:

czuwania nad „utworzeniem i urzędowym uznaniem na swoim terytorium jednego lub kilku systemów gwarancji depozytów. Z wyjątkiem [niektórych] przypadków (...), instytucja kredytowa ([26]) dopuszczona w tym państwie członkowskim (...) może tylko wówczas przyjmować depozyty ([27]), jeżeli uczestniczy w jednym z tych systemów".

(17) W 1998 r. Belgia transponowała dyrektywę 94/19/WE do prawa krajowego i wprowadziła system gwarancji depozytów obejmujący gwarancją sumę depozytów każdego deponenta w przypadku ich niedostępności. Belgijska gwarancja depozytów została powierzona funduszowi gwarancji depozytów. Dekretem królewskim z dnia 14 listopada 2008 r. Belgia utworzyła następnie „specjalny fundusz ochrony depozytów" obejmujący późniejsze inicjatywy władz belgijskich ([28]).

([19]) „Obecna sytuacja wydaje się odpowiadać tym warunkom, ponieważ kryzys zadłużeniowy, zakłócenia obecne na rynkach finansowych oraz niedoskonałości rynków międzybankowych stawiają naszą gospodarkę przed poważnym ryzykiem takiego kryzysu systemowego. Z tego względu gwarancja Państwa pokrywająca indywidualne udziały w niektórych upoważnionych spółdzielniach pozwoli ograniczyć skutki tego kryzysu" [*Les circonstances actuelles nous semblent répondre à ces conditions, en ce que la crise des dettes souveraines, les perturbations actuelles sur les marchés financiers et le dysfonctionnement des marchés interbancaires font peser sur notre économie un risque grave de cette crise systémique. A cet effet, une garantie d'Etat couvrant les parts des coopérateurs de certaines sociétés coopératives agréées permettrait de limiter les effets de cette crise*].

([20]) „Ustawodawca uzasadnia ten przepis na podstawie porównania indywidualnych udziałów w niektórych upoważnionych spółdzielniach do depozytów bankowych. Ponieważ niniejsza opinia ogranicza się do projektu dekretu królewskiego, nie zawiera ona analizy porównania przeprowadzonego przez ustawodawcę" [*Le législateur justifie cette disposition sur la base d'une assimilation des parts de coopérateurs de certaines sociétés coopératives à des dépôts bancaires. Le présent avis étant limité à l'avant-projet d'arrêté royal, il n'examine pas l'assimilation pratiquée par le législateur*].

([21]) „Na pierwszy rzut oka nie wydaje nam się prostą sprawą przekonanie Komisji, że środek przewidziany w projekcie dekretu królewskiego skierowany jest do wszystkich porównywalnych podmiotów na rynku, a zatem nie wchodzi w zakres zastosowania przepisów dotyczących pomocy państwa" [*Prima facie, il ne nous semble pas évident de convaincre à coup sûr la Commission de ce que la mesure que l'avant-projet d'arrêté royal vise à exécuter s'adresse bien à tous les acteurs comparables du marché et ne relève donc pas du champ d'application des règles sur les Aides d'Etat*].

([22]) „Ten nieobowiązkowy charakter programu stwarza ryzyko »niepożądanej selekcji«, w wyniku której tylko spółdzielnie poważnie zagrożone ryzykiem straty miałyby udział w specjalnym funduszu ochrony" [*Ce caractère facultatif donne lieu à un risque de sélection adverse par lequel seules les sociétés coopératives fortement exposées à des risques de perte contribueraient effectivement au Fonds Spécial de Protection*].

([23]) Moniteur belge, 18.11.2011 Ed. 2, F.2011 2974 [2011/03368].

([24]) ARCOPAR zapłaciła w sumie 1 794 102 EUR, ARCOFIN 193 391 EUR i ARCOPLUS 63 265 EUR.

([25]) Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. L 135 z 31.5.1994, s. 5).

([26]) W art. 1 pkt 4 dyrektywy 94/19/WE »instytucja kredytowa« zdefiniowana jest jako »przedsiębiorstwo, którego działalność polega na przyjmowaniu od klientów depozytów lub innych podlegających spłaceniu środków pieniężnych oraz na przyznawaniu kredytów na własny rachunek«.

([27]) Zgodnie z definicją zawartą w art. 1 pkt 1 dyrektywy 94/19/WE »depozyt« oznacza »należność wynikającą z wpłat pozostawionych na koncie lub z sytuacji przejściowych w ramach normalnych operacji bankowych, które instytucja kredytowa powinna spłacić zgodnie z obowiązującymi warunkami prawnymi i kontraktowymi, jak też wierzytelności, które instytucja kredytowa gwarantuje przez wystawienie dokumentu urzędowego«.

([28]) Grupa depozytów między 50 000 EUR a 100 000 EUR i gwarancja — do 100 000 EUR — dla produktów ubezpieczeń na życie „klasy 21" i udziałów osób fizycznych w spółdzielniach finansowych.

(18) W swojej pierwotnej formie art. 7 dyrektywy 94/19/WE przewidywał objęcie gwarancją łącznych depozytów każdego z deponentów w kwocie do 20 000 EUR. Na posiedzeniu w dniu 7 października 2008 r. Rada Ecofin uzgodniła, że poziom gwarancji depozytów przewidziany w dyrektywie 94/19/WE powinien zostać podwyższony. Zgodnie z komunikatem prasowym Rada uzgodniła, że:

„wszystkie państwa członkowskie zapewnią poszczególnym właścicielom rachunków oszczędnościowych ochronę w ramach gwarancji depozytów przez wstępny okres co najmniej jednego roku na kwotę co najmniej 50 000 EUR, uznając, że wiele państw członkowskich postanowiło podnieść kwoty minimalne do 100 000 EUR. Z zadowoleniem przyjmujemy zamiar Komisji, aby w trybie pilnym przedstawić stosowny wniosek propagujący uspójnienie systemów gwarancji depozytów" ([29]).

(19) Pod względem gwarancji art. 2 dyrektywy 94/19/WE przewiduje, że systemy gwarancji depozytów nie powinny chronić instrumentów kapitałowych instytucji kredytowych ([30]).

(20) Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE ([31]) podwyższono poziom gwarancji systemów gwarancji depozytów (początkowo do minimalnie 50 000 EUR, a następnie z zasady do minimalnie i maksymalnie 100 000 EUR do 31 grudnia 2010 r.).

(21) Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ([32]) przewiduje rekompensaty dla inwestorów w przypadkach, gdy przedsiębiorstwo inwestycyjne nie jest w stanie zwrócić inwestorom należących do nich środków. Takie rekompensaty są dostępne na przykład w przypadku oszustwa lub zaniedbania w przedsiębiorstwie lub w przypadku wystąpienia błędów lub problemów w systemach stosowanych przez przedsiębiorstwo. Jednak systemy rekompensat dla inwestorów nie obejmują ryzyka inwestycyjnego (na przykład gdy inwestor nabył akcje, których wartość następnie spadła).

2.3. **Belgijskie ramy prawne dla spółdzielni**

(22) Belgijski kodeks spółek ([33]) — a w szczególności art. 350 do 436 — określa ramy prawne dla spółdzielni. Przewiduje, że spółdzielnia w swoim statucie musi wybrać, czy przyjmuje formę „spółki z ograniczoną odpowiedzialnością" (tzn. straty ponoszone przez udziałowców nie mogą wykraczać poza ich inwestycję kapitałową) czy „spółki z nieograniczoną odpowiedzialnością" (tzn. udziałowcy osobiście odpowiadają za zadłużenie spółki z tytułu zabezpieczenia społecznego i w związku z tym mogą ponosić straty przewyższające ich inwestycję kapitałową).

(23) Belgijski kodeks spółek (w szczególności art. 362, 364, 366, 367 i 374) zezwala na pewne ograniczenia dotyczące możliwości przenoszenia udziałów w spółdzielniach. Udziały w spółdzielniach mogą być sprzedawane innym udziałowcom spółdzielni, ale statut spółdzielni może określać warunki dotyczące takiego przenoszenia udziałów. Przeniesienie na rzecz osób trzecich może nastąpić wyłącznie zgodnie z warunkami określonymi w art. 366 belgijskiego kodeksu spółek i wyłącznie na rzecz osób zdefiniowanych w tym artykule.

(24) Ponadto belgijski kodeks spółek (art. 367) przewiduje, że udziałowcy spółdzielni mogą opuścić spółdzielnię wyłącznie w ciągu pierwszych sześciu miesięcy roku obrotowego. Art. 374 belgijskiego kodeksu spółek przewiduje, że w przypadku opuszczenia spółdzielni udziałowiec spółdzielni jest uprawniony do odzyskania takiej wartości swoich udziałów, jaka wynika z bilansu dla danego roku obrotowego.

(25) Podczas gdy belgijski kodeks spółek ustanawia ogólne ramy dla spółdzielni, dekret królewski z dnia 8 stycznia 1962 r. ([34]) określa kryteria dla „zatwierdzonych spółdzielni" ([35]). Konkretnie zatwierdzona spółdzielnia nie może odmówić przyjęcia nowym udziałowcom ani wykluczyć istniejących udziałowców ze względów spekulacyjnych;

([29]) http://www.consilium.europa.eu/ueDocs/cms_Data/docs/pressData/en/ecofin/103250.pdf

([30]) Art. 2 dyrektywy 94/12/WE stanowi, co następuje: „Następujące depozyty są wyłączone ze spłaty przez systemy gwarancji depozytowych: […]
— wszystkie instrumenty wchodzące w zakres pojęcia »środki własne«, które znajduje się w art. 2 dyrektywy Rady 89/299/EWG z dnia 17 kwietnia 1989 r. dotyczącej środków własnych instytucji kredytowych".

([31]) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/14/WE z dnia 11 marca 2009 r. zmieniająca dyrektywę 94/19/WE w sprawie systemów gwarancji depozytów w odniesieniu do poziomu gwarancji oraz terminu wypłaty (Dz.U. L 68 z 13.3.2009, s. 3).

([32]) Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. L 84 z 26.3.1997, s. 22).

([33]) Moniteur belge, 6.8.1999, Ed. 2, F.99-2630 [99/09646].

([34]) http://www.ejustice.just.fgov.be/cgi_loi/loi_a.pl?language=nl&caller=list&cn=1962010830&la=n&fromt ab = wet&sql = dt='koninklijk %20besluit'&tri = dd+as+rank&rech=1&numero=1

([35]) Krajowa Rada Spółdzielni — ustanowiona na mocy ustawy z dnia 20 lipca 1995 r. — odgrywa ważną rolę w procesie zatwierdzania zatwierdzonych spółdzielni.

udziały w spółdzielni mają równe prawa niezależnie od ich wartości; udziałowcy spółdzielni posiadają równe prawa głosu na rocznym walnym zgromadzeniu; roczne walne zgromadzenie jest zobowiązane do mianowania członków zarządu i rady nadzorczej; zyski operacyjne spółdzielni (po odjęciu wszystkich kosztów) mogą zostać podzielone między udziałowców, ale wyłącznie proporcjonalnie do ich transakcji ze spółdzielnią, a dywidenda wypłacana od udziałów w spółdzielni nie może przekroczyć określonej wartości procentowej wskazanej w dekrecie królewskim.

(26) Art. 21 belgijskiego kodeksu podatkowego przewiduje, że dywidendy wypłacane od udziałów w zatwierdzonych spółdzielniach są zwolnione z podatków do określonej kwoty ([36]).

2.4. **Opis środka**

(27) Program gwarancji spółdzielczych dotyczy kapitału wpłaconego przez indywidualnych udziałowców spółdzielni (a nie ich potencjalnych zysków kapitałowych) do kwoty 100 000 EUR.

(28) W przeciwieństwie do systemu gwarancji depozytów dla instytucji kredytowych członkostwo w programie gwarancji spółdzielczych jest dobrowolne.

(29) Jeśli spółdzielnie finansowe chcą uczestniczyć w programie gwarancji spółdzielczych, muszą wystąpić z wnioskiem do ministra finansów. W ciągu miesiąca Rada Ministrów podejmuje decyzję o dopuszczeniu lub niedopuszczeniu wnioskującej spółdzielni finansowej do udziału w programie gwarancji spółdzielczych, w razie potrzeby z zastrzeżeniem pewnych warunków. Warunki te mogą obejmować:

a) obowiązek zastrzeżenia przyszłych ofert publicznych dla udziałowców instytucjonalnych;

b) zobowiązanie wszystkich udziałowców instytucjonalnych do niewycofywania udziałów ani żadnych kwot pieniężnych wpłaconych do spółdzielni oraz do nieustępowania z funkcji udziałowca, chyba że poprzez przekazanie udziałów; oraz

c) ograniczenie w wysokości 4,5 % rocznie w odniesieniu do odsetek wypłacanych udziałowcom.

(30) Po złożeniu przez spółdzielnię finansową wniosku o objęcie systemem gwarancji nie może ona zrezygnować z programu przez okres jednego roku. Po upływie tego okresu spółdzielnia może zakończyć swoje uczestnictwo z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia. Nie będzie możliwe odzyskanie żadnych wkładów wpłaconych w jakiejkolwiek formie. Jeśli spółdzielnia podejmie decyzję o rezygnacji z programu gwarancji spółdzielczych, muszą upłynąć trzy lata, zanim będzie mogła ponownie w nim uczestniczyć.

(31) Środkiem objęte są wyłącznie udziały w spółdzielniach wyemitowane przed wejściem w życie dekretu królewskiego z dnia 10 października 2011 r.

(32) Program gwarancji spółdzielczych jest dostępny wyłącznie dla indywidualnych udziałowców spółdzielni finansowych, a nie dla udziałowców instytucjonalnych.

(33) Środki na finansowanie specjalnego funduszu ochrony pochodzą z:

(i) rocznej składki w wysokości 0,15 % kwoty chronionej (płatnej przez wszystkich uczestników); oraz

(ii) jednorazowej opłaty za przystąpienie w wysokości 0,10 % kwoty chronionej (płatnej przez spółdzielnie).

([36]) W tym samym artykule kodeksu podatkowego wymienione są inne produkty finansowe, z których dochód jest również częściowo lub w pełni zwolniony z podatków.

(34) Ponadto spółdzielnie finansowe mogą być zobowiązane do wpłacenia na specjalny fundusz ochrony składki z tytułu zysków kapitałowych z notowanych udziałów kapitałowych będących w ich posiadaniu. Składki z tytułu zysków kapitałowych odpowiadają maksymalnie 10 % różnicy między ceną sprzedaży odpowiednich udziałów (lub, jeśli nie nastąpiła sprzedaż w okresie trzech lat po wygaśnięciu systemu ochrony, średnią ceną zamknięcia danego udziału w okresie 30 dni przed upływem tego trzyletniego okresu) a ceną referencyjną ustaloną przez rząd, gdy spółdzielnia finansowa dołączyła do programu gwarancji spółdzielczych.

(35) Środki ze specjalnego funduszu ochrony zaczną być wypłacane, jeśli spółdzielnia finansowa ogłosi upadłość lub jeśli organ nadzoru finansowego powiadomi specjalny fundusz ochrony, że dana spółdzielnia finansowa nie jest już w stanie spłacać swoich udziałowców, którzy chcą się wycofać.

(36) Jeśli specjalny fundusz ochrony posiada niewystarczające środki, aby spełniać swoje obowiązki, kasa depozytowo-konsygnacyjna, będąca organem rządowym nieposiadającym osobowości prawnej, przekaże potrzebne środki. W zależności od tego, czy instytucja, której upadłość ogłoszono, jest obowiązkowym uczestnikiem, czy spółdzielnią finansową, wpłata ta zostanie następnie zwrócona poprzez:

— przekazanie 50 % rocznych składek wpłacanych przez obowiązkowych uczestników,

— przekazanie specjalnej składki rocznej wpłacanej przez spółdzielnie finansowe (których uczestnictwo jest dobrowolne).

(37) Jeśli specjalny fundusz ochrony interweniuje, przejmuje prawa indywidualnego udziałowca spółdzielni, zgodnie z zasadą *pari passu* z pozostałymi udziałowcami. Ta cecha jest odmienna od systemu gwarancji depozytów dla instytucji kredytowych, gdzie ma zastosowanie zasada *pari passu* funduszu z innymi wierzycielami danego przedsiębiorstwa.

2.5. **Opis ARCO**

(38) Historycznie ARCO była akcjonariuszem Artesia Banking Corporation NV (zwanej dalej „Artesią"), posiadającej 100 % banku BACOB i 82 % firmy ubezpieczeniowej DVV. W wyniku połączenia Artesii z Dexią w 2001 r. ARCO stała się największym akcjonariuszem Dexii z udziałem wynoszącym około 15 % ([37]).

(39) ARCO to nazwa grupy obejmującej ARCOPAR, ARCOPLUS i ARCOFIN, które są wszystkie zatwierdzonymi spółdzielniami ([38]). ARCO ma ponad 800 000 członków, z których 99 % to osoby fizyczne. Kapitał indywidualnych udziałowców ARCOPAR, ARCOPLUS i ARCOFIN wynosił odpowiednio 1,3 mld EUR, 46 mln EUR i 140 mln EUR.

(40) Statuty ARCOPAR, ARCOPLUS i ARCOFIN przewidują, że te trzy podmioty są spółkami z ograniczoną odpowiedzialnością ([39]).

(41) Statuty wszystkich trzech spółek zawierają zapisy odnoszące się do udziałowców zamierzających się wycofać.

([37]) Źródło: „Entreprendre avec du capital coopératif: Le Groupe ARCO 1935–2005"; Maarten Van Dijck, Kadoc, Lannoo, s. 176–177.

([38]) Należy zaznaczyć, że natychmiast po transakcji Dexii w 2001 r. ARCOFIN tymczasowo zrezygnowała ze swojego statusu zatwierdzonej spółdzielni. W „Entreprendre avec du capital coopératif" okres ten opisany jest w następujący sposób: „Kilka miesięcy po transakcji Dexii grupa ARCO zmieniła statut swoich podmiotów spółdzielczych, aby umożliwić udziałowcom, który byli już udziałowcami przed transakcją Dexii, uczestniczenie w lepszych perspektywach zysku dla grupy Dexia i podmiotów ARCO. […] Nowy statut przewidywał, że minimalny wskaźnik stopy wypłat i maksymalny wskaźnik stopy wypłat dla udziałowców będzie od tej pory wynosił 80 % i 90 % zwykłego zysku rocznego. W związku z tym, od marca 2003 r. dywidenda ARCOFIN mogła zostać podwyższona z 6 % netto do 8 % brutto. Ze względu na fakt, że to podwyższenie doprowadziło do przekroczenia przewidzianej maksymalnej dywidendy (6 %) dla zatwierdzonych spółdzielni, ARCOFIN straciła status zatwierdzonej spółdzielni dla Krajowej Rady Spółdzielni. Wskazywało to, że zwolnienie z podatku u źródła nie miało już zastosowania. Po potrąceniu podatku u źródła większość udziałowców spółdzielni nadal otrzymywała dywidendę netto w wysokości 6,8 %. W marcu 2005 r. dywidenda brutto została podwyższona do 8,5 %".

([39]) http://www.groeparco.be/website/groeparco/assets/files/arcopar/ARCOPAR_20100629_FR.pdf.

(42) Na przykład statut ARCOPAR przewiduje, że spółdzielnia może ograniczyć liczbę przypadków wycofania się, jeśli ponad 10 % całkowitego kapitału spółdzielni lub 10 % udziałowców miałoby wycofać się w tym samym roku obrotowym ([40]). Udziałowiec chcący wycofać się z ARCOPAR otrzymuje zwrot swojego kapitału. Posiadacze udziałów ARCOPAR kategorii A, B i C ([41]) są również uprawnieni do „dodatkowej rezerwy" ([42]).

(43) Art. 35 statutu ARCOPAR określa, co udziałowcy ARCOPAR mają prawo otrzymać w przypadku likwidacji. W zasadzie, jeśli po spłacie zadłużenia i kosztów zabezpieczenia społecznego pozostaje saldo dodatnie, udziałowcy otrzymują zwrot ([43]).

(44) Ryzyko związane z inwestowaniem w udziały ARCO zostało opisane na przykład w prospekcie ARCOPAR zatwierdzonym przez władze belgijskie w czerwcu 2008 r., opublikowanym w związku z operacją na rynku kapitałowym, która miała miejsce między dniem 7 lipca 2008 r. a 30 września 2008 r. We wspomnianym prospekcie wskazano jednoznacznie, że zyski związane z Dexią reprezentują ponad 69 % zysków netto ARCOPAR w latach obrotowych 2005/2006, 2006/2007 i 2007/2008. W prospekcie odniesiono się również do ryzyka związanego z dużą liczbą przypadków wycofywania się, podkreślając jednocześnie, że udziałowcy mogą stracić wszystko w razie likwidacji. Jednocześnie sprawozdania roczne spółki wskazywały wyraźnie, że ARCO dokonał lewarowania swojego bilansu przez zadłużenie się w celu inwestowania ([44]).

2.6. **Podstawy do wszczęcia postępowania**

(45) W swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania Komisja doszła do wstępnego wniosku, że zgłoszony środek spełniał cztery (łączne) kryteria pomocy państwa, i wyraziła wątpliwości, czy środek mógłby zostać uznany za zgodny z rynkiem wewnętrznym.

(46) Komisja stwierdziła, że środek można przypisać państwu belgijskiemu, ponieważ był finansowany przez specjalny fundusz ochrony. W tej kwestii Komisja odnotowała, że przepisy belgijskie określają składkę, jaką uczestnicy muszą wpłacić do specjalnego funduszu ochrony, oraz sposób wykorzystywania tych środków. Ponadto Komisja zaobserwowała, że kasa depozytowo-konsygnacyjna przekazałaby środki do specjalnego funduszu ochrony, gdyby zaszła taka potrzeba. Komisja zastanawiała się, jaki sposób spłaty wobec kasy depozytowo-konsygnacyjnej został przewidziany, ponieważ nie było jasne, czy spółdzielnie finansowe dysponowałyby wystarczającymi środkami finansowymi. Komisja zastanawiała się również, czy fakt, że uczestnictwo jest dobrowolne dla spółdzielni finansowych, utrudniałby efektywne refinansowanie specjalnego funduszu ochrony.

([40]) Statut przewiduje, że: „[…] możliwa jest odmowa wycofania, jeśli w jej wyniku miałoby dojść do utraty ponad 1/10 udziałowców lub ponad 1/10 zainwestowanego kapitału w tym samym roku obrotowym" [*...cette démission peut être refusée si à la suite de la démission, plus d'1/10 des actionnaires ou plus d'1/10 du capital placé devrait disparaître au cours du même exercice...*].

([41]) Są to udziały z okresu poprzedzającego połączenie z Dexią.

([42]) ARCO wyjaśnia na swojej stronie (http://www.groeparco.be/faq/be-fr/150/detail/item/789/), że dodatkowa rezerwa została wprowadzona w 2004 r. w statucie spółki. W zakresie, w jakim pozwalały na to wyniki ARCOPAR, do 2010 r. włącznie podmiot mógł dodawać pewną kwotę do szczególnej rezerwy przedsiębiorstwa, zwanej dodatkową rezerwą. Udziałowcy spółdzielni, którzy byli już udziałowcami przed 3 lipca 2001 r. […] (tj. posiadacze udziałów kategorii A, B lub C), w przypadku wycofania się są uprawnieni do proporcjonalnej części dodatkowej rezerwy […]. Kwota pochodząca z dodatkowej rezerwy jest dodawana do wartości nominalnej ich udziałów. Przykład […]: Udziałowiec X wycofuje należący do kategorii A kapitał w wysokości 100 EUR. Całkowita wartość kapitału kategorii A, B i C wynosi 10 000 EUR. W związku z tym udziałowiec X posiada 1/100 całkowitego kapitału spółki. Całkowita dodatkowa rezerwa wynosi 500 EUR. Zastosowanie wskaźnika 1/100 prowadzi do uzyskania kwoty 5 EUR. Udziałowiec X otrzyma w przypadku wycofania się 100 EUR kapitału + 5 EUR z rezerwy dodatkowej.

([43]) Art. 35 statutu ARCOPAR przewiduje, że: „O ile walne zgromadzenie nie zdecyduje inaczej, wszystkie aktywa spółki zostają sprzedane. W przypadku gdy nie wszystkie udziały są opłacone w tym samym stopniu, likwidatorzy przywracają równowagę, zwracając się o dodatkowe wpłaty lub dokonując uprzednich wpłat. Środki pozostałe po spłacie zadłużenia i składek społecznych posłużą w pierwszym rzędzie do zwrotu kwot wniesionych jako udziały. W każdym razie środki pozostałe z likwidacji powinny zostać wykorzystane z uwzględnieniem celów spółki" [*„Sauf si l'Assemblée générale en décide autrement, tous les actifs de la société sont réalisés. Au cas où les parts ne sont pas toutes libérées dans la même mesure, les liquidateurs restaurent l'équilibre, soit en demandant des versements supplémentaires, soit en effectuant des paiement préalables. Après paiement des dettes et des charges sociales, le solde servira d'abord au remboursement des sommes libérées sur les parts. En tout cas, le solde éventuel de la liquidation doit être affecté en tenant compte des objectifs de la société"*].

([44]) Wskaźnik zadłużenia ARCOPAR (tj. zadłużenie/całkowite zobowiązania) wyniósł 19,1 % (31 marca 2011 r.), natomiast wskaźnik zadłużenia ARCOPLUS i ARCOFIN odpowiednio 6,5 % (31 marca 2011 r.) i 25,9 % (31 grudnia 2010 r.).

(47) Komisja stwierdziła, że spółdzielnie finansowe mogą być uznawane za przedsiębiorstwa oraz że środek stanowił selektywną korzyść na ich rzecz. W odniesieniu do selektywnej korzyści wydaje się, że program gwarancji spółdzielczych pomógł spółdzielniom w przyciągnięciu nowego lub utrzymaniu istniejącego kapitału, stanowiąc dla udziałowców argument przemawiający za pozostaniem członkiem spółdzielni. Taka ochrona miała szczególne znaczenie w okresach finansowej niepewności, takich jak okres między jesienią 2008 r. a datą przyjęcia dekretu królewskiego, gdy spółdzielnie finansowe były skutecznie chronione przed ryzykiem dużych wypłat związanych z wycofywaniem się.

(48) Komisja zaobserwowała ponadto, że ochrona była dalekosiężna oraz że Belgia zezwalała na przystąpienie do programu gwarancji spółdzielczych bez względu na sytuację finansową wnioskującej spółdzielni finansowej. Jak widać na przykładzie ARCO, spółdzielnie finansowe mogły przystępować do programu gwarancji spółdzielczych, gdy były już niewypłacalne i wkrótce przechodziły w stan likwidacji.

(49) Komisja stwierdziła również, że środek zakłócał konkurencję, ponieważ spółdzielnie finansowe konkurowały na rynku detalicznych produktów inwestycyjnych, na którym uzyskiwały selektywną korzyść niedostępną dla innych uczestników rynku oferujących podobne produkty.

(50) Ponadto zdaniem Komisji program gwarancji spółdzielczych miał wpływ na handel wewnątrzunijny. W istocie duża liczba międzynarodowych dostawców produktów inwestycyjnych jest aktywna na rynku belgijskim i udział w rynku, jaki każda spółdzielnia finansowa może uzyskać dzięki środkowi, jest dla nich niedostępny.

(51) Komisja zastanawiała się, czy spółdzielnie finansowe mogą być uznawane za instytucje finansowe oraz czy ten czynnik ma wpływ na stosowanie komunikatu bankowego z 2008 r. ([45]). Komisja uznała, że skoro nie wydaje się, aby spółdzielnie finansowe były instytucjami finansowymi w rozumieniu komunikatu bankowego z 2008 r., pomoc musi zostać oceniona bezpośrednio na podstawie Traktatu.

(52) Konkretnie, aby środek był zgodny z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu, musi być konieczny, odpowiedni i proporcjonalny. Komisja wyraziła wątpliwości, czy środek ten spełniał te trzy łączne kryteria. Zastanawiała się, czy ochrona udziałowców spółdzielni finansowych była konieczna w celu uniknięcia poważnych zaburzeń w gospodarce Belgii. Jeśli chodzi o oddziaływanie, Komisja wskazała, że Belgia wprowadziła już kilka środków (np. zwiększenie gwarancji w ramach systemu gwarancji depozytów do 100 000 EUR oraz środki pomocy państwa dla kilku banków w różnych formach (dokapitalizowanie, środki wsparcia płynności, środki dotyczące aktywów o obniżonej jakości, środki *ad hoc*)). Dlatego Komisja nie widziała powodu, dla którego poza tymi wszystkimi środkami konieczne było zapewnienie ochrony udziałowcom spółdzielni finansowych.

(53) Komisja zastanawiała się, czy zapewnianie ochrony udziałowcom spółdzielni finansowych było odpowiednie. W tym względzie Komisja zauważyła, że spółdzielnie finansowe nie są instytucjami finansowymi i z uwagi na ich wielkość nie mają znaczenia systemowego. Komisja zwróciła się do Belgii o wyjaśnienie, poprzez jakie kanały straty inwestycyjne — ponoszone również przez inwestorów, na przykład fundusze wspólnego inwestowania — doprowadziłyby do znaczących skutków ubocznych dla gospodarki belgijskiej.

(54) I wreszcie Komisja wyraziła wątpliwości dotyczące proporcjonalności środka. Po pierwsze, dla Komisji nie było jasne, czy spółdzielnie finansowe płaciłyby właściwe wynagrodzenie z tytułu gwarancji. Po drugie, Komisja zauważyła, że dowolność przystąpienia do programu w połączeniu z brakiem oceny rentowności w ramach procedury przystąpienia przewidzianej przez władze belgijskie wskazuje, że spółdzielnie finansowe miały zachętę do przystąpienia dopiero wtedy, gdy skorzystanie z gwarancji było oczywiste. Mogło to prowadzić do sytuacji, w których beneficjenci mogli korzystać z gwarancji, unikając równocześnie w dużej mierze jakichkolwiek płatności z tego tytułu. Komisja zastanawiała się również, czy program gwarancji spółdzielczych nie zakłóci nadmiernie konkurencji, ponieważ udziałowcy konkurentów nie byli objęci ochroną, przez co spółdzielnie finansowe miały ułatwiony dostęp do kapitału i zwiększony udział w rynku detalicznych produktów inwestycyjnych.

([45]) Komunikat Komisji — Zastosowanie zasad pomocy państwa do środków podjętych w odniesieniu do instytucji finansowych w kontekście obecnego, globalnego kryzysu finansowego (Dz.U. C 270 z 25.10.2008, s. 8).

3. UWAGI ZAINTERESOWANYCH OSÓB TRZECICH DOTYCZĄCE DECYZJI O WSZCZĘCIU POSTĘPOWANIA

3.1. Uwagi ARCO

(55) Według ARCO w dniu 10 października 2008 r. belgijski rząd podjął decyzję i powiadomił o utworzeniu programu gwarancji spółdzielczych w ramach szerszego pakietu (podwyższenie gwarancji depozytów dla depozytów oszczędnościowych instytucji kredytowych do 100 000 EUR i rozszerzenie programu gwarancji na ubezpieczenia na życie „klasy 21" oraz na indywidualnych udziałowców spółdzielni finansowych). ARCO twierdziła, że decyzja z dnia 10 października 2008 r. została wdrożona dla produktów „klasy 21" na podstawie ustawy z dnia 15 października 2008 r. oraz dekretu królewskiego z dnia 14 listopada 2008 r., a dla świadectw udziałowych wydanych przez spółdzielnie finansowe — na podstawie ustawy z dnia 14 kwietnia 2009 r. i dekretu królewskiego z dnia 10 października 2011 r.

(56) W opinii ARCO program gwarancji spółdzielczych nie stanowi pomocy państwa, ponieważ nie przyznaje selektywnej korzyści spółdzielniom finansowym. Ponadto ARCO podniosła również argument, że Komisja uznała, że program gwarancji dla produktów „klasy 21" firm ubezpieczeniowych nie zawierał elementu pomocy państwa, ponieważ był otwarty dla wszystkich firm ubezpieczeniowych, a zatem nie był selektywny ([46]). ARCO twierdzi ponadto, że program gwarancji spółdzielczych jest otwarty dla wszystkich spółdzielni finansowych na takich samych warunkach, a więc nie jest selektywny.

(57) Zgodnie z uwagami rządu belgijskiego zdaniem ARCO wszystkie cechy udziałów w spółdzielniach finansowych potwierdzają, że odpowiadają one na takie same potrzeby klientów jak depozyty i są tak traktowane przez ustawodawcę. ARCO podkreśliła, że rząd belgijski niepokoił się o efekt „zarażenia". Gdyby rząd belgijski nie wprowadził programu gwarancji spółdzielczych, zaufanie inwestorów zostałoby osłabione i mogłoby to prowadzić do „szturmu" na wszystkie produkty oszczędnościowe.

3.2. Uwagi władz belgijskich

(58) Według władz belgijskich program gwarancji spółdzielczych nie spełnia wszystkich łącznych kryteriów pomocy państwa określonych w art. 107 ust. 1 Traktatu, a zatem nie stanowi pomocy państwa. Konkretnie władze belgijskie stwierdziły, że nie są spełnione trzy kryteria pomocy państwa. Po pierwsze, władze belgijskie broniły stanowiska, że środek reprezentuje wyłącznie pomoc dla osób, a nie dla przedsiębiorstw. Ponadto władze belgijskie twierdziły, że środek nie stanowi selektywnej korzyści dla spółdzielni finansowych oraz że nie zakłóca konkurencji.

(59) Jeśli chodzi o argument, że pomoc nie przynosi korzyści przedsiębiorstwom, władze belgijskie stwierdziły, że normalny system gwarancji depozytów dla instytucji kredytowych, wraz z jego rozszerzeniem (tj. programem gwarancji spółdzielczych) został przyjęty w ramach wdrożenia i zgodnie z przepisami decyzji Rady Ecofin, dyrektywy 94/19/WE, ze zmianami, oraz dyrektywy 97/9/WE.

(60) Władze belgijskie broniły opinii, że indywidualne udziały w spółdzielniach finansowych posiadają wszystkie cechy depozytów i są jako takie nabywane. Wskazano następujące cechy:

(i) (indywidualni) beneficjenci programu gwarancji spółdzielczych zasługują na taką samą ochronę, jak deponenci innych instytucji działających w tym samym sektorze i podlegających takiemu samemu nadzorowi;

(ii) do celów podatkowych dywidendy wypłacane przez spółdzielnie finansowe oraz odsetki wypłacane od depozytów — do określonej kwoty — są zwolnione z podatku u źródła ([47]);

(iii) indywidualni udziałowcy spółdzielni finansowych mogą nabywać udział w kapitale jedynie w określonej maksymalnej kwocie zgodnie z postanowieniami statutu spółdzielni finansowej;

([46]) Decyzja Komisji w sprawie N 256/09 — Pomoc restrukturyzacyjna dla Ethias (Dz.U. C 252 z 18.9.2010, s. 5). W motywie 99 przedmiotowej decyzji stwierdza się: „Zdaniem Komisji pomimo faktu, że rozszerzenie programu przyniosło korzyści dla Ethias, program dostępny jest dla wszystkich uczestników rynku na takich samych warunkach. W związku z powyższym Komisja stwierdza, że korzyść zapewniana przez środek nie jest selektywna, a zatem nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE".

([47]) Zob. motyw 26 i przypis 35.

(iv) udziałowcy spółdzielni finansowych mogą wycofać się wyłącznie w ciągu pierwszych sześciu miesięcy roku obrotowego, a udziałowiec chcący wycofać się nie jest uprawniony do otrzymania proporcjonalnej do swoich udziałów części zysków kapitałowych spółdzielni. Według władz belgijskich wartość udziałów w spółdzielni nie odzwierciedla wartości aktywów bazowych spółdzielni finansowej, a zatem udziały w spółdzielniach finansowych nie konkurują ogólnie z produktami inwestycyjnymi, a jedynie z podgrupą produktów korzystających już z gwarancji państwa (tj. depozytów i ubezpieczeń na życie „klasy 21");

(v) udziały w spółdzielniach finansowych są imienne, a ich zbywalność jest ograniczona przepisami prawa ([48]). Nie mogą być dowolnie zbywane w celu zrealizowania zysków kapitałowych. Udziałowcy spółdzielni finansowych są uprawnieni wyłącznie do niewielkiej (zwolnionej z podatku) dywidendy oraz zwrotu, gdy przestają być udziałowcami;

(vi) udziały w spółdzielniach finansowych nie mogą być uznawane za inwestycję w akcje przedsiębiorstwa lub notowanej spółki;

(vii) udziały w spółdzielniach finansowych nie mogą być uznawane za inwestycję obciążoną ryzykiem, ponieważ udziałowcy spółdzielni finansowych nie są uprawnieni do otrzymywania zysków kapitałowych;

(viii) ochrona w ramach programu gwarancji spółdzielczych obejmuje wyłącznie udziały osób fizycznych (a nie udziały udziałowców instytucjonalnych).

(61) Jeśli chodzi o brak korzyści selektywnej, władze belgijskie poinformowały, że program gwarancji spółdzielczych obejmuje wyłącznie udziały w spółdzielniach finansowych wyemitowane przed dniem 10 października 2011 r. Władze belgijskie zwróciły uwagę, że po tym terminie spółdzielnie finansowe nie mogły wykorzystywać programu gwarancji spółdzielczych w celu zajęcia pozycji na jakimkolwiek rynku. Władze belgijskie wyjaśniły również, że ARCO nie wyemitowała żadnych nowych udziałów od września 2008 r.

(62) Władze belgijskie zaprzeczyły, jakoby program gwarancji spółdzielczych pomógł spółdzielniom finansowym utrzymać istniejący kapitał. Dla wsparcia tego argumentu władze belgijskie stwierdziły, że komunikat prasowy z dnia 10 października 2008 r. był jedynie propozycją inicjatywy politycznej, zawierającą tylko wzmiankę o spółdzielniach finansowych. Według władz belgijskich komunikat prasowy z dnia 10 października 2008 r. nie był szczegółową umową skoordynowaną z jakimikolwiek równoległymi komunikatami prasowymi spółdzielni finansowych. W tym względzie władze belgijskie odróżniły swój komunikat prasowy od komunikatów prasowych wydanych przez rząd Zjednoczonego Królestwa i Lloyds w sprawie Lloyds ([49]), do których Komisja odniosła się w decyzji o wszczęciu postępowania. Władze belgijskie stwierdziły, że komunikat prasowy z dnia 10 października 2008 r. nie jest rodzajem środka, który mógłby przyznawać selektywną korzyść spółdzielniom finansowym. Odnosząc się do kolejnego komunikatu prasowego z dnia 21 stycznia 2009 r., władze belgijskie stwierdziły, że natychmiastowe zamieszczenie przez ARCO komunikatu prasowego rządu na swojej stronie internetowej było normalnym działaniem, ponieważ wszystkie spółdzielnie finansowe (w tym ARCO) uważnie śledziły wówczas tę sprawę.

(63) Władze belgijskie nalegały, że Komisja powinna przyjąć takie samo podejście, jakie przyjęła w odniesieniu do Ethias i uznać, że program gwarancji spółdzielczych nie był selektywny. Władze belgijskie argumentowały również, że specjalna pozycja prawdziwych spółdzielni została już uznana przez Trybunał Sprawiedliwości w wyroku w sprawie Paint Graphos ([50]). Władze belgijskie wskazały w szczególności na pkt 61 tego wyroku, z którego jasno wynika, że w świetle ich szczególnych cech takie spółdzielnie nie mogą być z zasady postrzegane jako znajdujące się w porównywalnej sytuacji faktycznej i prawnej jak spółki handlowe.

(64) Władze belgijskie dostarczyły również informacje dotyczące liczby udziałowców ARCO, którzy wycofali się z podmiotu od początku kryzysu. W latach finansowych poprzedzających dobrowolną likwidację liczba udziałowców ARCO, którzy wystąpili o zwrot swojego kapitału, wyniosła 9 764 w roku 2007/2008, 21 150 w roku 2008/2009 i 23 762 w roku 2010/2011.

(65) Jeśli chodzi o efekt zakłócenia konkurencji wywoływany przez środek, zdaniem władz belgijskich Komisja powinna była wyjaśnić w rozsądnym zakresie, z jakimi produktami finansowymi konkurowały udziały w spółdzielniach finansowych, nawet jeśli władze belgijskie uznały, że w postępowaniach dotyczących pomocy państwa Komisja nie jest zobligowana do szczegółowego zdefiniowania rynku. Władze belgijskie twierdziły w zasadzie, że indywidualnym udziałowcom spółdzielni finansowych oferowany był taki sam poziom ochrony jak inwestorom we wszystkich podobnych produktach depozytowych/oszczędnościowych.

([48]) Zob. motyw 23.
([49]) Sprawa N 428/09: Restrukturyzacja Lloyds Banking Group (Dz.U. C 46 z 24.2.2010, s. 2), motyw 124.
([50]) Zob. wyrok z dnia 8 września 2011 r. w sprawach połączonych C-78/08 do C-80/08 Paint Graphos i inni, Zb.Orz. 2011, s. I-7611, pkt 61.

(66) Władze belgijskie wyjaśniły również, że program gwarancji spółdzielczych służy takiemu samemu celowi jak dyrektywa 94/19/WE, tj. ochronie depozytów indywidualnych osób, utrzymaniu zaufania deponentów oraz osiągnięciu większej stabilności rynków finansowych. Zdaniem władz belgijskich systemy gwarancji depozytów innych państw członkowskich czasem również obejmują nieklasyczne produkty depozytowe i Komisja powinna uwzględnić ten czynnik ([51]).

(67) Ponadto władze belgijskie utrzymywały, że w przypadku uznania przez Komisję, że program gwarancji spółdzielczych stanowi pomoc państwa, pomoc ta powinna zostać uznana za zgodną z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu. Według władz belgijskich nie było potrzeby określania, czy ARCO jest instytucją finansową w rozumieniu komunikatu bankowego z 2008 r. Zdaniem władz belgijskich kluczowym pytaniem, na które Komisja powinna odpowiedzieć, jest to, czy program gwarancji spółdzielczych jest odpowiednim i koniecznym środkiem, umożliwiającym zapobiegnięcie poważnym zaburzeniom w gospodarce.

(68) Władze belgijskie broniły opinii, że środek jest konieczny, jego skutki są ograniczone do niezbędnego minimum oraz że istnieją mechanizmy podziału obciążeń.

(69) Po pierwsze władze belgijskie twierdziły, że program gwarancji spółdzielczych jest odpowiednim i koniecznym środkiem gwarantującym pewność deponentom w Belgii.

(70) Belgia przyznała, że teoretycznie istniała możliwość, iż instytucje posiadające chronione depozyty w swoich bilansach mogły czerpać pośrednie korzyści z istnienia takich programów ochrony, ponieważ programy pomagają uniknąć masowego wycofywania wkładów z banków. Jednakże władze belgijskie wyjaśniły, że systemy gwarancji depozytów są konieczne dla uniknięcia paniki bankowej i zaburzeń na rynkach finansowych. Władze belgijskie przyznały również, że program gwarancji spółdzielczych był potrzebny w celu uniknięcia spadku zaufania społeczeństwa do belgijskiego systemu finansowego. Fakt, że udziały w spółdzielniach mają podstawowe cechy produktów oszczędnościowych oraz że ponad połowa środków posiadanych przez spółdzielnie jest inwestowana w bankach, zwiększają ich podobieństwo do depozytów i podkreślają ich znaczenie dla belgijskiego systemu bankowego. Niekontrolowana niewypłacalność spółdzielni finansowych mogłaby doprowadzić do powstania efektu kuli śniegowej obejmującego wszystkie instytucje finansowe i belgijską gospodarkę. Niezapewnienie takiego samego poziomu ochrony dla udziałów spółdzielni finansowych jak dla depozytów klasycznych wiązałoby się z takim samym ryzykiem jak niezapewnienie ochrony dla depozytów. Miałoby to ogromny wpływ na zaufanie publiczne do wszystkich produktów depozytowych w Belgii i powstanie ryzyka systemowego. Na poparcie tych argumentów Belgia wskazała na fakt, że liczba (indywidualnych) udziałowców spółdzielni finansowych jest duża w stosunku do całkowitej liczby mieszkańców Belgii ([52]).

(71) Władze belgijskie również wyraziły stanowczy sprzeciw wobec terminologii stosowanej przez Komisję w decyzji o wszczęciu postępowania, a w szczególności wyrażeń „instrumenty kapitałowe" i „kapitał wysokiego ryzyka", odpowiednio w motywie 62 i przypisie 35.

(72) Aby wykazać konieczność wprowadzenia programu gwarancji spółdzielczych, władze belgijskie przekazały również Komisji pisma od Rady Stabilności Finansowej oraz od prezesa BNB do ówczesnego ministra finansów odpowiednio z dnia 29 października 2008 r. ([53]) i 7 października 2011 r. ([54]).

(73) Odnosząc się do zgodności środka z przepisami dotyczącymi pomocy państwa, władze belgijskie odsyłają przede wszystkim do decyzji Komisji w sprawie Ethias. Według władz belgijskich Komisja zaakceptowała środki na rzecz Ethias, w tym rozszerzenie systemu gwarancji depozytów na produkty „klasy 21", uznając je za odpowiednie i konieczne w celu zapobiegnięcia poważnym zaburzeniom w belgijskiej gospodarce.

(74) Po drugie, władze belgijskie podtrzymały swoją opinię, że środek jest proporcjonalny. Spółdzielnie finansowe uczestniczą w podziale obciążeń, miedzy innymi poprzez składki na specjalny fundusz ochrony. Władze belgijskie uznały poziom wynagrodzenia za gwarancję za rozsądny i podobny do składek na programy gwarancji innych chronionych instytucji. Władze belgijskie nie zgodziły się z opinią, że dobrowolny charakter programu gwarancji spółdzielczych mógłby uczynić środek nieproporcjonalnym.

([51]) Władze belgijskie odnoszą się na przykład do irlandzkiego systemu gwarancji depozytów, który obejmuje również depozyty powyżej progu 100 000 EUR, do duńskiego funduszu gwarancji dla deponentów i inwestorów, który według władz belgijskich w pełni obejmuje konta emerytalne, konta klientów prawników i depozyty ceny nabycia nieruchomości do dziewięciu miesięcy po złożeniu depozytu, oraz do cypryjskiego urzędu nadzoru i rozwoju spółdzielni, który, zdaniem władz belgijskich, chroni stałe depozyty członków spółdzielni oszczędnościowych.

([52]) Władze belgijskie wyjaśniły, że ARCO ma 800 000 indywidualnych udziałowców, Cera ponad 400 000, Lanbokas/Agricaisse 150 000 i ArgenCo prawie 70 000.

([53]) Zob. również motyw 11.

([54]) Zob. również motyw 13.

(75) Władze belgijskie utrzymywały, że w przypadku uznania przez Komisję, że środek jednak stanowi pomoc państwa, powinna ona zakwalifikować go jako pomoc na likwidację, zgodną z przepisami dotyczącymi pomocy państwa. Władze belgijskie przypomniały, że dekret królewski z dnia 7 listopada 2011 r. jednoznacznie przewiduje, że w przypadku likwidacji spółdzielni specjalny fundusz ochrony zobowiązany jest interweniować i dokonywać płatności dopiero po wydaniu ostatecznego nakazu likwidacji zatwierdzonego przez walne zgromadzenie przedmiotowych przedsiębiorstw.

(76) Władze belgijskie broniły również opinii, zgodnie z którą ze względu na fakt, że indywidualni udziałowcy nie są przedsiębiorstwami, nakaz zawieszenia wydany przez Komisję nie obejmował płatności na ich rzecz po likwidacji ARCO.

(77) W piśmie do Komisji z dnia 18 marca 2014 r., czyli po terminie, Belgia przedstawiła dalsze uwagi.

(78) Zdaniem władz belgijskich Komisja nie mogła zabronić wykonania gwarancji przyznanych indywidualnym udziałowcom. Komisja nie mogła zobowiązać Belgii do zawieszenia wszelkich płatności w ramach programu gwarancji spółdzielczych ani odzyskać płatności dokonanych w ramach tego programu na rzecz indywidualnych udziałowców.

(79) Indywidualni udziałowcy *de facto* nie są przedsiębiorstwami w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu i wykonanie gwarancji na rzecz indywidualnych udziałowców nie miałoby żadnego wpływu na ARCO lub prawdopodobieństwo odzyskania przez władze belgijskie pomocy otrzymanej przez te przedsiębiorstwa.

4. **OCENA ŚRODKA**

4.1. **Beneficjent środka**

(80) Tytułem wstępu Komisja przypomina, że w motywie 18 decyzji o wszczęciu postępowania argumentowała, iż program gwarancji spółdzielczych przynosił korzyści spółdzielniom finansowym. Jednak wnikliwa analiza chronologii zdarzeń i cech środka wskazała, że ARCO była jedynym rzeczywistym beneficjentem środka, jak zostanie opisane w niniejszej sekcji.

(81) W tym kontekście Komisja zauważa, że istnieje duża różnica pomiędzy ARCO a innymi spółdzielniami finansowymi, które potencjalnie kwalifikowały się do uczestnictwa w programie gwarancji spółdzielczych.

(82) Z opisu faktów ([55]) jasno wynika, że program gwarancji spółdzielczych był od początku specjalnie dostosowany do potrzeb ARCO, która popadła w kłopoty z powodu swych inwestycji w Dexię. Ostatecznie ARCO była jedyną spółdzielnią finansową, która wystąpiła o uczestnictwo w tym środku.

(83) W odniesieniu do innych spółdzielni finansowych Komisja zauważa, że udział w programie gwarancji spółdzielczych jest dobrowolny, że Rada Ministrów mogła decydować, czy i na jakich warunkach dopuścić spółdzielnię finansową do udziału w programie gwarancji spółdzielczych, że żadna z innych spółdzielni finansowych nie wnioskowała o przyjęcie do programu gwarancji spółdzielczych oraz że niektóre z nich aktywnie dystansowały się od tego programu. Komisja zaobserwowała również, że żadna inna spółdzielnia finansowa nie miała problemów z inwestycjami w takim stopniu, jak ARCO z Dexią.

(84) Dlatego Komisja uznaje, że jedynym faktycznym beneficjentem programu gwarancji spółdzielczych prowadzącym działalność gospodarczą jest ARCO.

([55]) Zob. w szczególności relację ówczesnego ministra finansów złożoną przed komisją ds. Dexii opisaną w motywie 8 i przypisie 6. Zob. również oświadczenie ministra finansów sprawującego urząd w maju 2014 r. opublikowane w czasopiśmie Trends i przytoczone w przypisie 7.

4.2. **Ogłoszenie i wdrożenie środka stanowią jedną i tę samą interwencję**

(85) Komisja zauważa, że decyzja w sprawie środka została podjęta i ogłoszona przez rząd w dniu 10 października 2008 r. ([56]). Oczywiste jest, że rząd belgijski podjął decyzję o objęciu ARCO programem gwarancji spółdzielczych w tym samym czasie, w którym został opracowany środek na rzecz Dexii w 2008 r. ([57]). W innym komunikacie prasowym z dnia 21 stycznia 2009 r. zawarto bardziej szczegółowy opis środka. Następnie rozpoczęła się transpozycja prawna zobowiązania rządu.

(86) Komisja zwraca uwagę, że sposób sformułowania i terminy użyte w komunikatach prasowych z dnia 10 października 2008 r. i 21 stycznia 2009 r. („décidé", „l'engagement") jednoznacznie potwierdzają podjęte zobowiązanie i stwarzają uzasadnione oczekiwanie, że środek zostanie wdrożony.

(87) Komunikaty prasowe zostały przesłane również za pośrednictwem kanałów oficjalnych: komunikat prasowy z dnia 10 października 2008 r. został wysłany przez służby ministra finansów, a komunikat prasowy z dnia 10 stycznia 2009 r. wysłano w imieniu premiera i ministra finansów. Powtarzalny charakter tych komunikatów wzmacniał ich przesłanie.

(88) Komisja zauważa, że już w czasie opublikowania komunikatu prasowego z dnia 10 października 2008 r. jasne było, że program gwarancji spółdzielczych zostanie opracowany jako rozszerzenie systemu gwarancji depozytów. W komunikacie prasowym z dnia 21 stycznia 2009 r. zawarte są dalsze szczegóły techniczne. ARCO zamieściła ten komunikat na swojej stronie internetowej zaraz po jego opublikowaniu, wyraźnie w celu uspokojenia indywidualnych udziałowców. Ponadto Komisja odnotowuje spójność środka w czasie, biorąc pod uwagę fakt, że środek nie zmienił się znacząco w okresie od pierwotnej zapowiedzi z dnia 10 października 2008 r. do promulgacji ostatecznego dekretu królewskiego.

(89) W swoim wyroku z dnia 19 marca 2013 r. w sprawach połączonych C-399/10 P i C-401/10 P ([58]) Trybunał Sprawiedliwości stwierdził, że ogłoszenie środka i jego faktyczne wdrożenie można uznać za jedną interwencję, jeśli jest to uzasadnione chronologią, celem ogłoszenia i wdrożenia oraz sytuacją przedsiębiorstwa w chwili dokonania takiej interwencji. W podobny sposób, w przypadku przedmiotowego środka, władze belgijskie podjęły decyzję i ogłosiły dnia 10 października 2008 r. środek, który został później wdrożony, mający ten sam cel w odniesieniu do pierwotnie zakładanego beneficjenta. Ponadto we własnych decyzjach Komisja uznawała ogłoszenie i wdrożenie za jeden środek oraz uznawała, że korzyść powstaje od daty ogłoszenia ([59]). Także i belgijski minister finansów sprawujący urząd w maju 2014 r. zakwalifikował przedmiotowy środek jako zobowiązanie dokonane w 2008 r. ([60]).

(90) W oparciu o informacje zawarte w motywach 85–89 Komisja stwierdza, że ogłoszenie i wdrożenie programu gwarancji spółdzielczych należy traktować jako jeden środek.

([56]) Zostało to również potwierdzone w relacji ówczesnego ministra finansów złożonej przed komisją ds. Dexii opisanej w motywie 8 i w przypisie 6.

([57]) „*En même temps*" w deklaracjach ówczesnego ministra finansów złożonych przed komisją ds. Dexii cytowanych w przypisie 6.

([58]) Zob. wyrok z dnia 19 marca 2013 r. w sprawach połączonych C-399/10 P i C-401/10 P, Bouygues SA i Bouygues Télécom SA przeciwko Komisji Europejskiej i in., Zb.Orz. 2013.

([59]) Zob. na przykład motyw 48 decyzji Komisji z dnia 30 marca 2010 r. w sprawie NN 11/10 — Wsparcie kapitałowe na rzecz Irish Nationwide Building Society (Dz.U. C 60 z 25.2.2011, s. 6): „Komisja zauważa ponadto, że pomoc została faktycznie przyznana dnia 22 grudnia 2009 r. w oparciu o wskazanie przez ministra finansów zamiaru dokapitalizowania INBS"; motyw 41 decyzji Komisji z dnia 10 sierpnia 2010 r. w sprawie NN 35/10 dotyczącej trzeciego dokapitalizowania Anglo Irish Bank (Dz.U. C 290 z 27.10.2010, s. 4): „Komisja zauważa ponadto, że dokapitalizowanie zostało faktycznie przyznane dnia 30 czerwca 2010 r. w oparciu o wskazanie przez ministra finansów zamiaru dokapitalizowania Anglo", motywy 49 i 50 decyzji Komisji z dnia 27 lipca 2012 r. w sprawie SA.34824 dotyczącej zobowiązania HFSF do dokapitalizowania Narodowego Banku Grecji (Dz.U. C 359 z 21.11.2012, s. 18): „Dokapitalizowanie pomostowe sfinalizowane w dniu 28 maja 2012 r. stanowi wykonanie zobowiązania podjętego w pisemnym zobowiązaniu i tym samym kontynuację tej samej pomocy". Podobne rozumowanie przyjęto również w innych sprawach dotyczących greckich banków: zobowiązanie HFSF do dokapitalizowania Alpha Bank SA.34823 (Dz.U. C 357 z 20.11.2012, s. 36); zobowiązanie HFSF do dokapitalizowania Eurobank SA.34825 (Dz.U. C 359 z 21.11.2012, s. 31) oraz zobowiązanie HFSF do dokapitalizowania Piraeus Bank SA.34826 (Dz.U. C 359 z 21.11.2012, s. 43).

([60]) Zob. przypis 7.

4.3. **Istnienie pomocy**

(91) Zgodnie z art. 107 ust. 1 Traktatu „[z] zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w Traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiejkolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi".

(92) Władze belgijskie oraz ARCO twierdzą, że Komisja powinna przeanalizować, czy ARCO otrzymała pomoc państwa, w oparciu o inną decyzję Komisji, a mianowicie w sprawie Ethias ([61]). Jednak pomoc państwa jest obiektywnym pojęciem zdefiniowanym w Traktacie. Aby środek został sklasyfikowany jako pomoc państwa, musi spełniać następujące cztery (łączne) kryteria pomocy państwa: (i) powinien zostać przyznany przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych; (ii) powinien zapewniać selektywną korzyść beneficjentowi pomocy; (iii) powinien (potencjalnie) zakłócać konkurencję; oraz (iv) powinien wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi.

(93) Komisja jest zobowiązana ocenić środek w świetle tych czterech kryteriów i dokona tego (w motywach 94–110).

Zasoby państwowe

(94) Komisja musi ocenić, czy program gwarancji spółdzielczych jest finansowany przy użyciu zasobów państwowych i czy można go przypisać państwu.

(95) Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ([62]) wszystkie środki pieniężne, które władze publiczne mogą faktycznie przeznaczyć na wsparcie przedsiębiorstw, niezależnie od tego, czy środki te wchodzą czy nie na stałe w skład majątku państwa, objęte są zakresem stosowania art. 107 ust. 1 Traktatu, pod warunkiem że są stale pod kontrolą państwa, a zatem pozostają do dyspozycji właściwych organów krajowych.

(96) W szczególności pomoc państwa występuje, gdy środki te pochodzą ze składek wymaganych prawem krajowym oraz są zarządzane i przydzielane zgodnie z przepisami tego prawa, nawet jeśli administruje nimi instytucja odrębna od państwa. Status podmiotu lub przedsiębiorstwa przyznającego pomoc nie jest traktowany jako czynnik decydujący dla zastosowania reguł dotyczących pomocy państwa.

(97) W odniesieniu do organizacji programu gwarancji spółdzielczych Komisja zauważa, że prawo belgijskie określa składki, jakie uczestnicy muszą wpłacać, oraz sposób wykorzystywania tych środków. Zatem środki specjalnego funduszu ochrony są uznawane za zasoby państwowe, nawet jeśli pierwotnie pochodzą ze źródeł prywatnych.

(98) Ponadto, w razie potrzeby, kasa depozytowo-konsygnacyjna, będąca podmiotem rządowym, zapewnia środki wymagane do sfinansowania wypłat, które ma zrealizować specjalny fundusz ochrony. Ten aspekt programu gwarancji spółdzielczych stwarza w każdym przypadku wystarczająco konkretne ryzyko gospodarcze dotyczące obciążeń dla budżetu państwa członkowskiego, aby można było stwierdzić wykorzystanie zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu ([63]).

(99) Jeśli chodzi o możliwość przypisania środka państwu belgijskiemu, oczywiste jest, że program gwarancji spółdzielczych nie może być postrzegany jako transpozycja dyrektywy 94/19/WE. Dyrektywa ta zobowiązuje państwa członkowskie wyłącznie do wprowadzenia systemu gwarancji dla depozytów instytucji kredytowych i art. 2 tej dyrektywy jednoznacznie przewiduje, że wszystkie instrumenty wchodzące w zakres pojęcia środki własne instytucji kredytowych są wyłączone ze spłaty przez systemy gwarancji depozytowych. Jeśli państwo członkowskie podejmie decyzję o stworzeniu innych systemów spłaty gwarantujących inne produkty finansowe, taka decyzja

([61]) Jak opisano w motywach 56 i 63.
([62]) Zob. wyrok z dnia 19 grudnia 2013 r. w sprawie C-262/12 Vent de Colère, Zb.Orz. 2013, pkt 21, oraz wyrok z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie T-358/94 Air France przeciwko Komisji, Rec. 1996, s. II-2109, pkt 63–69.
([63]) Zob. wyrok z dnia 8 września 2011 r. w sprawie C-279/08 P, Komisja przeciwko Niderlandom, Zb.Orz. 2011, s. I-7671, pkt 111.

nie wynika z prawa unijnego, ale jest inicjatywą samego państwa członkowskiego ([64]). Komisja zauważa również, że władze belgijskie odnoszą się do systemu rekompensat dla inwestorów, jednak to porównanie nie jest właściwe, ponieważ systemy rekompensat dla inwestorów nie mają obejmować ryzyka inwestycyjnego. Jak wyjaśniono już w motywie 21, systemy rekompensat dla inwestorów są przeznaczone wyłącznie dla przypadków, w których przedsiębiorstwo inwestycyjne nie może zwrócić aktywów należących do inwestora na przykład z powodu oszustwa lub problemów z systemami przedsiębiorstwa.

Selektywna korzyść

(100) Komisja stwierdza, że program gwarancji spółdzielczych stworzył korzyść dla ARCO. Trybunał Sprawiedliwości uznał, że przedsiębiorstwa mogą uzyskiwać korzyść w formie lepszego dostępu do kapitału, jeśli środek przyjęty przez państwo członkowskie na rzecz inwestorów zwiększa ich chęć do przeznaczenia pieniędzy na określony zestaw celów inwestycyjnych ([65]). W przypadku przedmiotowego środka pomógł on podmiotom grupy ARCO utrzymać istniejący kapitał, przekonując istniejących udziałowców spółdzielni, aby nie wycofywali się z tych spółdzielni ([66]), co stanowiło szczególnie ważną korzyść w niepewnej sytuacji rynkowej charakteryzującej okres bezpośrednio po ogłoszeniu upadłości Lehman Brothers. W dniu 21 stycznia 2009 r. ARCO zamieściła na swojej stronie internetowej komunikat prasowy rządu belgijskiego, aby uspokoić swoich udziałowców, co jasno wskazuje, że możliwość uspokojenia inwestorów była poważną korzyścią dla ARCO. W tym kontekście Komisja odnotowuje, że w prospekcie ARCOPAR wydanym latem 2008 r. ([67]) wspomniano również o ryzyku indywidualnych udziałowców wycofujących się ze spółdzielni finansowej ([68]) ([69]).

(101) Środek jest również wyraźnie selektywny. Po pierwsze, dotyczy wyłącznie posiadaczy udziałów spółdzielni finansowych, a nie osób posiadających produkty inwestycyjne wydane przez konkurencyjne przedsiębiorstwa. Zatem podmioty finansowe oferujące konserwatywne obligacje lub fundusze rynku pieniężnego bądź fundusze wzajemne z gwarancją kapitału nie mogły zaoferować swoim klientom podobnej gwarancji. Władze belgijskie twierdzą, że indywidualne udziały spółdzielni finansowych są w istocie podobne do depozytów ([70]). Jednak szereg elementów wskazanych przez władze belgijskie odnosi się ogólnie do spółdzielni, a nie do spółdzielni finansowych. Ponadto opis udziałów spółdzielni finansowych przedstawiony przez władze belgijskie nie zawiera odniesień do odpowiednich informacji, takich jak ryzyko związane z inwestycjami w takie instrumenty ([71]), które nie jest charakterystyczne dla depozytów.

(102) Selektywny charakter środka widoczny jest również w przypadku porównania sposobu, w jaki traktowane są spółdzielnie finansowe, ze sposobem traktowania innych zatwierdzonych spółdzielni, które nie są spółdzielniami finansowymi. Władze belgijskie powoływały się na wyrok w sprawie Paint Graphos, aby uzasadnić specjalne traktowanie indywidualnych udziałowców spółdzielni finansowych. Wyrok w sprawie Paint Graphos wydano w następstwie wniosku sądu włoskiego o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, który chciał wiedzieć, czy ulgi podatkowe dla spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni pracowniczych mogą być klasyfikowane jako pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu. W swoim orzeczeniu Trybunał stwierdził, że korzyść podatkowa musi zostać oceniona w oparciu o cztery łączne kryteria dotyczące pomocy państwa i zapewnił bardziej szczegółowe wytyczne, w szczególności odnoszące się do sposobu dokonywania oceny, czy dana korzyść podatkowa stanowi korzyść selektywną ([72]). Trybunał stwierdził, że należy ustalić: (i) czy dana korzyść podatkowa może być uzasadniona charakterystycznymi cechami wynikającymi z natury danego systemu podatkowego ([73]); (ii) czy istniały odpowiednie procedury kontrolne i nadzorcze ([74]); oraz (iii) czy korzyść podatkowa była proporcjonalna i nie wykraczała poza konieczne minimum ([75]).

([64]) W związku z tym zob. wyrok z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie C-460/07 Puffer, Zb.Orz. 2009, s. I-3251, pkt 69–71 oraz wyrok z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie T-351/02 Deutsche Bahn przeciwko Komisji, Zb.Orz. 2006, s. II-1047, pkt 99–104.
([65]) Wyrok z dnia 19 września 2000 r. w sprawie C-156/98 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. 2000, s. I-6857, pkt 26 i 27. Sprawa C-382/99 Niderlandy przeciwko Komisji, Rec. 2002, s. I-5163, pkt 38 i 60–66. Zob. też sprawa T-445/05 Associazione italiana del risparmio gestito i Fineco Asset Management przeciwko Komisji, Zb.Orz. 2009, s. II-289, pkt 131.
([66]) Zob. również oświadczenia obecnego belgijskiego ministra finansów opublikowane w czasopiśmie Trends i cytowane w przypisie 7.
([67]) Zob. przypis 39..
([68]) Zob. motyw 44.
([69]) Ponadto ARCO uzyskała korzyść ze środka, ponieważ mogła wykorzystać program gwarancji spółdzielczych do przyciągnięcia nowego kapitału, nawet jeśli Komisja przyznaje, że od dnia 10 października 2008 r. ARCO nie skorzystała z tej możliwości. Z kolei inne spółdzielnie finansowe, takie jak ArgenCo i Lanbokas/Agricaiss, mimo że zdobyły nowy kapitał, jednoznacznie zdystansowały się od programu gwarancji spółdzielczych, jak opisano w przypisie 12.
([70]) Zob. motyw 60 opisujący, co władze belgijskie uważają za kluczowe cechy indywidualnych udziałów w spółdzielniach finansowych.
([71]) Motyw 44 w szczególności wskazuje, że udziałowcy ARCO posiadają lewarowane inwestycje w aktywa, które charakteryzuje wysokie ryzyko związane z jednym przedsiębiorstwem (tj. Dexią).
([72]) Zob. pkt 48–76 wyroku.
([73]) Pkt 67–73 wyroku.
([74]) Pkt 74 wyroku.
([75]) Pkt 75 i 76 wyroku.

(103) Zdaniem Komisji argument władz belgijskich nie może zostać uznany, ponieważ charakter korzyści przyznanej przez środek jest jakościowo inny niż ten przeanalizowany przez Trybunał w sprawie Paint Graphos. Środek zastosowany przez Belgię zakłada przyznanie korzyści, a nie zwolnienie z obciążenia podatkowego lub obowiązku uiszczenia opłaty. W związku z tym trzyetapowa analiza stosowana przez Trybunał w celu oceny, czy korzyść podatkowa lub zwolnienie podatkowe są selektywne, nie może być zastosowana do tego środka.

(104) W każdym razie, nawet jeśli wyrok w sprawie Paint Graphos mógłby być zastosowany do przedmiotowego środka, jego specyficzne cechy sprawiłyby, że utrzymany zostałby jego selektywny charakter.

(105) Po pierwsze, Komisja odnotowuje, że sprawa Paint Graphos odnosi się do wszystkich spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni pracowniczych, a nie do stosunkowo małego podsektora, takiego jak spółdzielnie finansowe. Jeśli, jak twierdzi Belgia, należy zapewnić specjalne traktowanie dla „prawdziwych" spółdzielni, takie specjalne traktowanie powinno dotyczyć wszystkich zatwierdzonych spółdzielni. Zakres środka ograniczony do spółdzielni finansowych jest zatem wystarczający sam w sobie do stwierdzenia selektywnego charakteru środka.

(106) Po drugie, Komisja zauważa, że według władz belgijskich spółdzielnie finansowe miałyby być uprawnione do korzystania z dodatkowych przywilejów począwszy od dnia 10 października 2008 r. Komisja odnotowuje, że przed tą datą istniejące zatwierdzone spółdzielnie korzystały z formy preferencyjnego traktowania w związku z ich specjalnym statusem, w postaci zwolnienia z podatku u źródła ([76]). W ramach niniejszej decyzji Komisja nie wypowiada się, czy ta korzyść podatkowa była proporcjonalna, jednak uważa, że nic nie uzasadniało nagłego wprowadzenia w dniu 10 października 2008 r. dodatkowej rekompensaty lub ochrony dla spółek, które miały status spółdzielni finansowych.

(107) Ponadto, nawet jeśli Komisja miałaby przeprowadzić analizę, wzorując się na wyroku w sprawie Paint Graphos, jak zaproponowała Belgia, uważa, że nie ma uzasadnienia dla zapewniania 100 % gwarancji dla indywidualnych udziałowców ARCO (tj. część (i) analizy z wyroku w sprawie Paint Graphos), której podmioty były spółkami z ograniczoną odpowiedzialnością. Ze względu na charakter takich spółek określony w ogólnych belgijskich przepisach prawa spółek, indywidualni udziałowcy ARCO powinni byli mieć świadomość, że mogli stracić cały swój kapitał w przypadku likwidacji ([77]). Ponadto ochrona 100 % kapitału subskrybowanego przez indywidualnych udziałowców spółdzielni finansowych nie jest środkiem proporcjonalnym (część (iii) analizy z wyroku w sprawie Paint Graphos), ponieważ ci udziałowcy byliby chronieni przed każdym ryzykiem, co zapewniałoby nienależną korzyść przedsiębiorstwom, których są udziałowcami ([78]).

Zakłócenie konkurencji oraz wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi

(108) Program gwarancji spółdzielczych zapewnia spółdzielniom finansowym korzyść, której nie mają inne podmioty oferujące detaliczne produkty inwestycyjne ani inne zatwierdzone spółdzielnie niefinansowe. Dzięki środkowi ARCO mogła utrzymać swój udział w rynku przez dłuższy okres. ARCO nie doświadczyła wtedy odpływu kapitału, ale doświadczyła go w późniejszym czasie i na niższym poziomie, niż miałoby to miejsce w przypadku braku przedmiotowego środka. W związku z tym inne podmioty, które musiały konkurować w oparciu tylko o własne możliwości i nie mogły polegać na programie gwarancji spółdzielczych, nie miały dostępu do kapitału, który w innej sytuacji byłby dostępny do inwestycji. Program gwarancji spółdzielczych zakłóca zatem konkurencję ([79]).

(109) Jeśli państwo członkowskie przyznaje pomoc przedsiębiorstwu, działalność wewnętrzna może zostać w efekcie utrzymana lub zwiększona, a tym samym możliwości dla przedsiębiorstw mających siedziby w innych państwach członkowskich w zakresie (dalszej) penetracji rynku zostają ograniczone ([80]). Z uwagi na fakt, że na rynku belgijskim działa wielu międzynarodowych dostawców produktów inwestycyjnych, środek z całą pewnością wywiera wpływ na handel wewnątrzunijny.

([76]) Zob. motyw 26.
([77]) Zob. podsumowanie w motywie 44 czynników ryzyka związanych z posiadaniem udziałów w ARCOPAR, opisanych w prospekcie ARCOPAR opublikowanym latem 2008 r.
([78]) Jako że analiza w motywie 107 jest wystarczająca, aby wykazać, że program gwarancji spółdzielczych nie spełnia kryteriów opisanych w wyroku w sprawie Paint Graphos, Komisja nie musi wypowiadać się w niniejszej decyzji na temat kwestii, czy zapewnione są odpowiednie procedury kontroli i nadzoru w celu zapobiegania wybieraniu i zmienianiu przez podmioty gospodarcze ich określonej formy prawnej wyłącznie w celu skorzystania z pewnych korzyści dla takich przedsiębiorstw (część (ii) analizy z wyroku w sprawie Paint Graphos).
([79]) Zob., dla podobnej analizy, ustalenia Trybunału w sprawie C-156/98 Niemcy przeciwko Komisji, Rec. 2000, s. I-6857, pkt 29–31.
([80]) Zob. wyrok z dnia 8 maja 2013 r. w sprawie Libert i in., Zb.Orz. 2013, pkt 76–79.

Wniosek

(110) W oparciu o analizę dokonaną w motywach 91–109 Komisja stwierdza, że program gwarancji spółdzielczych obejmuje zasoby państwowe, stanowi selektywną korzyść dla ARCO, zakłóca konkurencję oraz wpływa na handel wewnątrzunijny, a zatem spełnia wszystkie kryteria, aby zostać uznanym za pomoc państwa. Wszystkie te elementy występowały najpóźniej w momencie przyjęcia dekretu królewskiego z dnia 10 października 2011 r., ale korzyść stworzona przez środek istniała już od momentu ogłoszenia przez belgijski rząd w dniu 10 października 2008 r., że taki środek zostanie stworzony. Należy brać pod uwagę całą kwotę korzyści podczas badania zgodności pomocy i — w razie potrzeby — w przypadku jej odzyskiwania od beneficjentów.

4.4. **Zgodność pomocy**

(111) Po ustaleniu, że program gwarancji spółdzielczych stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu, Komisja musi ustalić, czy pomoc taką można uznać za zgodną z rynkiem wewnętrznym.

(112) Art. 107 ust. 1 Traktatu przewiduje, że, z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w Traktacie, pomoc państwa jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym i dlatego jest zakazana. W art. 107 ust. 2 i 3 natomiast zdefiniowane są dwie kategorie pomocy zgodnej z rynkiem wewnętrznym.

(113) Najpierw w art. 107 ust. 2 Traktatu wymienione są kategorie pomocy państwa, które są automatycznie wyłączone z zasady zakazu, ale program gwarancji spółdzielczych nie znajduje się w żadnej z tych kategorii.

(114) Następnie w art. 107 ust. 3 Traktatu wymienionych jest kilka kategorii pomocy, które mogą być uznane za zgodne z rynkiem wewnętrznym. Teoretycznie zastosowanie może mieć art. 107 ust. 3 lit. b) lub lit. c).

(115) W odniesieniu do art. 107 ust. 3 lit. c) Traktatu Komisja wyjaśniła w wytycznych, w jaki sposób będzie stosować wyłączenie przewidziane w tym postanowieniu do niektórych rodzajów pomocy. Komisja odnotowuje jednak, że omawiany środek nie odpowiada żadnemu rodzajowi pomocy ujętemu w tych wytycznych. Ponadto ani Belgia, ani ARCO nie podały żadnej informacji wskazującej na cel leżący we wspólnym interesie, umożliwiającej powołanie się na to postanowienie. W związku z tym Komisja powinna zbadać ewentualną zgodność środka wyłącznie w oparciu o art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu.

(116) W odniesieniu do art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu Komisja odnotowuje argument władz belgijskich, iż w przypadku gdyby Komisja uznała, że program gwarancji spółdzielczych obejmuje pomoc państwa, środek powinien zostać oceniony na podstawie tego postanowienia, które pozwala uznać pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym, jeśli jest ona niezbędna w celu zaradzenia poważnym zaburzeniom w gospodarce państwa członkowskiego.

(117) Jednak art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu wymaga restrykcyjnej interpretacji pojęcia poważnego zaburzenia w gospodarce państwa członkowskiego. Zaburzenie takie musi wpływać na całą gospodarkę państwa członkowskiego, a nie tylko na gospodarkę jednego z jego regionów lub obszarów ([81]).

(118) Kiedy kryzys finansowy osiągnął swój pierwszy punkt kulminacyjny jesienią 2008 r., w komunikacie bankowym z 2008 r. Komisja podjęła decyzję, że art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu może być stosowany do oceny środków podejmowanych w celu zaradzenia problemom instytucji finansowych ([82]).

([81]) Zob. wyrok Trybunału z dnia 15 grudnia 1999 r. w sprawach połączonych T-132/96 i T-143/96 Freistaat Sachsen, Volkswagen AG i Volkswagen Sachen GmbH przeciwko Komisji, Rec. 1999, s. II-3663, pkt 167.

([82]) Jednocześnie w pkt 11 komunikatu bankowego z 2008 r. dodano, że stosowania art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu nie należy w tym czasie uogólniać poza sektor finansowy.

(119) Poza sektorem finansowym Komisja opracowała również na podstawie art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu tymczasowe wspólnotowe ramy prawne w zakresie pomocy państwa ułatwiające dostęp do finansowania w dobie kryzysu finansowego i gospodarczego („tymczasowe ramy") ([83]). Jednak ramy te nie mają zastosowania do omawianego środka. Są raczej ukierunkowane na gospodarkę realną, umożliwiając państwom członkowskim podejmowanie odpowiednich środków w celu ułatwienia dostępu do finansowania przedsiębiorstwom chcącym inwestować podczas kryzysu finansowego w okresie, gdy możliwości finansowania bankowego stały się bardziej ograniczone. Problemy ARCO nie są związane z brakiem finansowania bankowego, ale z aktywami (tzn. udziałami w Dexii), których wycena musiała zostać skorygowana w dół. Ponadto program gwarancji spółdzielczych — gwarantujący 100 % instrumentu zobowiązań — nie jest objęty żadną z kategorii pomocy omówionych w tych ramach w pozycji 4.3.

(120) Skoro spółdzielnie finansowe nie są instytucjami finansowymi w rozumieniu komunikatu bankowego z 2008 r. ([84]), pomoc musi zostać oceniona bezpośrednio na podstawie Traktatu. Aby środek spełniał ogólne kryteria zgodności określone w art. 107 ust. 3 Traktatu, środek musi spełniać następujące warunki ([85]):

a) *stosowność*: pomoc musi być dobrze ukierunkowana, aby umożliwić skuteczne osiągnięcie celu polegającego na zaradzeniu poważnym zaburzeniom w gospodarce. Nie będzie to miało miejsca, jeśli środek nie będzie odpowiedni w celu zaradzenia danym zaburzeniom;

b) *konieczność*: zastosowanie środka o określonej kwocie i postaci musi być konieczne do osiągnięcia celu. Wymóg ten sugeruje, że jego kwota musi stanowić minimalną kwotę niezbędną do osiągnięcia celu, a jego forma musi być najbardziej odpowiednia do zaradzenia zaburzeniom;

c) *proporcjonalność*: pozytywne skutki wynikające z zastosowania środka powinny kompensować w odpowiedni sposób zakłócenia konkurencji, tak by zakłócenia te ograniczały się do minimum niezbędnego do osiągnięcia celów leżących u podstaw zastosowanego środka.

(121) Odnośnie do stosowności środka Komisja zauważa, że wpływ spółdzielni finansowych na całą gospodarkę zasadniczo różni się od wpływu tradycyjnych banków, które są narażone na masowe wycofywanie środków. Jeśli wszyscy posiadacze depozytów w danym banku zdecydowaliby się wycofać środki w tym samym czasie, bank byłby zobowiązany zbyć wszystkie swoje aktywa niepłynne w krótkim czasie (prowadząc „pospieszną sprzedaż"), co mogłoby mieć poważne konsekwencje dla kredytowania realnej gospodarki oraz mogłoby wywołać spadkową spiralę cen aktywów. Jednak spółdzielnie finansowe nie kredytują gospodarki realnej. Ponadto są uprawnione do ustawowego ograniczenia wycofywania się ([86]), więc niekontrolowane zbywanie aktywów jest z zasady możliwe do uniknięcia. Ten drugi element podkreśla znaczącą różnicę pod względem skutków systemowych pomiędzy depozytami a udziałami w spółdzielniach.

(122) Z prawnego punktu widzenia jest również jasne, że udziałowcy spółdzielni finansowych są udziałowcami spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. W związku z tym statusem indywidualni udziałowcy spółdzielni finansowych są w świetle prawa narażeni na możliwość utraty części lub wszystkich swoich początkowych nakładów kapitałowych. W tym kontekście Komisja odnotowuje również fakt, że prezes BNB nie potwierdził, że udziały w spółdzielniach finansowych są podobne do depozytów oszczędnościowych w instytucjach kredytowych ([87]).

(123) Komisja zauważa ponadto, że indywidualni udziałowcy spółdzielni finansowych mają zdecydowanie inną pozycję w „strukturze kaskadowej" ([88]) w przypadku likwidacji lub upadłości tych podmiotów niż posiadacze depozytów oszczędnościowych w instytucji kredytowej. Instytucje kredytowe są podmiotami objętymi regulacjami, dla których regulator zapewnia dostępność określonej kwoty kapitału. Ten kapitał stanowi pierwszą możliwość złagodzenia skutków likwidacji lub upadłości. Tymczasem udziałowcy spółdzielni finansowych nie posiadają żadnej tego typu ochrony. W przypadku likwidacji lub upadłości są w pierwszej kolejności narażeni na konsekwencje.

(124) W oparciu o argumenty przedstawione w motywach 121–123 Komisja stwierdza, że program gwarancji spółdzielczych chroni jedynie spółdzielnie finansowe oraz ich indywidualnych udziałowców przed konsekwencjami ich inwestycji w przeszłości. Jednak nie jest stosownym środkiem pozwalającym uniknąć poważnych zaburzeń w belgijskiej gospodarce.

([83]) Dz.U. C 83 z 7.4.2009, s. 1.
([84]) Działania instytucji finansowych to na przykład te wymienione w załączniku I do dyrektywy 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1).
([85]) Zob. wyrok z dnia 17 września 1980 r. w sprawie 730/79 Philip Morris przeciwko Komisji, Rec. 1980, s. 2671.
([86]) Zob. motyw 41.
([87]) Jak wskazano w motywie 13.
([88]) Gdy spółka ogłasza upadłość, udziałowcy tracą zainwestowane środki zgodnie z ich pozycją w strukturze zobowiązań. Ten proces określany jest mianem „struktury kaskadowej".

(125) Jeśli chodzi o konieczność zastosowania środka, Komisja przypomina, że władze belgijskie przyjęły już znaczące środki w celu zapobiegnięcia zaburzeniom w gospodarce tego kraju. Wprowadziły już inne środki mające ustabilizować belgijski system finansowy, a w szczególności banki i inne instytucje finansowe, w które inwestowały spółdzielnie finansowe. Belgijski system gwarancji depozytowych chronił depozyty do kwoty 100 000 EUR i Belgia pomogła Fortis, KBC, Dexii i Ethias poprzez dokapitalizowanie, środki wsparcia płynności, środki dotyczące aktywów o obniżonej jakości i środki *ad hoc*. Komisja stwierdza, że nie było konieczne zapewnianie ochrony niektórym indywidualnym udziałowcom w przypadku spółdzielni finansowych, które są ostatecznie spółkami z ograniczoną odpowiedzialnością.

(126) Jeśli chodzi o pismo prezesa BNB, na które powołują się władze belgijskie, Komisja odnotowuje, że pochodzi z października 2011 r., czyli długo po dniu 10 października 2008 r., kiedy środek został ogłoszony. Ponadto w piśmie nie ma mowy o tym, że środek jest konieczny do uniknięcia poważnych zaburzeń w belgijskiej gospodarce. Wskazuje ono tylko, że środek pozwoliłby ([89]) ograniczyć negatywne skutki kryzysu (systemowego). Jeśli chodzi o pismo Rady Stabilności Finansowej Komisja zauważa, że omawia ono jedynie rozszerzenie zakresu systemu gwarancji depozytów oraz wprowadzenie systemu gwarancji produktów ubezpieczeniowych „klasy 21".

(127) Odnosząc się do kwestii proporcjonalności środka, Komisja zauważa, że sposób, w jaki środek został skonstruowany, nie chroni w wystarczającym stopniu przed negatywną selekcją ([90]). Dobrowolny charakter programu gwarancji spółdzielczych w połączeniu z widocznym brakiem testu rentowności stwarza zachętę do przystępowania, dopiero gdy uruchomienie gwarancji jest oczywiste. W takim scenariuszu beneficjent może wykorzystywać gwarancję, unikając równocześnie w dużym stopniu płacenia opłat gwarancyjnych do ostatniego momentu przed likwidacją.

(128) Komisja jest również zdania, że program gwarancji spółdzielczych stwarza nadmierne zakłócenia w normalnym funkcjonowaniu rynku. Środek pozwolił ARCO ochronić swoją pozycję na rynku detalicznych produktów finansowych i w rezultacie konkurenci ARCO, którzy nie mogli polegać na programie gwarancji spółdzielczych, doświadczyli lub mogli doświadczyć negatywnego wpływu na ich udział w rynku i rentowność.

(129) Podsumowując, środek nie może być uznany za zgodny z rynkiem wewnętrznym, ponieważ nie jest ani stosowny, ani konieczny, ani proporcjonalny do celów stosowania art. 107 ust. 3 lit. b) Traktatu i nie wchodzi w zakres żadnego innego postanowienia regulującego kwestie zgodności pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym.

4.5. **Obliczenie pomocy**

(130) W celu obliczenia korzyści podlegającej odzyskaniu od ARCO Komisja uwzględnia następujące parametry i fakty ([91]):

— maksymalną kwotę odpływu kapitału zgodnie ze statutem ARCO, która jest ograniczona do 10 % całkowitego kapitału lub do 10 % bazy udziałowców ([92]),

— fakt, że wyłącznie indywidualni udziałowcy są objęci programem gwarancji spółdzielczych,

— specyficzną formę programu gwarancji spółdzielczych, który był z jednej strony dobrowolny, pozostawiając spółdzielniom finansowym wybór w zakresie uczestnictwa, a z drugiej strony — otwarty nawet dla spółdzielni finansowych obarczonym wysokim poziomem ryzyka upadłości lub likwidacji (jak w omawianym przypadku, gdy dnia 8 grudnia 2011 r., wkrótce po przyjęciu tych spółek do programu, walne zgromadzenia ARCOFIN, ARCOPAR i ARCOPLUS zatwierdziły wnioski swoich zarządów w sprawie przejścia w stan dobrowolnej likwidacji),

([89]) Komisja odnotowuje, że w piśmie w istocie stosowana jest forma warunkowa „pozwoliłby" (fr. *permettrait*), a nie bardziej twierdząca forma czasu przyszłego „pozwoli" (fr. *permettra*).
([90]) Zob. też uwagi w piśmie prezesa BNB w motywie 13.
([91]) W celu uproszczenia Komisja opracowała model z pojedynczym okresem, zakładający, że indywidualni udziałowcy mogą wycofać się wyłącznie w tym jednym okresie. Jest to ostrożne założenie.
([92]) Zob. przypis 40.

— fakt, że na długo przed przejściem w stan dobrowolnej likwidacji ARCO była już w krytycznej sytuacji finansowej, ponieważ — jako opisano w motywach 38, 44 i 82 — zainwestowała znaczące środki w akcje Dexii — banku, który jesienią 2008 r. musiał zostać uratowany przed upadłością przez rządy Belgii, Francji i Luksemburga, co doprowadziło do sytuacji, w której jakikolwiek znaczący spadek wartości akcji Dexii był nadal szkodliwy dla pozycji finansowej ARCO, w szczególności ze względu na fakt, że ARCO sfinansowała swój udział w ratowaniu Dexii przez przejęcie części zadłużenia,

— oraz fakt, że w 2011 r. ARCO wniosła opłatę wstępną i roczną składkę gwarancyjną.

(131) Korzyścią uzyskaną przez ARCO była ochrona przed odpływami kapitału, którym ARCO mogłaby w innym przypadku zapobiec wyłącznie przez zastosowanie postanowień statutu po stracie 10 % ([93]) swojego kapitału lub 10 % bazy udziałowców. Tak duże odpływy lub liczne przypadki wycofania się mogły mieć miejsce w sytuacji, gdyby ARCO obiektywnie weszła w stan nadmiernego zadłużenia, wszczęła postępowanie upadłościowe lub likwidacyjne lub — bardziej subiektywnie, jak w niektórych przypadkach masowych wypłat depozytów ([94]) — jak tylko udziałowcy uznaliby, że ARCO nie jest już bezpieczną inwestycją, na przykład ze względu na jej dużą ekspozycję na sytuację finansową i wartość rynkową Dexii.

(132) Komisja przyjmuje ostrożne podejście ([95]) przy obliczaniu korzyści uzyskanej przez ARCO, uwzględniając potencjalny odpływ kapitału jedynie w jednym okresie rocznym zamiast wielu okresów. W ten sposób uzyskany wynik powinien odzwierciedlać minimalny efekt programu gwarancji spółdzielczych, chociaż w rzeczywistości gwarancja mogła również uchronić ARCO przed koniecznością radzenia sobie z kilkukrotnym odpływem udziałowców i kapitału do maksymalnego dozwolonego pułapu. Statut pozwalał ARCO wstrzymać odpływ kapitału, jeśli odpłynęłoby 10 % kapitału lub 10 % bazy udziałowców. Do celów obliczenia kwoty pomocy Komisja zakłada, że ARCO wybrałaby bardziej efektywną alternatywę z tych dwóch opcji, to znaczy alternatywę pozwalającą utrzymać wyższy poziom kapitału. Jeśli chodzi o opcję związaną z wycofywaniem się udziałowców, Komisja odniesie się do najniższej liczby indywidualnych udziałowców w okresie, w którym powstała korzyść (począwszy od 10 października 2008 r.), co stanowi kolejne ostrożne założenie, oraz przypisze tym udziałowcom średni udział kapitału tego roku. Jeśli chodzi o opcję związaną z odpływem kapitału, Komisja również odniesie się do roku z najniższą kwotą kapitału.

(133) Komisja bierze również pod uwagę, że korzyść wynikająca ze środka została częściowo zmniejszona ze względu na fakt, że ARCO, obejmująca trzy podmioty prawne ARCOPAR, ARCOFIN i ARCOPLUS, musiała zapłacić jednorazową opłatę wstępną i składkę gwarancyjną za jeden rok, mimo że płatności te zostały dokonane dopiero jesienią 2011 r., tuż przed złożeniem przez ARCO wniosku o dobrowolną likwidację.

(134) Zatem korzyść uzyskana w związku ze środkiem jest równa mniejszej kwocie wynikającej z następujących dwóch obliczeń: a) 10 % kapitału roku z najniższym kapitałem w okresie od dnia 10 października 2008 r. do dnia 8 grudnia 2011 r. minus całkowita kwota zapłaconych już opłat i składek; oraz b) 10 % najmniejszej liczby udziałowców w okresie od dnia 10 października 2008 r. do dnia 8 grudnia 2011 r., pomnożone przez średni udział kapitału na udziałowca w tym samym roku, minus całkowita kwota zapłaconych już opłat i składek.

(135) W ujęciu bezwzględnym prawdopodobieństwo wycofania kapitału przez inwestorów wzrasta w czasie, utrudniając obliczenie odsetek należnych z tytułu otrzymanej korzyści. Aby zapewnić wyeliminowanie całej korzyści uzyskanej przez ARCO, pozwalając jednocześnie państwu członkowskiemu na stosowanie wykonalnej metody do obliczenia odsetek od zwracanej pomocy ([96]), Komisja uznaje, że całość korzyści była w pełni dostępna przynajmniej od dnia 8grudnia 2011 r., i wymaga, aby kwoty do odzyskania obejmowały odsetki począwszy od dnia 8 grudnia 2011 r. do czasu ich rzeczywistego odzyskania.

(136) Aby możliwa była weryfikacja obliczeń pomocy, Komisja zwraca się do Belgii o dostarczenie wykazu liczby udziałowców odpowiednio ARCOPAR, ARCOFIN i ARCOPLUS za okres od dnia 10 października 2008 r. do dnia 8 grudnia 2011 r. zarejestrowanych na koniec każdego roku.

([93]) Komisja zauważa, że gdyby inni udziałowcy ARCO nie wycofali swoich środków, indywidualni udziałowcy mogliby wycofać większy odsetek środków. Jednak aby przyjąć ostrożne podejście, Komisja wykorzystała do celów tych obliczeń wartość 10 %.

([94]) W celu porównania z przypadkiem banku, w którym nastąpiło nagłe wycofywanie środków w kontekście niedawnego kryzysu finansowego, zob. sprawa Northern Rock (Dz.U. C 149 z 1.7.2009, s. 16).

([95]) Tzn. potencjalnie zaniża korzyść.

([96]) Zob. wyrok z dnia 28 lipca 2011 r. w sprawie C-403/10 P, Mediaset przeciwko Komisji, Zb.Orz. 2011, s. I-117* streszczenie opublikowane, pkt 126 i 127 oraz cytowane tam orzecznictwo.

(137) W uwagach dodatkowych przekazanych ponad półtora roku po terminie składania uwag dotyczących decyzji o wszczęciu postępowania władze belgijskie nie dostarczyły żadnych nowych informacji odnoszących się do istoty sprawy. Władze belgijskie twierdzą, że Komisja nie może zakazać wykonania gwarancji udzielonych indywidualnym udziałowcom, nie może wymagać od państwa zawieszenia jakichkolwiek wypłat w ramach programu gwarancji spółdzielczych ani odzyskiwać wypłat dokonanych w ramach programu na rzecz indywidualnych udziałowców.

(138) Na poparcie swoich argumentów władze belgijskie podkreśliły, że indywidualni udziałowcy nie byli przedsiębiorstwami w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu, i uznały, że wykonanie gwarancji na rzecz indywidualnych udziałowców nie miałaby wpływu na ARCO ani na prawdopodobieństwo odzyskania przez Belgię pomocy.

(139) W odpowiedzi Komisja zaznacza, że kwoty, których odzyskanie nakazuje się w niniejszej decyzji, były w istocie pomocą dla ARCO.

(140) Komisja podkreśla, że zgodnie z art. 108 ust. 2 Traktatu fakt uznania pomocy udzielonej przez państwo za niezgodną z rynkiem wewnętrznym jest wystarczającą podstawą uzasadniającą nakazanie państwu zniesienie tej pomocy ([97]). Władze belgijskie nie mogą zatem twierdzić, że zakaz wypłaty gwarancji uznanej za niezgodną pomoc jest sprzeczny z prawem Unii.

(141) Są one zatem zobligowane do zastosowania się do nakazu zawartego w decyzji o wszczęciu postępowania do zawieszenia wdrażania przedmiotowego środka, a zatem do niedokonywania wypłat.

(142) Dlatego uzasadnione jest także, aby Belgia nadal powstrzymywała się od wszelkich wypłat w ramach tego środka pomocy.

Wniosek

(143) Komisja stwierdza, że program gwarancji spółdzielczych stanowi pomoc państwa na rzecz ARCOPAR, ARCOFIN i ARCOPLUS wdrożoną przez Belgię niezgodnie z prawem, z naruszeniem art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W związku z tym Belgia powinna wycofać akt legislacyjny stanowiący podstawę programu gwarancji spółdzielczych (w szczególności ustawę z dnia 14 kwietnia 2009 r. i dekret królewski z dnia 10 października 2011 r.) oraz odzyskać przyznane korzyści od ARCOPAR, ARCOFIN i ARCOPLUS,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Program gwarancji przyjęty przez Belgię niezgodnie z prawem, z naruszeniem art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na rzecz spółdzielni finansowych ARCO, a w szczególności ARCOFIN, ARCOPLUS i ARCOPAR, jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym.

Artykuł 2

1. Belgia zobowiązana jest do odzyskania od beneficjentów niezgodnej z prawem pomocy, o której mowa w art. 1, w mniejszej kwocie wynikającej z następujących dwóch obliczeń:

a) 10 % kapitału roku o najniższym kapitale w okresie od dnia 10 października 2008 r. do dnia 8 grudnia 2011 r. minus całkowita kwota już wniesionych opłat i składek; lub

b) 10 % najniższej liczby udziałowców w okresie od dnia 10 października 2008 r. do dnia 8 grudnia 2011 r., pomnożone przez średni udział kapitału na udziałowca w tym samym roku, minus całkowita kwota już wniesionych opłat i składek.

2. Kwoty do odzyskania obejmują odsetki naliczone od dnia 8 grudnia 2011 r. do dnia ich rzeczywistego odzyskania.

([97]) Zob. wyrok Trybunału z dnia 11 listopada 2011 r. w sprawie T-384/08 Elliniki Nafpigokataskevastiki i inni przeciwko Komisji (Zb.Orz. II, s. 380, pkt 133).

3. Odsetki nalicza się narastająco zgodnie z przepisami rozdziału V rozporządzenia (WE) nr 794/2004 ([98]).

4. Belgia nadal powstrzymuje się od dokonywania jakichkolwiek wypłat w ramach środka pomocy, o którym mowa w art. 1, począwszy od daty notyfikacji niniejszej decyzji.

Artykuł 3

1. Belgia znosi środek pomocy, o którym mowa w art. 1, ponieważ środek ten jest niezgodny z rynkiem wewnętrznym.

2. Odzyskanie pomocy, o której mowa w art. 1, odbywa się w sposób bezzwłoczny i skuteczny.

3. Belgia zapewnia wykonanie niniejszej decyzji w terminie czterech miesięcy od daty jej notyfikacji.

Artykuł 4

1. W terminie dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji Belgia przekazuje Komisji następujące informacje:

a) szczegółowy opis środków już podjętych oraz środków planowanych w celu zastosowania się do niniejszej decyzji;

b) dokumenty będące dowodem na to, że beneficjentowi nakazano zwrot pomocy.

2. Do momentu całkowitego odzyskania pomocy, o której mowa w art. 1, Belgia na bieżąco informuje Komisję o kolejnych środkach podejmowanych na poziomie krajowym w celu wykonania niniejszej decyzji. Na wniosek Komisji Belgia bezzwłocznie przedstawia informacje o środkach już podjętych oraz środkach planowanych w celu zastosowania się do niniejszej decyzji. Belgia dostarcza również szczegółowe informacje o kwocie pomocy oraz odsetkach już odzyskanych od beneficjentów.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Belgii.

Sporządzono w Brukseli dnia 3 lipca 2014 r.

W imieniu Komisji
Joaquín ALMUNIA
Wiceprzewodniczący

([98]) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE(Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1).

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI

z dnia 26 września 2014 r.

ustanawiająca konkluzje dotyczące najlepszych dostępnych technik (BAT) zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w odniesieniu do produkcji masy włóknistej, papieru i tektury

(notyfikowana jako dokument nr C(2014) 6750)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2014/687/UE)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) ([1]), w szczególności jej art. 13 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) W art. 13 ust. 1 dyrektywy 2010/75/UE nakłada się na Komisję obowiązek organizacji wymiany informacji dotyczących emisji przemysłowych między Komisją a państwami członkowskimi, zainteresowanymi branżami i organizacjami pozarządowymi promującymi ochronę środowiska w celu ułatwienia sporządzenia dokumentów referencyjnych dla najlepszych dostępnych technik (BAT), których definicję podano w art. 3 pkt 11 przedmiotowej dyrektywy.

(2) Zgodnie z art. 13 ust. 2 dyrektywy 2010/75/UE wymiana informacji ma dotyczyć wyników funkcjonowania instalacji i technik w odniesieniu do emisji wyrażanych — w stosownych przypadkach — jako średnie krótko- i długoterminowe oraz w odniesieniu do związanych z nimi warunków odniesienia, zużycia i charakteru surowców, zużycia wody, wykorzystania energii i wytwarzania odpadów; stosowanych technik, związanego z nimi monitorowania, wzajemnych powiązań pomiędzy różnymi komponentami środowiska („cross-media effects"), wykonalności ekonomicznej i technicznej oraz rozwoju tych elementów; a także najlepszych dostępnych technik i nowych technik zidentyfikowanych po rozważeniu kwestii, o których mowa w art. 13 ust. 2 lit. a) i b) przedmiotowej dyrektywy.

(3) „Konkluzje dotyczące BAT" zdefiniowane w art. 3 pkt 12 dyrektywy 2010/75/UE stanowią kluczowy element dokumentów referencyjnych BAT, w którym podaje się wnioski dotyczące najlepszych dostępnych technik, ich opis, informacje służące ocenie ich przydatności, poziomy emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami, powiązany monitoring, powiązane poziomy zużycia oraz, w stosownych przypadkach, odpowiednie środki rekultywacji terenu.

(4) Zgodnie z art. 14 ust. 3 dyrektywy 2010/75/UE konkluzje dotyczące BAT stanowią odniesienie dla określenia warunków pozwolenia dla instalacji objętych rozdziałem II przedmiotowej dyrektywy.

(5) W art. 15 ust. 3 dyrektywy 2010/75/UE nałożono na właściwy organ obowiązek określenia dopuszczalnych wielkości emisji, zapewniających w normalnych warunkach eksploatacji nieprzekraczanie poziomów emisji powiązanych z najlepszymi dostępnymi technikami określonymi w decyzjach w sprawie konkluzji dotyczących BAT, o których mowa w art. 13 ust. 5 dyrektywy 2010/75/UE.

(6) W art. 15 ust. 4 dyrektywy 2010/75/UE przewidziano odstępstwa od wymogu określonego w art. 15 ust. 3 tylko wówczas, jeżeli osiągnięcie poziomów emisji powiązanych z BAT prowadziłoby do nieproporcjonalnie wysokich kosztów w stosunku do korzyści dla środowiska ze względu na położenie geograficzne danej instalacji, lokalne warunki środowiskowe lub charakterystykę techniczną danej instalacji.

(7) Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy 2010/75/UE stanowi, że określone w pozwoleniu wymogi dotyczące monitorowania, o których mowa w art. 14 ust. 1 lit. c) przedmiotowej dyrektywy, opierają się na wnioskach dotyczących monitorowania opisanych w konkluzjach dotyczących BAT.

(8) Zgodnie z art. 21 ust. 3 dyrektywy 2010/75/UE w terminie czterech lat od publikacji decyzji w sprawie konkluzji dotyczących BAT właściwy organ musi ponownie rozpatrzeć i, w razie potrzeby, zaktualizować wszystkie warunki pozwolenia oraz zapewnić zgodność instalacji z tymi warunkami.

([1]) Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17.

(9) W decyzji Komisji z dnia 16 maja 2011 r. ([1]) ustanowiono forum na potrzeby wymiany informacji zgodnie z art. 13 dyrektywy 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych, które składa się z przedstawicieli państw członkowskich, zainteresowanych branż i organizacji pozarządowych promujących ochronę środowiska.

(10) Zgodnie z art. 13 ust. 4 dyrektywy 2010/75/UE w dniu 20 września 2013 r. Komisja otrzymała opinię przedmiotowego forum w sprawie proponowanej treści dokumentu referencyjnego BAT dotyczącego produkcji masy włóknistej, papieru i tektury oraz udostępniła ją publicznie ([2]).

(11) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią komitetu ustanowionego na mocy art. 75 ust. 1 dyrektywy 2010/75/UE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W załączniku do niniejszej decyzji ustanawia się konkluzje dotyczące BAT w odniesieniu do produkcji masy włóknistej, papieru i tektury.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 26 września 2014 r.

W imieniu Komisji
Janez POTOČNIK
Członek Komisji

([1]) Dz.U. C 146 z 17.5.2011, s. 3.
([2]) https://circabc.europa.eu/w/browse/6516b21a-7f84-4532-b0e1-52d411bd0309

ZAŁĄCZNIK

KONKLUZJE DOTYCZĄCE BAT W ZAKRESIE PRODUKCJI MASY WŁÓKNISTEJ, PAPIERU I TEKTURY

ZAKRES STOSOWANIA 79

INFORMACJE OGÓLNE 80

POZIOMY EMISJI POWIĄZANE Z BAT 80

OKRESY UŚREDNIENIA DLA EMISJI DO WODY 80

WARUNKI REFERENCYJNE DLA EMISJI DO POWIETRZA 80

OKRESY UŚREDNIENIA DLA EMISJI DO POWIETRZA 81

DEFINICJE 81

1.1. Ogólne konkluzje dotyczące BAT w odniesieniu do przemysłu wyrobu masy włóknistej i przemysłu papierniczego 84

1.1.1. System zarządzania środowiskiem 84

1.1.2. Zarządzanie materiałami i dobre gospodarowanie 85

1.1.3. Gospodarka wodna i ściekowa 86

1.1.4. Zużycie energii i efektywność energetyczna 87

1.1.5. Emisje zapachu 88

1.1.6. Monitorowanie kluczowych parametrów procesów oraz emisji do wody i powietrza 89

1.1.7. Gospodarowanie odpadami 91

1.1.8. Emisje do wody 92

1.1.9. Emisje hałasu 93

1.1.10. Wycofanie z eksploatacji 94

1.2. Konkluzje dotyczące BAT w odniesieniu do procesu roztwarzania siarczanowej masy celulozowej 94

1.2.1. Ścieki i emisje do wody 94

1.2.2. Emisje do powietrza 96

1.2.3. Wytwarzanie odpadów 102

1.2.4. Zużycie energii i efektywność energetyczna 103

1.3. Konkluzje dotyczące BAT w odniesieniu do procesu roztwarzania siarczynowego 104

1.3.1. Ścieki i emisje do wody 104

1.3.2. Emisje do powietrza 106

1.3.3. Zużycie energii i efektywność energetyczna 108

1.4. Konkluzje dotyczące BAT w odniesieniu do roztwarzania mechanicznego i chemiczno-mechanicznego 109

1.4.1. Ścieki i emisje do wody 109

1.4.2. Zużycie energii i efektywność energetyczna 110

1.5. Konkluzje dotyczące BAT w odniesieniu do przerobu makulatury 111

1.5.1. Gospodarowanie materiałami 111

1.5.2. Ścieki i emisje do wody 112

1.5.3. Zużycie energii i efektywność energetyczna 114

1.6. Konkluzje dotyczące BAT w odniesieniu do produkcji papieru i powiązanych procesów 114

1.6.1. Ścieki i emisje do wody 114

1.6.2. Emisje do powietrza 117

1.6.3. Wytwarzanie odpadów 117

1.6.4. Zużycie energii i efektywność energetyczna 117

1.7. Opis technik 118

1.7.1. Opis technik służących zapobieganiu emisjom do powietrza i ich kontroli 118

1.7.2. Opis technik służących ograniczeniu zużycia słodkiej wody/przepływu ścieków i ładunku zanieczyszczeń w ściekach 121

1.7.3. Opis technik dotyczących zapobiegania wytwarzaniu odpadów i gospodarowania odpadami 126

ZAKRES STOSOWANIA

Niniejsze konkluzje dotyczą rodzajów działalności określonych w sekcji 6.1 lit. a) i b) załącznika I do dyrektywy 2010/75/UE, tj. zintegrowanej i niezintegrowanej produkcji w instalacjach przemysłowych:

a) masy drzewnej lub z innych materiałów włóknistych;

b) papieru lub tektury, o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie.

W szczególności niniejsze konkluzje obejmują następujące procesy i rodzaje działalności:

(i) roztwarzanie chemiczne:

  a. proces roztwarzania siarczanowego;

  b. proces roztwarzania siarczynowego;

(ii) roztwarzanie mechaniczne i chemiczno-mechaniczne;

(iii) przerób makulatury z odbarwianiem lub bez odbarwiania;

(iv) produkcja papieru i związane z nią procesy;

(v) wszystkie kotły regeneracyjne i piece do wypalania wapna używane w celulozowniach i papierniach.

Niniejsze konkluzje nie obejmują następujących rodzajów działalności:

(i) produkcji masy włóknistej z surowca włóknistego innego niż drewno (np. masa włóknista z roślin jednorocznych);

(ii) stacjonarnych silników spalinowych wewnętrznego spalania;

(iii) obiektów energetycznego spalania wytwarzających parę technologiczną lub energię elektryczną innych niż kotły regeneracyjne;

(iv) suszarek z wewnętrznymi palnikami do maszyn papierniczych i powlekarek.

Inne dokumenty referencyjne istotne dla rodzajów działalności objętych niniejszymi konkluzjami:

Dokumenty referencyjne	Rodzaj działalności
Przemysłowe systemy chłodzenia (ICS)	Przemysłowe systemy chłodzenia, np. wieże chłodnicze, płytowe wymienniki ciepła
Gospodarka i wzajemne powiązania pomiędzy różnymi komponentami środowiska (ECM)	Gospodarka i wzajemne powiązania pomiędzy różnymi komponentami środowiska w odniesieniu do technik

Dokumenty referencyjne	Rodzaj działalności
Emisje ze składowania (EFS)	Emisje z zbiorników, rurociągów i składowanych chemikaliów
Efektywność energetyczna (ENE)	Ogólna efektywność energetyczna
Duże obiekty energetycznego spalania	Wytwarzanie pary technologicznej i energii elektrycznej w celulozowniach i papierniach przez obiekty energetycznego spalania
Ogólne zasady monitorowania (MON)	Monitorowanie emisji
Spalanie odpadów (WI)	Spalanie i współspalanie odpadów na miejscu
Sektor przetwarzania odpadów (WT)	Przygotowanie odpadów na paliwo

INFORMACJE OGÓLNE

Techniki wymienione i opisane w niniejszych konkluzjach nie mają ani nakazowego, ani wyczerpującego charakteru. Dopuszcza się stosowanie innych technik, o ile zapewniają co najmniej równoważny poziom ochrony środowiska.

O ile nie stwierdzono inaczej, konkluzje dotyczące BAT mają ogólne zastosowanie.

POZIOMY EMISJI POWIĄZANE Z BAT

Jeżeli poziomy emisji powiązane z najlepszymi dostępnymi technikami (BAT-AEL) dla tego samego okresu uśrednienia zostały podane w różnych jednostkach (np. jako wartości stężenia i szczególne wartości ładunków (tj. na tonę produkcji netto)), takie różne sposoby wyrażenia wartości BAT-AEL uznaje się za równoważne rozwiązania alternatywne.

W przypadku zintegrowanych i wieloproduktowych celulozowni i papierni wartości BAT-AEL określone dla poszczególnych procesów (roztwarzanie, produkcja papieru) lub produktów należy łączyć zgodnie z regułą mieszania na podstawie ich dodanego udziału w zrzutach.

OKRESY UŚREDNIENIA DLA EMISJI DO WODY

O ile nie stwierdzono inaczej, okresy uśrednienia powiązane z wartościami BAT-AEL dla emisji do wody określa się następująco:

Średnia dzienna	Średnia z 24-godzinnego okresu pobierania próbek jako próbka zbiorcza proporcjonalna do przepływu [1] lub, jeżeli wykaże się wystarczającą stabilność przepływu, próbka proporcjonalna do czasu [1]
Średnia roczna	Średnia wszystkich średnich dziennych uzyskanych w ciągu roku, ważona według produkcji dziennej i wyrażona jako masa wyemitowanych substancji na jednostkę masy wytworzonych lub przetworzonych produktów lub materiałów

[1] W szczególnych przypadkach może zajść potrzeba zastosowania innej procedury pobierania próbek (np. pobierania próbek za pomocą czerpaka).

WARUNKI REFERENCYJNE DLA EMISJI DO POWIETRZA

Wartości BAT-AEL dla emisji do powietrza odnoszą się do warunków standardowych: gaz suchy, temperatura 273,15 K i ciśnienie 101,3 kPa. Jeżeli wartości BAT-AEL podano jako wartości stężenia, podaje się referencyjny poziom O_2 (% objętościowo).

Konwersja na referencyjne stężenie tlenu

Poniżej podano wzór do obliczania stężenia emisji przy referencyjnym poziomie tlenu.

$$E_R = \frac{21 - O_R}{21 - O_M} \times E_M$$

gdzie:

E_R (mg/Nm³): stężenie emisji odnoszące się do referencyjnego poziomu tlenu O_R

O_R (vol %): referencyjny poziom tlenu

E_M (mg/Nm³): zmierzone stężenie emisji odnoszące się do zmierzonego poziomu tlenu O_M

O_M (vol %): zmierzony poziom tlenu.

OKRESY UŚREDNIENIA DLA EMISJI DO POWIETRZA

O ile nie stwierdzono inaczej, okresy uśrednienia powiązane z poziomami BAT-AEL dla emisji do powietrza określa się następująco:

Średnia dzienna	Średnia z 24-godzinnego okresu na podstawie ważnych średnich godzinnych z pomiarów ciągłych
Średnia z okresu pobierania próbek	Średnia wartość uzyskana na podstawie trzech kolejnych pomiarów, z których każdy trwa co najmniej 30 minut
Średnia roczna	W przypadku pomiaru ciągłego: średnia ze wszystkich ważnych średnich godzinnych. W przypadku pomiarów okresowych: średnia ze wszystkich „średnich z okresu pobierania próbek" uzyskanych w ciągu jednego roku

DEFINICJE

Do celów niniejszych konkluzji zastosowanie mają następujące definicje:

Zastosowany termin	Definicja
Nowy zespół urządzeń	Zespół urządzeń na terenie instalacji, dla którego pozwolenie jest wydawane po raz pierwszy po publikacji niniejszych konkluzji lub całkowita wymiana zespołu urządzeń z wykorzystaniem istniejącego posadowienia instalacji, która nastąpiła po publikacji niniejszych konkluzji
Istniejący zespół urządzeń	Zespół urządzeń, który nie jest nowym zespołem urządzeń
Szeroko zakrojona renowacja	Istotna zmiana w projekcie lub technologii zespołu urządzeń/systemu redukcji emisji połączona z wprowadzeniem istotnych zmian w jednostkach technologicznych i powiązanych urządzeniach lub z ich wymianą
Nowy system redukcji emisji pyłów	System redukcji emisji pyłów wprowadzony do eksploatacji na terenie instalacji po raz pierwszy po publikacji niniejszych konkluzji
Istniejący system redukcji emisji pyłów	System redukcji emisji pyłów, który nie jest nowym systemem redukcji emisji pyłów
Niekondensujące gazy złowonne (NCG)	Niekondensujące gazy złowonne odnoszące się do charakteryzujących się przykrym zapachem gazów złowonnych roztwarzania siarczanowego masy celulozowej
Stężone niekondensujące gazy złowonne (CNCG)	Stężone niekondensujące gazy złowonne (lub „silne gazy złowonne"): gazy zawierające TRS pochodzące z obróbki cieplnej, parowania i usuwania kondensatów

Zastosowany termin	Definicja
Silne gazy złowonne	Stężone niekondensujące gazy złowonne (CNCG)
Słabe gazy złowonne	Rozcieńczone niekondensujące gazy złowonne: gazy zawierające TRS, inne niż silne gazy złowonne (np. gazy pochodzące ze zbiorników, filtrów do płukania masy, zasobników zrębków, filtrów szlamu pokaustyzacyjnego, maszyn do suszenia)
Słabe gazy resztkowe	Słabe gazy, których źródłem emisji nie jest kocioł regeneracyjny, piec do wypalania wapna ani palnik do spalania TRS
Pomiar ciągły	Pomiary dokonywane przy zastosowaniu automatycznych systemów pomiarowych zainstalowanych na stałe na miejscu
Pomiar okresowy	Określenie wielkości mierzonej (określona wielkość, której wartość należy określić poprzez pomiar) w określonych odstępach czasu z zastosowaniem metod ręcznych lub automatycznych
Emisje niezorganizowane	Emisje wynikające z bezpośredniego (nieskanalizowanego) kontaktu substancji lotnych lub pyłu ze środowiskiem naturalnym w normalnych warunkach eksploatacji
Integrowana produkcja	Produkcja masy włóknistej i papieru/tektury w jednym miejscu. Masy włóknistej zazwyczaj nie suszy się przed produkcją papieru/tektury
Produkcja niezintegrowana	a) Produkcja towarowej masy włóknistej (na sprzedaż) w zakładach produkcyjnych, w których nie stosuje się maszyn papierniczych, albo b) produkcja papieru/tektury z zastosowaniem wyłącznie masy włóknistej wyprodukowanej w innych zakładach (towarowa masa włóknista)
Produkcja netto	(i) W odniesieniu do papierni: sprzedawana produkcja bez pakowania po ostatniej krajarko-zwijarce, tj. przed konwertowaniem. (ii) W odniesieniu do powlekarki pracującej w trybie *off-line*: produkcja po powlekaniu. (iii) W odniesieniu do zakładów produkcji bibuły: produkcja sprzedawana po maszynie do produkcji bibuły, przed wszelkimi procesami odwijania i z wyłączeniem każdej gilzy nawojowej. (iv) W odniesieniu do zakładów produkujących towarową masę włóknistą: produkcja po pakowaniu (ADt). (v) W odniesieniu do zakładów zintegrowanych: produkcja masy włóknistej netto oznacza produkcję po pakowaniu (ADt) wraz z przekazaniem masy włóknistej do papierni (masa włóknista obliczana przy wysuszeniu na poziomie 90 %, tj. suszona powietrzem). Produkcja papieru netto: podobnie jak w ppkt (i)
Zakład produkujący papiery specjalne	Zakład produkujący wiele klas papieru i tektury przeznaczonych do specjalnych celów (przemysłowych lub nieprzemysłowych), charakteryzujących się szczególnymi właściwościami, stosunkowo małym rynkiem zastosowań końcowych lub niszowych, które często są specjalnie przeznaczone dla konkretnego klienta lub grupy użytkowników końcowych. Przykładowo papierami specjalnymi są bibułki papierosowe, bibuły filtracyjne, papier metalizowany, papier termoczuły, papier samokopiujący, etykiety samoprzylepne, papier powlekany metodą odlewu, a także tektura do płyt gipsowo-kartonowych i papiery specjalne do woskowania, izolacji, pokrywania dachu, asfaltowania i innych specjalnych zastosowań lub obróbki. Wszystkie takie klasy nie należą do standardowych kategorii papieru
Drewno liściaste	Grupa gatunków drewna, w tym na przykład osina, buk czerwony, brzoza i eukaliptus. Pojęcie „drewno liściaste" stosuje się jako przeciwstawne do pojęcia „drewno iglaste"
Drewno iglaste	Drewno pochodzące z drzew iglastych, w tym na przykład z sosny i świerku. Pojęcie „drewno iglaste" stosuje się jako przeciwstawne do pojęcia „drewno liściaste"
Kaustyzacja	Proces w obiegu wapna, w którym dochodzi od regeneracji wodorotlenku (ług biały) w reakcji $Ca(OH)_2 + CO_3^{2-} \rightarrow CaCO_3$ (s) + 2 OH^-

AKRONIMY

Zastosowany termin	Definicja
ADt	Tona powietrznie suchej masy włóknistej wyrażona jako stan wysuszenia w 90 %
AOX	Adsorbowalne związki halogenoorganiczne mierzone zgodnie z metodą podaną w normie EN ISO: 9562 w odniesieniu do ścieków
BZT	Biochemiczne zapotrzebowanie na tlen. Ilość rozpuszczonego tlenu niezbędna do rozkładu tlenowego materii organicznej w ściekach przez mikroorganizmy
CMP	Masa chemomechaniczna
CTMP	Masa chemo-termomechaniczna
ChZT	Chemiczne zapotrzebowanie na tlen. Ilość chemicznie utlenialnej materii organicznej w ściekach (zazwyczaj odnosi się do analizy z zastosowaniem utleniania za pomocą dichromianu)
DS	Sucha substancja wyrażona jako wartość procentowa masy
DTPA	Kwas dietylenotriaminopentaoctowy (czynnik kompleksujący/chelatujący stosowany w bieleniu nadtlenkami)
ECF	Bielenie bez użycia chloru pierwiastkowego
EDTA	Kwas etylenodiaminotetraoctowy (czynnik kompleksujący/chelatujący)
H_2S	Siarkowodór
LWC	Papier powlekany o niskiej gramaturze
NO_x	Suma tlenku azotu (NO) i dwutlenku azotu (NO_2) wyrażona jako NO_2
NSSC	Metoda półchemiczna obojętnosiarczynowa
RCF	Włókna regenerowane
SO_2	Dwutlenek siarki
TCF	Bielenie bez udziału związków chloru
Azot całkowity (Tot-N)	Azot całkowity (Tot-N) wyrażony jako N, obejmuje azot organiczny, amoniak wolny i amon (NH_4+-N), azotyny (NO_2^--N) i azotany (NO_3^--N)
Fosfor całkowity (Tot-P)	Fosfor całkowity (Tot-P) wyrażony jako P, obejmuje rozpuszczony fosfor wraz z każdym nierozpuszczalnym fosforem przeniesionym do ścieków w postaci osadów lub w mikroorganizmach
TMP	Masa termomechaniczna
TOC	Całkowity węgiel organiczny

Zastosowany termin	Definicja
TRS	Całkowita siarka zredukowana. Suma następujących zredukowanych złowonnych związków siarki wytworzonych w procesie roztwarzania: siarkowodór, merkaptan metylu, siarczek dimetylu i disiarczek dimetylu, wyrażone jako siarka
TSS	Zawiesina ogólna (w ściekach). Zawiesina składa się z małych fragmentów włókien, wypełniaczy, drobno zmielonego materiału, nieustabilizowanej biomasy (skupisko mikroorganizmów) i innych małych cząstek
LZO	Lotne związki organiczne zgodnie z definicją zawartą w art. 3 ust. 45 dyrektywy 2010/75/UE

1.1. OGÓLNE KONKLUZJE DOTYCZĄCE BAT W ODNIESIENIU DO PRZEMYSŁU WYROBU MASY WŁÓKNISTEJ I PRZEMYSŁU PAPIERNICZEGO

Poza ogólnymi konkluzjami dotyczącymi BAT, o których mowa w niniejszej sekcji, zastosowanie mają ponadto konkluzje dotyczące BAT w odniesieniu do określonego procesu technologicznego zawarte w sekcjach 1.2–1.6.

1.1.1. **System zarządzania środowiskiem**

BAT 1. Aby poprawić ogólną efektywność środowiskową zespołów urządzeń do produkcji masy włóknistej, papieru i tektury, w ramach BAT należy wdrażać i przestrzegać systemu zarządzania środowiskiem (EMS) obejmującego wszystkie następujące elementy:

a) zaangażowanie kierownictwa, w tym kadry kierowniczej wyższego szczebla;

b) określenie polityki ochrony środowiska, która obejmuje ciągłe doskonalenie instalacji przez kierownictwo;

c) planowanie i ustalenie niezbędnych procedur, celów i zadań w powiązaniu z planami finansowymi i inwestycjami;

d) wdrożenie procedur ze szczególnym uwzględnieniem:

   (i) struktury i odpowiedzialności;

   (ii) szkoleń, świadomości i kompetencji;

   (iii) komunikacji;

   (iv) zaangażowania pracowników;

   (v) dokumentacji;

   (vi) wydajnej kontroli procesu;

   (vii) programów konserwacji;

   (viii) gotowości na sytuacje awaryjne i reagowania na nie;

   (ix) zapewnienia zgodności z przepisami dotyczącymi środowiska;

e) sprawdzanie efektywności i podejmowanie działań naprawczych, ze szczególnym uwzględnieniem:

   (i) monitorowania i pomiarów (zob. też dokument referencyjny dotyczący ogólnych zasad monitorowania);

   (ii) działań naprawczych i zapobiegawczych;

   (iii) prowadzenia rejestrów;

   (iv) niezależnego (jeżeli jest to możliwe) audytu wewnętrznego i zewnętrznego w celu określenia, czy system zarządzania środowiskiem jest zgodny z zaplanowanymi ustaleniami oraz czy jest właściwie wdrażany i utrzymywany;

f) przegląd systemu zarządzania środowiskiem przeprowadzony przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla pod kątem stałej przydatności systemu, jego adekwatności i skuteczności;

g) podążanie za rozwojem czystszych technologii;

h) uwzględnienie — na etapie projektowania nowego zespołu urządzeń i przez cały okres jego eksploatacji — skutków dla środowiska wynikających z ostatecznego wycofania instalacji z eksploatacji;

i) regularne stosowanie sektorowej analizy porównawczej.

Możliwość zastosowania

Zakres (np. poziom szczegółowości) oraz charakter systemu zarządzania środowiskiem (np. standaryzowany lub nie) będzie zasadniczo odnosić się do charakteru, skali i złożoności instalacji oraz do zasięgu oddziaływania takiej instalacji na środowisko.

1.1.2. Zarządzanie materiałami i dobre gospodarowanie

BAT 2. Aby minimalizować wpływ procesu produkcji na środowisko, w ramach BAT należy stosować zasady dobrego gospodarowania poprzez łączne zastosowanie następujących technik.

	Technika
a	Staranny dobór i skrupulatna kontrola chemikaliów i dodatków
b	Analiza substancji wchodzących i wychodzących wraz z wykazem chemikaliów, uwzględniającym ilości i właściwości toksykologiczne
c	Wykorzystanie chemikaliów na jak najmniejszym poziomie wymaganym w specyfikacjach produktu końcowego
d	Unikanie stosowania substancji szkodliwych (np. środków dyspergujących lub czyszczących albo środków powierzchniowo czynnych zawierających etoksylan nonylofenolu) i zastępowanie ich alternatywnymi substancjami o mniejszym stopniu szkodliwości
e	Ograniczenie do minimum przenikania substancji do gleby spowodowanego wyciekami, depozycją atmosferyczną oraz niewłaściwym składowaniem surowców, produktów lub pozostałości
f	Ustanowienie programu zarządzania wyciekami i poszerzenie obszaru zabezpieczenia istotnych źródeł, zapobiegając w ten sposób skażeniu gleby i wód podziemnych
g	Prawidłowo wykonany projekt rurociągów i systemu składowania, aby utrzymywać powierzchnie w czystości i ograniczyć konieczność płukania i czyszczenia

BAT 3. Aby ograniczyć uwalnianie organicznych czynników chelatujących, które nie ulegają łatwo biodegradacji, takich jak EDTA lub DTPA, pochodzących z bielenia nadtlenkami, w ramach BAT należy stosować kombinację następujących technik.

	Technika	Możliwość zastosowania
a	Określenie ilości czynników chelatujących uwalnianych do środowiska, dokonywane za pomocą pomiarów okresowych	Nie dotyczy zakładów, w których nie wykorzystuje się czynników chelatujących
b	Zoptymalizowanie procesów w celu ograniczenia zużycia i emisji czynników chelatujących, które nie ulegają łatwo biodegradacji	Nie dotyczy zespołów urządzeń, które eliminują co najmniej 70 % EDTA/DTPA w swoich oczyszczalniach ścieków lub w procesie oczyszczania ścieków
c	Stosowanie w pierwszej kolejności czynników chelatujących ulegających biodegradacji lub możliwych do wyeliminowania, stopniowo wycofując produkty nieulegające biodegradacji	Możliwość zastosowania zależy od dostępności odpowiednich zamienników (czynników ulegających biodegradacji spełniających np. wymogi dotyczące białości masy włóknistej)

1.1.3. **Gospodarka wodna i ściekowa**

BAT 4. Aby ograniczyć powstawanie i ładunek zanieczyszczeń ścieków w wyniku składowania i przygotowywania drewna, w ramach BAT należy stosować kombinację następujących technik.

	Technika	Możliwość zastosowania
a	Korowanie suche (opis znajduje się w sekcji 1.7.2.1)	Ograniczona możliwość stosowania, jeżeli w przypadku bielenia bez udziału związków chloru wymagany jest wysoki poziom czystości i białości
b	Postępowanie z kłodami drewna w taki sposób, aby uniknąć zanieczyszczenia kory i drewna piaskiem i kamieniami	Ogólna możliwość zastosowania
c	Utwardzenie placu składowania drewna, a zwłaszcza powierzchni stosowanych do składowania zrębków	Możliwość zastosowania może być ograniczona ze względu na wielkość placu składowania i obszaru składowania drewna
d	Kontrola przepływu wody zraszającej i ograniczenie do minimum spływu wody z powierzchni placu składowania drewna	Ogólna możliwość zastosowania
e	Gromadzenie zanieczyszczonej wody spływającej z placu składowania drewna i oddzielenie zawiesiny w odpływie przed oczyszczaniem biologicznym	Możliwość zastosowania może być ograniczona ze względu na stopień zanieczyszczenia spływającej wody (niskie stężenie) lub wielkość oczyszczalni ścieków (duże ilości)

Powiązany z BAT przepływ ścieków, do którego dochodzi przy korowaniu suchym, wynosi 0,5 — 2,5 m^3/ADt.

BAT 5. Aby ograniczyć zużycie świeżej wody i powstawanie ścieków, celem BAT jest stosowanie układu zamkniętego obiegu wody w stopniu możliwym z technicznego punktu widzenia, zgodnie z klasą produkowanej masy włóknistej i produkowanego papieru, przy zastosowaniu kombinacji poniższych technik.

	Technika	Możliwość zastosowania
a	Monitorowanie i optymalizacja zużycia wody	Ogólna możliwość zastosowania
b	Ocena możliwości recyrkulacji wody	
c	Zbilansowanie stopnia zamknięcia obiegów wody z potencjalnymi wadami tego rozwiązania; w razie potrzeby dodawanie dodatkowych urządzeń	
d	Oddzielenie mniej zanieczyszczonej wody uszczelniającej z pomp do wytwarzania próżni i jej ponowne wykorzystanie	
e	Oddzielenie czystej wody chłodzącej od zanieczyszczonej wody przemysłowej i jej ponowne wykorzystanie	
f	Ponowne wykorzystanie wody przemysłowej w celu zastąpienia nią wody świeżej (recyrkulacja wody i zamknięcie obiegów wody)	Dotyczy nowych zespołów urządzeń i istotnych renowacji. Możliwość zastosowania może być ograniczona ze względu na jakość wody lub wymogi w zakresie jakości produktu lub ze względu na ograniczenia techniczne (takie jak wytrącanie/inkrustacja w układzie obiegu wody) lub zwiększenie przykrych zapachów
g	Uzdatnianie (części) wody przemysłowej wewnątrz obiegu w celu poprawy jakości wody, tak aby nadawała się do recyrkulacji lub ponownego wykorzystania	Ogólna możliwość zastosowania

Powiązany z BAT przepływ ścieków w punkcie zrzutu po oczyszczeniu ścieków, wyrażony jako średnie roczne:

Sektor	Przepływ ścieków powiązany z BAT
Bielona siarczanowa masa celulozowa	25 — 50 m^3/ADt
Niebielona siarczanowa masa celulozowa	15 — 40 m^3/ADt
Bielona siarczynowa masa papiernicza	25 — 50 m^3/ADt
Masa celulozowa wytworzona metodą Magnefite	45 — 70 m^3/ADt
Masa celulozowa do przerobu chemicznego	40 — 60 m^3/ADt
Masa celulozowa wytworzona metodą NSSC	11 — 20 m^3/ADt
Masa mechaniczna	9 — 16 m^3/t
CTMP i CMP	9 — 16 m^3/ADt
Zakłady produkujące papier z włókien regenerowanych bez odbarwiania	1,5 — 10 m^3/t (wyższe wartości tego zakresu związane są głównie z produkcją kartonu na opakowania)
Zakłady produkujące papier z włókien regenerowanych z odbarwianiem	8 — 15 m^3/t
Zakłady produkujące bibułę na bazie włókien regenerowanych z odbarwianiem	10 — 25 m^3/t
Papiernie niezintegrowane	3,5 — 20 m^3/t

1.1.4. **Zużycie energii i efektywność energetyczna**

BAT 6. Aby ograniczyć zużycie paliwa i energii w celulozowniach i papierniach, w ramach BAT należy stosować technikę a) i kombinację pozostałych poniższych technik.

	Technika	Możliwość zastosowania
a	Stosowanie systemu zarządzania energią obejmującego wszystkie poniższe elementy: (i) ocena ogólnego zużycia i wytwarzania energii w zakładzie (ii) zlokalizowanie, ilościowe określenie i optymalizacja możliwości odzysku energii (iii) monitorowanie i zabezpieczenie optymalnych warunków zużycia energii	Ogólna możliwość zastosowania
b	Odzysk energii poprzez spalanie tych odpadów i pozostałości z produkcji masy włóknistej i papieru, które charakteryzują się wysoką zawartością związków organicznych i wartością opałową, biorąc pod uwagę BAT 12	Dotyczy wyłącznie sytuacji, w których nie ma możliwości recyklingu ani ponownego wykorzystania tych odpadów i pozostałości z produkcji masy włóknistej i papieru, które charakteryzują się wysoką zawartością związków organicznych i wysoką wartością opałową

	Technika	Możliwość zastosowania
c	Zapewnienie pary technologicznej i energii w ilości niezbędnej do procesów produkcji w miarę możliwości w ramach skojarzonej gospodarki energetycznej (CHP)	Dotyczy wszystkich nowych zespołów urządzeń i istotnych renowacji elektrowni. Możliwość zastosowania w istniejących zespołach urządzeń może być ograniczona ze względu na rozplanowanie zakładu i dostępność miejsca
d	Wykorzystanie nadwyżki ciepła do suszenia biomasy i osadów ściekowych, do podgrzewania wody zasilającej kocioł i wody przemysłowej, do ogrzewania budynków itp.	Możliwość zastosowania tej techniki może być ograniczona w przypadkach, w których źródła ciepła i urządzenia są od siebie znacznie oddalone
e	Stosowanie sprężarek termicznych	Dotyczy zarówno nowych, jak i istniejących zespołów urządzeń w odniesieniu do wszystkich klas papieru i do powlekarek, o ile dostępna jest para średnioprężna
f	Izolacja łączników przewodów pary i kondensatów	Ogólna możliwość zastosowania
g	Stosowanie energooszczędnych układów próżniowych do odwadniania	
h	Stosowanie wysokowydajnych silników elektrycznych, pomp i mieszadeł	
i	Stosowanie falowników do wentylatorów, sprężarek i pomp	
j	Dopasowanie poziomów ciśnienia pary do faktycznego zapotrzebowania na parę	

Opis

Technika c): Jednoczesne wytwarzanie ciepła i energii elektrycznej lub mechanicznej w ramach jednego procesu, określane jako skojarzona gospodarka energetyczna (CHP). W ramach CHP w przemyśle wyrobu masy włóknistej i w przemyśle papierniczym zazwyczaj stosuje się turbiny parowe lub turbiny gazowe. Rentowność (osiągalne oszczędności i okres zwrotu) będzie zależeć głównie od kosztów elektryczności i paliw.

1.1.5. **Emisje zapachu**

Jeżeli chodzi o emisje złowonnych gazów zawierających siarkę, pochodzących z zakładów produkujących celulozową masę siarczanową i siarczynową, zob. BAT w odniesieniu do określonego procesu technologicznego podane w 1.2.2 i 1.3.2.

BAT 7. Aby zapobiec emisji związków złowonnych pochodzących z układu ściekowego i ograniczyć taką emisję, w ramach BAT należy stosować kombinację poniższych technik.

	Technika
I. **Mająca zastosowanie do zapachów związanych z układami zamkniętego obiegu wody**	
a	Zaprojektowanie procesów produkcji papieru, zbiorników do składowania zapasów i wody, rur i kadzi w taki sposób, aby uniknąć przedłużającego się czasu retencji, martwych stref i obszarów o słabym mieszaniu w obiegach wody i powiązanych jednostkach, w celu uniknięcia niekontrolowanych osadów oraz rozpadu i rozkładu materii organicznej i biologicznej
b	Wykorzystanie produktów biobójczych, środków dyspergujących lub środków utleniających (np. dezynfekcja katalityczna za pomocą nadtlenku wodoru) w celu kontrolowania zapachu i wzrostu bakterii gnilnych

	Technika
c	Wprowadzenie wewnętrznych procesów uzdatniania w celu zmniejszenia koncentracji materii organicznej i ograniczenia w ten sposób ewentualnych problemów związanych z zapachami w układzie wody podsitowej

II. **Mająca zastosowanie do zapachów związanych z oczyszczaniem ścieków i obróbką osadów ściekowych, aby zapobiec wystąpieniu warunków beztlenowych w ściekach lub osadach ściekowych**

a	Wdrożenie zamkniętych układów kanalizacyjnych z regulowanymi otworami wentylacyjnymi, w których w niektórych przypadkach stosuje się chemikalia do ograniczenia tworzenia się siarkowodoru i w celu jego utlenienia w układach kanalizacyjnych
b	Unikanie nadmiernego napowietrzania zbiorników wyrównawczych przy jednoczesnym utrzymaniu wystarczającego mieszania
c	Zapewnienie wystarczającej zdolności napowietrzania i właściwości mieszania w komorach napowietrzania, regularne korygowanie układu napowietrzania
d	Zagwarantowanie prawidłowego działania układu odbioru osadów z osadnika wtórnego i pompowania osadów powrotnych
e	Ograniczenie czasu zatrzymywania osadu ściekowego w miejscach składowania osadów ściekowych poprzez ich ciągłe przesyłanie do jednostek odwadniających
f	Unikanie przechowywania ścieków w zbiornikach na wycieki dłużej niż jest to potrzebne, utrzymywanie pustego zbiornika na wycieki
g	W przypadku stosowania urządzeń do suszenia osadów, przemywanie lub biofiltracja (na przykład filtry do kompostu) gazów odlotowych z urządzenia do termicznego suszenia osadów
h	Uniknie wież chłodniczych w odniesieniu do nieoczyszczonych ścieków poprzez stosowanie płytowych wymienników ciepła

1.1.6. **Monitorowanie kluczowych parametrów procesów oraz emisji do wody i powietrza**

BAT 8. W ramach BAT należy monitorować kluczowe parametry procesów zgodnie z poniższą tabelą.

I. **Monitorowanie kluczowych parametrów procesów, istotnych w przypadku emisji do powietrza**

Parametr	Częstotliwość monitorowania
Ciśnienie, temperatura, zawartość tlenu, CO i pary wodnej w spalinach w przypadku procesów spalania	W trybie ciągłym

II. **Monitorowanie kluczowych parametrów procesów, istotnych w przypadku emisji do wody**

Parametr	Częstotliwość monitorowania
Przepływ wody, temperatura i pH	W trybie ciągłym
Zawartość P i N w biomasie, indeks objętościowy osadu, nadmiar amoniaku i ortofosforanu w ściekach oraz badania mikroskopowe biomasy	Okresowo
Objętościowe natężenie przepływu i zawartość CH_4 w biogazie wytworzonym podczas beztlenowego oczyszczania ścieków	W trybie ciągłym
Zawartość H_2S and CO_2 w biogazie wytworzonym podczas beztlenowego oczyszczania ścieków	Okresowo

BAT 9. W ramach BAT należy regularnie monitorować i dokonywać pomiaru emisji do powietrza, jak podano poniżej, z uwzględnieniem podanej częstotliwości oraz zgodnie z normami EN. Jeżeli normy EN nie są dostępne, w ramach BAT należy stosować normy ISO, normy krajowe lub inne międzynarodowe normy zapewniające uzyskiwanie danych o równorzędnej jakości naukowej.

	Parametr	Częstotliwość monitorowania	Źródło emisji	Monitorowanie związane z
a	NO_x i SO_2	W trybie ciągłym	Kocioł regeneracyjny	BAT 21 BAT 22 BAT 36 BAT 37
		Okresowo lub w trybie ciągłym	Piec do wypalania wapna	BAT 24 BAT 26
		Okresowo lub w trybie ciągłym	Specjalny palnik TRS	BAT 28 BAT 29
b	Pył	Okresowo lub w trybie ciągłym	Kocioł regeneracyjny (siarczanowa masa celulozowa) i piec do wypalania wapna	BAT 23 BAT 27
		Okresowo	Kocioł regeneracyjny (siarczyny)	BAT 37
c	TRS (w tym H_2S)	W trybie ciągłym	Kocioł regeneracyjny	BAT 21
		Okresowo lub w trybie ciągłym	Piec do wypalania wapna i specjalny palnik TRS	BAT 24 BAT 25 BAT 28
		Okresowo	Emisje niezorganizowane z różnych źródeł (np. linia włókien, zbiorniki, zasobniki zrębków itp.) oraz słabe gazy resztkowe	BAT 11 BAT 20
d	NH_3	Okresowo	Kocioł regeneracyjny wyposażony w SNCR	BAT 36

BAT 10. W ramach BAT należy monitorować emisje do wody, jak podano poniżej, z uwzględnieniem podanej częstotliwości oraz zgodnie z normami EN. Jeżeli normy EN nie są dostępne, w ramach BAT należy stosować normy ISO, normy krajowe lub inne międzynarodowe normy zapewniające uzyskiwanie danych o równorzędnej jakości naukowej.

	Parametr	Częstotliwość monitorowania	Monitorowanie związane z
a	Chemiczne zapotrzebowanie na tlen (ChZT) lub Całkowity węgiel organiczny (TOC) (1)	Codziennie (2) (3)	BAT 19 BAT 33 BAT 40 BAT 45 BAT 50
b	BOD_5 lub BOD_7	Cotygodniowo (raz w tygodniu)	
c	Zawiesina ogólna (TSS)	Codziennie (2) (3)	
d	Azot całkowity	Cotygodniowo (raz w tygodniu) (2)	
e	Fosfor całkowity	Cotygodniowo (raz w tygodniu) (2)	
f	EDTA, DTPA (4)	Co miesiąc (raz w miesiącu)	

	Parametr	Częstotliwość monitorowania	Monitorowanie związane z
g	AOX (zgodnie z EN ISO 9562:2004) ([5])	Co miesiąc (raz w miesiącu)	BAT 19: bielona siarczanowa masa celulozowa
		Raz na dwa miesiące	BAT 33: z wyjątkiem zakładów TCF i NSSC BAT 40: z wyjątkiem zakładów CTMP i CMP BAT 45 BAT 50
h	Istotne metale (np. Zn, Cu, Cd, Pb, Ni)	Raz w roku	

([1]) Istnieje tendencja do zastępowania ChZT przez TOC z przyczyn ekonomicznych i środowiskowych. Jeżeli dokonuje się już pomiaru TOC jako kluczowego parametru procesu, nie ma potrzeby mierzenia ChZT. Należy jednak ustalić korelację między tymi dwoma parametrami w odniesieniu do konkretnego źródła emisji i etapu oczyszczania ścieków.
([2]) Można również stosować metody szybkich testów. Wyniki szybkich testów należy regularnie (np. co miesiąc) porównywać z normami EN lub, jeżeli normy EN nie są dostępne, z normami ISO, normami krajowymi lub innymi międzynarodowymi normami zapewniającymi uzyskiwanie danych o równorzędnej jakości naukowej.
([3]) W przypadku zakładów, które są eksploatowane krócej niż siedem dni w tygodniu, częstotliwość monitorowania ChZT i TSS może być mniejsza, tak by odpowiadała liczbie dni, w których dany zakład jest eksploatowany, lub okres pobierania próbek może zostać wydłużony do 48 lub 72 godzin.
([4]) Dotyczy przypadków, w których w procesie technologicznym stosuje się EDTA lub DTPA (czynniki chelatujące).
([5]) Nie dotyczy zespołów urządzeń, w odniesieniu do których przedstawiono dowody, że nie wytwarza się w nich ani nie dodaje żadnych AOX za pośrednictwem dodatków chemicznych i surowców.

BAT 11. W ramach BAT należy regularnie monitorować i oceniać niezorganizowane emisje całkowitej siarki zredukowanej pochodzące z odpowiednich źródeł.

Opis

Dokonanie oceny niezorganizowanych emisji całkowitej siarki zredukowanej może odbywać się w drodze pomiaru okresowego, a oceny emisji niezorganizowanych pochodzących z różnych źródeł (linia włókien, zbiorniki, zasobniki zrębków itp.) — w drodze pomiarów bezpośrednich.

1.1.7. **Gospodarowanie odpadami**

BAT 12. Aby ograniczyć ilość odpadów przesyłanych do unieszkodliwienia, w ramach BAT należy wdrożyć system oceny odpadów (w tym zestawienia odpadów) i gospodarowania odpadami, którego celem jest ułatwienie wtórnego wykorzystania odpadów lub, jeżeli to niemożliwe, recyklingu odpadów lub, jeżeli to niemożliwe, „innych sposobów odzyskiwania", w tym kombinację poniższych technik.

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
a	Oddzielne gromadzenie różnych frakcji odpadów (w tym oddzielenie i klasyfikacja odpadów niebezpiecznych)	Zob. sekcja 1.7.3.	Ogólna możliwość zastosowania
b	Łączenie odpowiednich frakcji pozostałości w celu uzyskania mieszanin, które można lepiej wykorzystać		Ogólna możliwość zastosowania
c	Wstępne oczyszczenie pozostałości poprocesowych przed ich ponownym wykorzystaniem lub recyklingiem		Ogólna możliwość zastosowania
d	Odzysk materiałów i recykling pozostałości poprocesowych na miejscu		Ogólna możliwość zastosowania
e	Odzysk energii na miejscu lub poza terenem zakładu z odpadów o dużej zawartości związków organicznych		W przypadku wykorzystania poza terenem zakładu możliwość zastosowania zależy od dostępności strony trzeciej

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
f	Zewnętrzne wykorzystanie materiałów		W zależności od dostępności strony trzeciej
g	Wstępne oczyszczenie odpadów przed ich unieszkodliwieniem		Ogólna możliwość zastosowania

1.1.8. **Emisje do wody**

Dalsze informacje dotyczące oczyszczania ścieków w celulozowniach i papierniach oraz wartości BAT-AEL w odniesieniu do określonego procesu technologicznego podano w sekcjach 1.2–1.6.

BAT 13. Aby ograniczyć emisje składników odżywczych (azot i fosfor) do odbiornika wodnego, w ramach BAT należy zastępować dodatki chemiczne o wysokiej zawartości azotu i fosforu dodatkami o niskiej zawartości azotu i fosforu.

Możliwość zastosowania

Ma to zastosowanie do przypadków, w których azot zawarty w dodatkach chemicznych nie jest biologiczne przyswajalny (tj. nie może funkcjonować jako środek odżywczy w oczyszczaniu biologicznym), lub przypadków, w których istnieje nadwyżka środków odżywczych.

BAT 14. Aby ograniczyć emisje zanieczyszczeń do odbiornika wodnego, w ramach BAT należy stosować wszystkie poniższe techniki.

	Technika	Opis
a	Wstępne oczyszczanie (fizyko-chemiczne)	Zob. sekcja 1.7.2.2.
b	Wtórne oczyszczanie (biologiczne) ([1])	

([1]) Nie dotyczy zespołów urządzeń, w których ładunek biologiczny w ściekach po wstępnym oczyszczeniu jest bardzo niski, na przykład niektórych zakładów produkujących papier specjalny.

BAT 15. Jeżeli konieczne jest dalsze usunięcie substancji organicznych, azotu lub fosforu, w ramach BAT należy stosować trzeci stopień oczyszczania zgodnie z opisem w sekcji 1.7.2.2.

BAT 16. Aby ograniczyć emisje zanieczyszczeń do odbiornika wodnego z biologicznych oczyszczalni ścieków, w ramach BAT należy stosować wszystkie poniższe techniki.

	Technika
a	Właściwe opracowanie i funkcjonowanie oczyszczalni biologicznej
b	Regularne kontrolowanie aktywnej biomasy
c	Dostosowanie dostaw środków odżywczych (azotu i fosforu) do faktycznego zapotrzebowania na aktywną biomasę

1.1.9. **Emisje hałasu**

BAT 17. Aby ograniczyć emisje hałasu przy produkcji masy włóknistej i papieru, w ramach BAT należy stosować kombinację następujących technik.

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
a	Program redukcji hałasu	Program redukcji hałasu obejmuje określenie źródeł i obszarów hałasu, obliczenia i pomiary poziomów hałasu w celu stworzenia rankingu źródeł według poziomów hałasu, a także określenie najbardziej opłacalnej kombinacji technik, ich wdrożenie i monitorowanie	Ogólna możliwość zastosowania
b	Strategiczne planowanie umiejscowienia urządzeń, jednostek i budynków	Poziomy hałasu można ograniczyć, zwiększając odległość między źródłem emisji a odbiornikiem oraz wykorzystując budynki jako ekrany chroniące przed hałasem	Ogólne zastosowanie do nowych zespołów urządzeń. W przypadku istniejących zespołów urządzeń zmiana położenia urządzeń i jednostek produkcyjnych może być ograniczona ze względu na brak miejsca lub nadmierne koszty
c	Techniki operacyjne i techniki zarządzania w budynkach, w których znajdują się urządzenia emitujące hałas	Obejmuje to: — udoskonaloną kontrolę i lepsze utrzymanie urządzeń w celu zapobiegania awariom, — zamykanie drzwi i okien na terenie budynków, — obsługę urządzeń przez doświadczony personel, — unikanie przeprowadzania hałaśliwych działań w nocy, — zapewnienie kontroli hałasu podczas czynności konserwacyjnych	Ogólna możliwość zastosowania
d	Osłonięcie urządzeń i jednostek emitujących hałas	Umieszczenie hałaśliwych urządzeń, takich jak jednostki obróbki drewna, jednostki hydrauliczne i sprężarki, w oddzielnych konstrukcjach, takich jak budynki lub dźwiękoszczelne obudowy, w których zastosowano wewnętrzne i zewnętrzne wykładziny z materiałów pochłaniających energię uderzeń	
e	Stosowanie urządzeń o niskim poziomie hałasu i tłumików w sprzęcie i kanałach		
f	Izolacja wibracyjna	Izolacja wibracyjna maszyn i stosowanie takiego układu źródeł hałasu i potencjalnie rezonujących elementów, aby były one od siebie oddzielone	
g	Izolacja dźwiękoszczelna budynków	Może to obejmować stosowanie: — materiałów pochłaniających dźwięki w ścianach i sufitach, — drzwi dźwiękoszczelnych, — okien z podwójnymi szybami	

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
h	Redukcja hałasu	Rozchodzenie się hałasu można ograniczyć, umieszczając bariery między źródłami emisji a odbiornikami. Odpowiednimi barierami są na przykład chroniące przed hałasem ściany, wały i budynki. Odpowiednie techniki redukcji hałasu obejmują montowanie tłumików w hałaśliwych urządzeniach, takich jak upusty pary i wyciągi suszarni	Ogólne zastosowanie do nowych zespołów urządzeń. W przypadku istniejących zespołów urządzeń wstawienie barier może być ograniczone ze względu brak miejsca
i	Stosowanie większych maszyn do przenoszenia drewna w celu ograniczenia czasu podnoszenia i transportu oraz hałasu powodowanego zrzucaniem kłód na stertę lub podajnik kłód		Ogólna możliwość zastosowania
j	Udoskonalone metody pracy, na przykład opuszczanie kłód na stertę lub podajnik kłód z mniejszej wysokości, udzielanie pracownikom bezpośredniej informacji zwrotnej na temat poziomu hałasu		

1.1.10. **Wycofanie z eksploatacji**

BAT 18. Aby uniknąć ryzyka zanieczyszczenia w związku z wycofaniem zespołu urządzeń z eksploatacji, w ramach BAT należy stosować poniższe ogólne techniki.

	Technika
a	Unikanie stosowania podziemnych zbiorników i rurociągów na etapie projektu albo zapewnienie dobrej znajomości i udokumentowania ich lokalizacji
b	Ustanowienie instrukcji dotyczących opróżniania urządzeń, zbiorników i rurociągów
c	Zapewnienie czystego zamknięcia w momencie wstrzymania produkcji, na przykład sprzątnięcie terenu zakładu i jego rekultywacja. Jeżeli jest to możliwe, należy zabezpieczyć naturalne funkcje gleby
d	Stosowanie programu monitorowania, zwłaszcza w odniesieniu do wód podziemnych, w celu wykrycia ewentualnych przyszłych oddziaływań na terenie zakładu lub na okolicznych terenach
e	Opracowanie i utrzymanie — w oparciu o analizę ryzyka — schematu zakończenia lub zaprzestania działalności, który obejmuje przejrzystą organizację prac związanych z zaprzestaniem produkcji, z uwzględnieniem odpowiednich warunków lokalnych

1.2. KONKLUZJE DOTYCZĄCE BAT W ODNIESIENIU DO PROCESU ROZTWARZANIA SIARCZANOWEJ MASY CELULOZOWEJ

Poza ogólnymi konkluzjami dotyczącymi BAT, o których mowa w niniejszej sekcji, w przypadku zintegrowanych zakładów produkujących siarczanową masę celulozową i papier zastosowanie mają konkluzje dotyczące BAT w odniesieniu do określonego procesu technologicznego zawarte w sekcji 1.6.

1.2.1. **Ścieki i emisje do wody**

BAT 19. Aby ograniczyć emisje zanieczyszczeń do odbiornika wodnego z całego zakładu, w ramach BAT należy stosować bielenie bez udziału związków chloru lub nowoczesne bielenie bez użycia chloru pierwiastkowego (zob. opis w sekcji 1.7.2.1) oraz odpowiednią kombinację technik określonych w BAT 13, BAT 14, BAT 15 i BAT 16 oraz poniższych technik.

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
a	Zmodyfikowana obróbka cieplna przed bieleniem	Zob. sekcja 1.7.2.1	Ogólna możliwość zastosowania
b	Delignifikacja tlenowa przed bieleniem		
c	Wysoce skuteczne sortowanie i płukanie masy niebielonej w obiegu zamkniętym.		
d	Częściowy recykling wody przemysłowej w bielarni		Recykling wody może być ograniczony ze względu na inkrustację podczas bielenia
e	Skuteczne monitorowanie i ograniczenie wycieków za pomocą odpowiedniego systemu odzysku		Ogólna możliwość zastosowania
f	Utrzymanie wydajności kotła do odparowywania i regeneracji ługu czarnego wystarczającej do sprostania obciążeniu szczytowemu		Ogólna możliwość zastosowania
g	Usuwanie zanieczyszczonych (skażonych) kondensatów i ponowne ich wykorzystanie w procesie		

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabele 1 i 2. Poziomy emisji powiązane z BAT nie mają zastosowania do zakładów produkujących siarczanową masę celulozową do przerobu chemicznego.

Referencyjny przepływ ścieków dla zakładów produkujących siarczanową masę celulozową określono w BAT 5.

Tabela 1

Poziomy emisji powiązane z BAT dla bezpośredniego zrzutu ścieków do odbiornika wodnego z zakładu produkującego bieloną siarczanową masę celulozową

Parametr	Średnia roczna kg/ADt [1]
Chemiczne zapotrzebowanie na tlen (ChZT)	7 — 20
Zawiesina ogólna (TSS)	0,3 — 1,5
Azot całkowity	0,05 — 0,25 [2]
Fosfor całkowity	0,01 — 0,03 [2] Eukaliptus: 0,02 — 0,11 kg/ADt [3]
Adsorbowalne związki halogenoorganiczne (AOX) [4] [5]	0 — 0,2

[1] Zakresy wartości BAT-AEL dotyczą produkcji masy włóknistej na sprzedaż i części zintegrowanego zakładu obejmującej produkcję masy włóknistej (nie uwzględniono emisji z produkcji papieru).
[2] Poziomy emisji w przypadku kompaktowej oczyszczalni biologicznej mogą być nieznacznie wyższe.
[3] Górna granica zakresu odnosi się do zakładów, w których wykorzystuje się eukaliptus z regionów o wyższych poziomach fosforu (np. eukaliptus iberyjski).
[4] Dotyczy zakładów, w których do bielenia stosuje się chemikalia zawierające chlor.
[5] W przypadku zakładów produkujących masę włóknistą o dużej wytrzymałości, sztywności i czystości (na przykład karton do pakowania płynów i papier LWC), mogą wystąpić emisje AOX osiągające poziom do 0,25 kg/ADt.

Tabela 2

Poziomy emisji powiązane z BAT dla bezpośredniego zrzutu ścieków do odbiornika wodnego z zakładu produkującego niebieloną siarczanową masę celulozową

Parametr	Średnia roczna kg/ADt (1)
Chemiczne zapotrzebowanie na tlen (ChZT)	2,5 — 8
Zawiesina ogólna (TSS)	0,3 — 1,0
Azot całkowity	0,1 — 0,2 (2)
Fosfor całkowity	0,01 — 0,02 (2)

(1) Zakresy wartości BAT-AEL dotyczą produkcji masy włóknistej na sprzedaż i części zintegrowanego zakładu obejmującej produkcję masy włóknistej (nie uwzględniono emisji z produkcji papieru).
(2) Poziomy emisji w przypadku kompaktowej oczyszczalni biologicznej mogą być nieznacznie wyższe.

Oczekuje się niskiego stężenia BZT w oczyszczanych ściekach (około 25 mg/l jako 24-godzinna próbka zbiorcza).

1.2.2. **Emisje do powietrza**

1.2.2.1. *Redukcja emisji w silnych i słabych gazach złowonnych*

BAT 20. Aby ograniczyć emisje zapachów i całkowitej siarki zredukowanej pochodzące z silnych i słabych gazów złowonnych, w ramach BAT należy zapobiegać emisjom niezorganizowanym, wychwytując wszystkie technologiczne gazy odlotowe zawierające siarkę, w tym wszystkie źródła emisji zawierających siarkę, poprzez stosowanie wszystkich poniższych technik.

	Technika	Opis
a	Systemy zbierania silnych i słabych gazów złowonnych o następujących cechach: — pokrywy, okapy odciągowe, kanały i układ ekstrakcji o wystarczającej mocy, — układ stałego wykrywania nieszczelności, — środki i urządzenia bezpieczeństwa	
b	Spalanie silnych i słabych gazów niekondensujących	Spalanie można przeprowadzić, wykorzystując w tym celu: — kocioł regeneracyjny, — piec do wypalania wapna (1), — specjalny palnik TRS wyposażony w mokre skrubery do usuwania SO_X, albo — kocioł energetyczny (2). Aby zapewnić stałą dostępność spalania w odniesieniu do silnych gazów złowonnych, instaluje się systemy rezerwowe. Piece do wypalania wapna mogą służyć jako system rezerwowy w stosunku do kotłów regeneracyjnych. Innymi urządzeniami rezerwowymi są pochodnie i kocioł kompaktowy
c	Zapisywanie braku dostępności systemu spalania i wszystkich wynikłych emisji (3)	

(1) Poziomy emisji SO_X z pieca do wypalania wapna są znacznie wyższe w sytuacji, w której do pieca do wypalania wapna wprowadza się niekondensujące gazy złowonne (NCG), przy czym nie stosuje się skrubera alkalicznego.
(2) Dotyczy oczyszczania słabych gazów złowonnych.
(3) Dotyczy oczyszczania silnych gazów złowonnych.

Możliwość zastosowania

Ogólne zastosowanie do nowych zespołów urządzeń i istotnych renowacji istniejących zespołów urządzeń. Zastosowanie niezbędnych urządzeń może być trudne w przypadku istniejących zespołów urządzeń ze względu na ich rozmieszczenie i ograniczenia przestrzenne. Możliwość zastosowania spalania może być ograniczona ze względów bezpieczeństwa. W tym przypadku można zastosować mokre skrubery.

Powiązany z BAT poziom emisji całkowitej siarki zredukowanej (TRS) w emitowanych słabych gazach resztkowych wynosi 0,05 kg S/ADt — 0,2 kg S/ADt.

1.2.2.2. *Redukcja emisji z kotła regeneracyjnego*

Emisje SO_2 i TRS

BAT 21. Aby ograniczyć emisje SO_2 i TRS z kotła regeneracyjnego, w ramach BAT należy stosować kombinację następujących technik.

	Technika	Opis
a	Zwiększenie zawartości suchej substancji (DS) w ługu czarnym	Ług czarny można zagęścić w procesie odparowywania przed spaleniem
b	Optymalne opalanie	Warunki opalania można poprawić na przykład poprzez odpowiednie mieszanie powietrza z paliwem, kontrolę załadowania pieca itp.
c	Mokry skruber	Zob. sekcja 1.7.1.3

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabela 3.

Tabela 3

Poziomy emisji powiązane z BAT dla emisji SO_2 i TRS z kotła regeneracyjnego

Parametr		Średnia dzienna (1) (2) mg/Nm³ przy 6 % O_2	Średnia roczna (1) mg/Nm³ przy 6 % O_2	Średnia roczna (1) kg S/ADt
SO_2	DS < 75 %	10 — 70	5 — 50	—
	DS 75 — 83 % (3)	10 — 50	5 — 25	—
Całkowita siarka zredukowana (TRS)		1 — 10 (4)	1 — 5	—
Siarka gazowa (TRS-S + SO_2-S)	DS < 75 %	—	—	0,03 — 0,17
	DS 75 — 83 % (3)			0,03 — 0,13

(1) Zwiększenie zawartości suchej substancji w ługu czarnym skutkuje niższymi poziomami emisji SO_2 i wyższymi poziomami emisji NOx. W związku z powyższym kocioł regeneracyjny o niższych poziomach emisji SO_2 może osiągać górną granicę zakresu dla NOx, i na odwrót.

(2) Poziomy BAT-AEL nie obejmują okresów, podczas których zawartość suchej substancji w kotle regeneracyjnym jest znaczenie niższa w porównaniu z normalną zawartością suchej substancji ze względu na zamknięcie urządzenia do zagęszczania ługu czarnego lub ze względu na prace konserwacyjne przy takim urządzeniu.

(3) Jeżeli w kotle regeneracyjnym miał być spalany ług czarny o DS > 83 %, w takim przypadku poziomy emisji SO_2 i siarki gazowej należy ponownie rozważyć dla poszczególnych przypadków.

(4) Zakres ma zastosowanie bez uwzględnienia spalania silnych gazów złowonnych.

DS = zawartość suchej substancji w ługu czarnym.

Emisje NO_x

BAT 22. Aby ograniczyć emisje NO_x z kotła regeneracyjnego, w ramach BAT należy stosować optymalny system opalania posiadający wszystkie poniższe cechy.

	Technika
a	Komputerowa kontrola spalania
b	Odpowiednie mieszanie paliwa z powietrzem
c	Systemy stopniowego dozowania powietrza, na przykład poprzez stosowanie różnych zaworów regulacyjnych powietrza i portów wlotu powietrza

Możliwość zastosowania

Technika c) ma zastosowanie do nowych kotłów regeneracyjnych oraz w przypadku istotnej renowacji kotłów regeneracyjnych, ponieważ wymaga znacznych zmian w układach dopływu powietrza i w piecu.

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabela 4.

Tabela 4

Poziomy emisji powiązane z BAT dla emisji NO_x z kotła regeneracyjnego

Parametr		Średnia roczna (1) mg/Nm³ przy 6 % O_2	Średnia roczna (1) kg NO_x/ADt
NO_x	Drewno iglaste	120 — 200 (2)	DS < 75 %: 0,8 — 1,4 DS 75 — 83 % (3): 1,0 — 1,6
	Drewno liściaste	120 — 200 (2)	DS < 75 %: 0,8 — 1,4 DS 75 — 83 % (3): 1,0 — 1,7

(1) Zwiększenie zawartości suchej substancji w ługu czarnym skutkuje niższymi poziomami emisji SO_2 i wyższymi poziomami emisji NOx. W związku z powyższym kocioł regeneracyjny o niższych poziomach emisji SO_2 może osiągać górną granicę zakresu dla NOx i na odwrót.

(2) Faktyczny poziom emisji z kotła regeneracyjnego zależy od zawartości suchej substancji i azotu w ługu czarnym oraz ilości i kombinacji NCG i innych przepływów zawierających azot (na przykład gaz odlotowy w zbiorniku do rozczyniania, metanol wydzielony z kondensatu, biologiczny osad ściekowy), które zostają spalone. Emisje zbliżają się do górnej granicy zakresu BAT-AEL wraz ze wzrostem zawartości suchej substancji, zawartości azotu w ługu czarnym i ilości NCG i innych spalanych przepływów zawierających azot.

(3) Jeżeli w kotle regeneracyjnym miał być spalany ług czarny o DS > 83 %, poziomy emisji NOx należy ponownie rozważyć dla poszczególnych przypadków.

DS = zawartość suchej substancji w ługu czarnym.

Emisje pyłów

BAT 23. Aby ograniczyć emisje pyłów z kotła regeneracyjnego, w ramach BAT należy stosować elektrofiltr (ESP) lub połączenie elektrofiltra i mokrego skrubera.

Opis

Zob. sekcja 1.7.1.1.

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabela 5.

Tabela 5

Poziomy emisji powiązane z BAT dla emisji pyłów z kotła regeneracyjnego

Parametr	System redukcji emisji pyłów	Średnia roczna mg/Nm³ przy 6 % O_2	Średnia roczna kg pyłu/ADt
Pył	Nowa instalacja lub istotna renowacja	10 — 25	0,02 — 0,20
	Istniejąca instalacja	10 — 40 (1)	0,02 — 0,3 (1)

(1) W przypadku istniejącego kotła regeneracyjnego wyposażonego w elektrofiltr, którego okres eksploatacji zbliża się ku końcowi, poziomy emisji mogą z czasem wzrosnąć do 50 mg/Nm³ (co odpowiada 0,4 kg/ADt).

1.2.2.3. *Redukcja emisji z pieca do wypalania wapna*

Emisje SO_2

BAT 24. Aby ograniczyć emisje SO_2 z pieca do wypalania wapna, w ramach BAT należy stosować jedną z poniższych technik lub ich kombinację.

	Technika	Opis
a	Wybór paliwa/paliwo o niskiej zawartości siarki	Zob. sekcja 1.7.1.3
b	Ograniczenie spalania silnych gazów złowonnych zawierających siarkę w piecu do wypalania wapna	
c	Kontrola zawartości w Na_2S w dopływie szlamu pokaustyzacyjnego	
d	Skruber alkaliczny	

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabela 6.

Tabela 6

Poziomy emisji powiązane z BAT dla emisji SO_2 i siarki z pieca do wypalania wapna

Parametr (1)	Średnia roczna mg SO_2/Nm³ przy 6 % O_2	Średnia roczna kg S/ADt
SO_2, jeżeli w piecu do wypalania wapna nie są spalane silne gazy	5 — 70	—

Parametr (1)	Średnia roczna mg SO_2/Nm³ przy 6 % O_2	Średnia roczna kg S/ADt
SO_2, jeżeli w piecu do wypalania wapna są spalane silne gazy	55 — 120	—
Siarka gazowa (TRS-S + SO_2-S), jeżeli w piecu do wypalania wapna nie są spalane silne gazy	—	0,005 — 0,07
Siarka gazowa (TRS-S + SO_2-S), jeżeli w piecu do wypalania wapna są spalane silne gazy	—	0,055 — 0,12

(1) „Silne gazy" obejmują metanol i terpentynę.

Emisje TRS

BAT 25. Aby ograniczyć emisje TRS z pieca do wypalania wapna, w ramach BAT należy stosować jedną z poniższych technik lub ich kombinację.

	Technika	Opis
a	Kontrola nadmiaru tlenu	Zob. sekcja 1.7.1.3
b	Kontrola zawartości w Na_2S w dopływie szlamu pokaustyzacyjnego	
c	Połączenie elektrofiltru i skrubera alkalicznego	Zob. sekcja 1.7.1.1

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabela 7.

Tabela 7

Poziomy emisji powiązane z BAT dla emisji TRS z pieca do wypalania wapna

Parametr	Średnia roczna mg S/Nm³ przy 6 % O_2
Całkowita siarka zredukowana (TRS)	< 1 — 10 (1)

(1) W przypadku pieców do wypalania wapna, w których spala się silne gazy (w tym metanol i terpentynę), górna granica zakresu AEL może wynosić do 40 mg/Nm³.

Emisje NO_x

BAT 26. Aby ograniczyć emisje NO_x z pieca do wypalania wapna, w ramach BAT należy stosować jedną z poniższych technik lub ich kombinację.

	Technika	Opis
a	Optymalne spalanie i kontrola spalania	Zob. sekcja 1.7.1.2
b	Odpowiednie mieszanie paliwa z powietrzem	
c	Palnik z niskim poziomem NO_x	
d	Wybór paliwa/paliwo o niskiej zawartości azotu	

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabela 8.

Tabela 8

Poziomy emisji powiązane z BAT dla emisji NO_x z pieca do wypalania wapna

Parametr		Średnia roczna mg/Nm³ przy 6 % O_2	Średnia roczna kg NO_x/ADt
NO_x	Paliwa ciekłe	100 — 200 (1)	0,1 — 0,2 (1)
	Paliwa gazowe	100 — 350 (2)	0,1 — 0,3 (2)

(1) W przypadku stosowania paliw ciekłych uzyskanych z substancji roślinnych (np. terpentyna, metanol, olej talowy), w tym paliw uzyskanych jako produkt uboczny w procesie roztwarzania, poziomy emisji mogą wynosić do 350 mg/Nm³ (co odpowiada 0,35 kg NO_x/ADt).

(2) W przypadku stosowania paliw gazowych uzyskanych z substancji roślinnych (np. gazy niekondensujące), w tym paliw uzyskanych jako produkt uboczny w procesie roztwarzania, poziomy emisji mogą wynosić do 450 mg/Nm³ (co odpowiada 0,45 kg NO_x/ADt).

Emisje pyłów

BAT 27. Aby ograniczyć emisje pyłów z pieca do wypalania wapna, w ramach BAT należy stosować elektrofiltr (ESP) lub połączenie elektrofiltra i mokrego skrubera.

Opis

Zob. sekcja 1.7.1.1.

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabela 9.

Tabela 9

Poziomy emisji powiązane z BAT dla emisji TRS z pieca do wypalania wapna

Parametr	System redukcji emisji pyłów	Średnia roczna mg/Nm³ przy 6 % O_2	Średnia roczna kg pyłu/ADt
Pył	Nowa instalacja lub istotne renowacje	10 — 25	0,005 — 0,02
	Istniejąca instalacja	10 — 30 (1)	0,005 — 0,03 (1)

(1) W przypadku istniejącego pieca do wypalania wapna wyposażonego w elektrofiltr, którego okres eksploatacji zbliża się ku końcowi, poziomy emisji mogą z czasem wzrosnąć maksymalnie do 50 mg/Nm³ (co odpowiada 0,05 kg/ADt).

1.2.2.4. *Redukcja emisji z palnika silnych gazów złowonnych (specjalny palnik TRS)*

BAT 28. Aby ograniczyć emisje SO_2 ze spalania silnych gazów złowonnych w specjalnym palniku TRS, w ramach BAT należy stosować skruber alkaliczny SO_2.

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabela 10.

Tabela 10

Poziomy emisji powiązane z BAT dla emisji SO_2 i TRS ze spalania silnych gazów w specjalnym palniku TRS

Parametr	Średnia roczna mg/Nm³ przy 9 % O_2	Średnia roczna kg S/ADt
SO_2	20 — 120	—
TRS	1 — 5	
Siarka gazowa (TRS-S + SO_2-S)	—	0,002 — 0,05 (1)

(1) Ten poziom BAT-AEL opiera się na przepływie gazu w zakresie 100 — 200 Nm³/ADt.

BAT 29. Aby ograniczyć emisje NO_x ze spalania silnych gazów złowonnych w specjalnym palniku TRS, w ramach BAT należy stosować jedną z poniższych technik lub ich kombinację.

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
a	Optymalizacja palnika/ opalania	Zob. sekcja 1.7.1.2	Ogólna możliwość zastosowania
b	Spalanie stopniowe	Zob. sekcja 1.7.1.2	Ogólne zastosowanie do nowych zespołów urządzeń i istotnych renowacji. W przypadku istniejących zakładów, możliwość zastosowania wyłącznie w przypadku dostępności miejsca na umieszczenie urządzeń

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabela 11.

Tabela 11

Poziomy emisji powiązane z BAT dla emisji NO_x ze spalania silnych gazów w specjalnym palniku TRS

Parametr	Średnia roczna mg/Nm³ przy 9 % O_2	Średnia roczna kg NO_x/ADt
NO_x	50 — 400 (1)	0,01 — 0,1 (1)

(1) Jeżeli w przypadku istniejących zespołów urządzeń przejście na stopniowe spalanie nie jest wykonalne, poziomy emisji mogą wynosić do 1 000 mg/Nm³ (co odpowiada 0,2 kg/ADt).

1.2.3. **Wytwarzanie odpadów**

BAT 30. Aby zapobiec wytwarzaniu odpadów i ograniczyć do minimum ilość odpadów stałych, które należy unieszkodliwić, w ramach BAT należy ponownie wprowadzić do procesu pył z elektrofiltrów zainstalowanych w kotle regeneracyjnym zasilanym ługiem czarnym.

Możliwość zastosowania

Ponowne wprowadzenie do obiegu pyłu może być ograniczone ze względu na składniki pyłu inne niż składniki procesowe.

1.2.4. **Zużycie energii i efektywność energetyczna**

BAT 31. Aby ograniczyć zużycie energii cieplnej (pary), uzyskać największe korzyści ze stosowanych nośników energii i ograniczyć zużycie energii elektrycznej, w ramach BAT należy stosować kombinację poniższych technik.

	Technika
a	Wysoka zawartość suchej substancji w korze poprzez zastosowanie wydajnych pras lub suszenia
b	Wysoka sprawność kotłów parowych, np. niskie temperatury spalin
c	Efektywny system ogrzewania wtórnego
d	Utworzenie zamkniętego obiegu, w tym w bielarniach
e	Wysokie stężenie masy celulozowej (technika średniego lub wysokiego stężenia)
f	Wysoka wydajność urządzeń do odparowywania
g	Odzysk ciepła ze zbiorników do rozczyniania, np. za pomocą skruberów gazów odlotowych
h	Odzysk i wykorzystanie strumieni o niskiej temperaturze uzyskiwanych ze ścieków i innych źródeł ciepła z odpadów do celów ogrzewania budynków, wody zasilającej kocioł i wody przemysłowej
i	Odpowiednie zastosowanie ciepła wtórnego i kondensatu wtórnego
j	Monitorowanie i kontrola procesów z zastosowaniem zaawansowanych systemów kontroli
k	Optymalizacja zintegrowanej sieci wymienników ciepła
l	Odzysk ciepła ze spalin z kotła regeneracyjnego między elektrofiltrem a wentylatorem
m	Zapewnienie jak najwyższej konsystencji masy celulozowej przy sortowaniu i oczyszczaniu
n	Regulacja prędkości różnych dużych silników
o	Stosowanie wydajnych pomp próżniowych
p	Właściwe wymiarowanie rurociągów, pomp i wentylatorów
q	Optymalne poziomy w zbiornikach

BAT 32. Aby zwiększyć wydajność wytwarzania energii elektrycznej, w ramach BAT należy stosować kombinację poniższych technik.

	Technika
a	Wysoka zawartość suchej substancji w ługu czarnym (zwiększa sprawność kotła, wytwarzanie pary, a w konsekwencji wytwarzanie energii elektrycznej)
b	Wysokie ciśnienie i temperatura w kotle regeneracyjny; w nowych kotłach regeneracyjnych ciśnienie może wynosić co najmniej 100 barów, a temperatura — 510 °C

	Technika
c	Ciśnienie pary wylotowej w turbinie przeciwprężnej tak niskie jak to technicznie wykonalne
d	Turbina kondensacyjna do produkcji mocy z nadmiaru pary
e	Wysoka efektywność turbiny
f	Wstępne podgrzewanie wody zasilającej do temperatury bliskiej temperaturze wrzenia
g	Wstępne podgrzewanie powietrza spalania i paliwa wprowadzanego do kotłów

1.3. KONKLUZJE DOTYCZĄCE BAT W ODNIESIENIU DO PROCESU ROZTWARZANIA SIARCZYNOWEGO

Poza BAT, o których mowa w niniejszej sekcji, w przypadku zintegrowanych zakładów produkujących siarczynową masę celulozową i papier zastosowanie mają konkluzje dotyczące BAT w odniesieniu do określonego procesu technologicznego zawarte w sekcji 1.6.

1.3.1. Ścieki i emisje do wody

BAT 33. Aby zapobiec emisjom zanieczyszczeń do odbiornika wodnego z całego zakładu i ograniczyć takie emisje, w ramach BAT należy stosować odpowiednią kombinację technik określonych w BAT 13, BAT 14, BAT 15 i BAT 16 oraz poniższych technik.

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
a	Rozszerzona zmodyfikowana obróbka cieplna przed bieleniem	Zob. sekcja 1.7.2.1	Możliwość zastosowania może być ograniczona ze względu na wymogi dotyczące jakości masy celulozowej (jeżeli wymagana jest duża wytrzymałość)
b	Delignifikacja tlenowa przed bieleniem		
c	Wysoce skuteczne sortowanie i płukanie masy niebielonej w obiegu zamkniętym		Ogólna możliwość zastosowania
d	Odparowanie ścieków z etapu ekstrakcji alkalicznej na gorąco i spalanie koncentratów w kotle sodowym		Ograniczona możliwość zastosowania w przypadku zakładów produkujących masę celulozową do przerobu chemicznego, jeżeli korzystniejszą ogólną sytuację ekologiczną osiąga się, stosując wieloetapowe oczyszczanie biologiczne ścieków
e	Bielenie bez udziału związków chloru		Ograniczona możliwość zastosowania w przypadku zakładów produkujących towarową masę papierniczą o dużej białości oraz zakładów produkujących specjalną masę celulozową do zastosowań chemicznych
f	Bielenie w układzie zamkniętym		Ma zastosowanie wyłącznie do zespołów urządzeń, w których wykorzystuje się tę samą zasadę do obróbki cieplnej i korekty pH przy bieleniu
g	Bielenie wstępne z wykorzystaniem MgO i zawracanie popłuczyn z bielenia wstępnego do płukania masy niebielonej		Możliwość zastosowania może być ograniczona ze względu na takie czynniki jak jakość produktu (np. czystość, brak zanieczyszczeń i białość), liczba kappa po obróbce cieplnej, przepustowość hydrauliczna instalacji i pojemność zbiorników, wyparek, kotłów regeneracyjnych oraz możliwość czyszczenia urządzeń do płukania

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
h	Korekta pH słabego ługu przed urządzeniami do odparowywania/ wewnątrz urządzeń do odparowywania		Ogólne zastosowanie do zespołów urządzeń, w których stosowany jest magnez. Potrzebna jest rezerwowa pojemność kotła regeneracyjnego i obiegu popiołu
i	Beztlenowe oczyszczanie kondensatów z wyparek		Ogólna możliwość zastosowania
j	Usuwanie i odzysk SO_2 z kondensatów z wyparek		Technika ma zastosowanie, jeżeli zachodzi konieczność ochrony procesu beztlenowego oczyszczania ścieków
k	Skuteczne monitorowanie i ograniczenie wycieków, także za pomocą systemu chemikaliów i energii		Ogólna możliwość zastosowania

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabele 12 i 13. Przedmiotowe poziomy emisji powiązane z BAT nie mają zastosowania do zakładów produkujących masę celulozową do przerobu chemicznego ani do produkcji specjalnej masy celulozowej do zastosowań chemicznych.

Referencyjny przepływy ścieków dla celulozowni siarczynowych określono w BAT 5.

Tabela 12

Poziomy emisji powiązane z BAT dla bezpośredniego zrzutu ścieków do odbiornika wodnego z zakładu produkującego bieloną siarczynową masę papierniczą i masę papierniczą wytwarzaną w procesie Magnefite

Parametr	Bielona siarczynowa masa papiernicza [1]	Masa papiernicza wytwarzana w procesie Magnefite [1]
	Średnia roczna kg/ADt [2]	Średnia roczna kg/ADt
Chemiczne zapotrzebowanie na tlen (ChZT)	10 — 30 [3]	20 — 35
Zawiesina ogólna (TSS)	0,4 — 1,5	0,5 — 2,0
Azot całkowity	0,15 — 0,3	0,1 — 0,25
Fosfor całkowity	0,01 — 0,05 [3]	0,01 — 0,07
	Średnia roczna mg/l	
Adsorbowalne związki halogenoorganiczne (AOX)	0,5 — 1,5 [4] [5]	

[1] Zakresy wartości BAT-AEL dotyczą produkcji masy włóknistej na sprzedaż i części zintegrowanego zakładu obejmującej produkcję masy włóknistej (nie uwzględniono emisji z produkcji papieru).
[2] Wartości BAT-AEL nie mają zastosowania do celulozowni wytwarzających naturalną masę pergaminową.
[3] BAT-AEL dla ChZT i całkowitego fosforu nie ma zastosowania do towarowej masy celulozowej na bazie eukaliptusa.
[4] W zakładach produkujących towarową masę siarczynową można stosować etap łagodnego bielenia ClO_2 w celu spełnienia wymogów dotyczących produktu, co skutkuje emisjami AOX.
[5] Nie dotyczy zakładów TCF.

Tabela 13

Poziomy emisji powiązane z BAT dla bezpośredniego zrzutu ścieków do odbiornika wodnego z zakładu produkującego masę siarczynową metodą NSSC

Parametr	Średnia roczna kg/ADt (1)
Chemiczne zapotrzebowanie na tlen (ChZT)	3,2 — 11
Zawiesina ogólna (TSS)	0,5 — 1,3
Azot całkowity	0,1 — 0,2 (2)
Fosfor całkowity	0,01 — 0,02

(1) Zakresy wartości BAT-AEL dotyczą produkcji masy włóknistej na sprzedaż i części zintegrowanego zakładu obejmującej produkcję masy włóknistej (nie uwzględniono emisji z produkcji papieru).
(2) Ze względu na wyższe emisje związane z konkretnym procesem BAT-AEL dla całkowitego azotu nie dotyczy roztwarzania metodą NSSC z zasadą amonową.

Oczekuje się niskiego stężenia BZT w oczyszczanych ściekach (około 25 mg/l jako 24-godzinna próbka zbiorcza).

1.3.2. **Emisje do powietrza**

BAT 34. Aby zapobiec emisjom SO_2 i je ograniczyć, w ramach BAT należy gromadzić wszystkie strumienie gazów o dużym stężeniu SO_2 pochodzące z produkcji kwaśnych cieczy, z warników, dyfuzorów lub ze zbiorników nadmuchowych, a także należy odzyskiwać komponenty zawierające siarkę.

BAT 35. Aby zapobiec niezorganizowanym emisjom zawierającym siarkę i gazy złowonne z płukania, sortowania i odparowywania oraz aby ograniczać takie emisje, w ramach BAT należy gromadzić takie słabe gazy i stosować jedną z poniższych technik.

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
a	Spalanie w kotle regeneracyjnym	Zob. sekcja 1.7.1.3	Nie ma zastosowania do zakładów produkujących masę siarczynową, w których wykorzystuje się obróbkę cieplną w oparciu o wapń. W takich zakładach nie korzysta się z kotła regeneracyjnego
b	Mokry skruber	Zob. sekcja 1.7.1.3	Ogólna możliwość zastosowania

BAT 36. Aby ograniczyć emisje NO_x z kotła regeneracyjnego, w ramach BAT należy stosować optymalny system opalania, w tym jedną z poniższych technik lub ich kombinację.

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
a	Optymalizacja pracy kotła regeneracyjnego dzięki kontrolowaniu warunków opalania	Zob. sekcja 1.7.1.2	Ogólna możliwość zastosowania
b	Stopniowany wtrysk ługu powarzelnego		Zastosowanie w nowych dużych kotłach regeneracyjnych i po istotnych renowacjach kotłów regeneracyjnych

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
c	Selektywna niekatalityczna redukcja (SNCR)		Modernizacja istniejących kotłów regeneracyjnych może być ograniczona ze względu na tworzenie się kamienia kotłowego i związane z tym wymogi w zakresie czyszczenia i konserwacji. W przypadku celulozowni prowadzących roztwarzanie siarczynowe z zasadą amonową nie zgłoszono żadnego zastosowania, ze względu jednak na szczególne warunki gazu odlotowego, oczekuje się braku oddziaływania SNCR. Nie ma zastosowania do celulozowni prowadzących roztwarzanie siarczynowe z zasadą sodową ze względu na ryzyko eksplozji

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabela 14.

Tabela 14

Poziomy emisji powiązane z BAT dla emisji NOx i NH_3 z kotła regeneracyjnego

Parametr	Średnia dzienna mg/Nm³ przy 5 % O_2	Średnia roczna mg/Nm³ przy 5 % O_2
NO_x	100 — 350 (1)	100 — 270 (1)
NH_3 (wyciek amoniaku dla SNCR)		< 5

(1) W przypadku celulozowni prowadzących roztwarzanie siarczynowe z zasadą amonową mogą wystąpić wyższe poziomy emisji NO_x: do 580 mg/Nm³ w przypadku średniej dziennej w do 450 mg/Nm³ w przypadku średniej rocznej.

BAT 37. Aby ograniczyć emisje pyłu i SO_2 z kotła regeneracyjnego, w ramach BAT należy stosować jedną z poniższych technik oraz ograniczyć „operacje w środowisku kwaśnym" skruberów do minimum wymaganego do zapewnienia ich właściwego funkcjonowania.

	Technika	Opis
a	Elektrofiltr lub multicyklony z wielostopniowymi płuczkami Venturiego	Zob. sekcja 1.7.1.3
b	Elektrofiltr lub multicyklony z wielostopniowym, współprądowo-przeciwprądowym zespołem skruberów	

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabela 15.

Tabela 15

Poziomy emisji powiązane z BAT dla emisji pyłów i SO_2 z kotła regeneracyjnego

Parametr	Średnia z okresu pobierania próbek mg/Nm³ przy 5 % O_2
Pył	5 — 20 (1) (2)

Parametr	Średnia z okresu pobierania próbek mg/Nm³ przy 5 % O_2	
	Średnia dzienna mg/Nm³ przy 5 % O_2	Średnia roczna mg/Nm³ przy 5 % O_2
SO_2	100 — 300 ([3]) ([4]) ([5])	50 — 250 ([3]) ([4])

([1]) W przypadku kotłów regeneracyjnych eksploatowanych w zakładach, w których drewno liściaste (bogate w potas) stanowi ponad 25 % stosowanych surowców, mogą wystąpić wyższe poziomy emisji pyłów, sięgające 30 mg/Nm³.
([2]) BAT-AEL dla pyłu nie ma zastosowania do celulozowni prowadzących roztwarzanie siarczynowe z zasadą amonową.
([3]) Ze względu na wyższe emisje związane z konkretnym procesem BAT-AEL dla SO_2 nie ma zastosowania do kotłów regeneracyjnych, które stale pracują w kwaśnych warunkach, tj. w których ług siarczynowy wykorzystuje się jako środek płuczący w mokrym skruberze w ramach procesu odzysku siarczynu.
([4]) W przypadku wielostopniowych płuczek Venturiego mogą wystąpić wyższe emisje SO_2, których średnia dobowa może wynieść do 400 mg/Nm³, a średnia roczna — do 350 mg/Nm³.
([5]) Nie dotyczy operacji w środowisku kwaśnym, tj. okresów, w których odbywa się zapobiegawcze przepłukanie strumieniem cieczy i czyszczenie osadów w skruberach. W tym okresach emisje mogą wynieść do 300 — 500 mg SO_2/Nm³ (przy 5 % O_2) dla czyszczenia jednego ze skruberów oraz do 1 200 mg SO_2/Nm³ (wartości średnie półgodzinne, przy 5 % O_2) w przypadku czyszczenia ostatniej płuczki.

Poziom efektywności środowiskowej powiązanej BAT to okres oddziaływania środowiska kwaśnego, wynoszący około 240 godzin rocznie w przypadku skruberów oraz mniej niż 24 godziny miesięcznie w przypadku ostatniego skrubera do pochłaniania monosiarczanu.

1.3.3. **Zużycie energii i efektywność energetyczna**

BAT 38. Aby ograniczyć zużycie energii cieplnej (pary), uzyskać największe korzyści ze stosowanych nośników energii i ograniczyć zużycie energii elektrycznej, w ramach BAT należy stosować kombinację poniższych technik.

	Technika
a	Wysoka zawartość suchej substancji w korze dzięki zastosowaniu wydajnych pras lub suszenia
b	Wysoka sprawność kotłów parowych, np. niskie temperatury spalin
c	Efektywny system ogrzewania wtórnego
d	Utworzenie zamkniętego obiegu, w tym w bielarniach
e	Wysokie stężenie masy celulozowej (techniki średniego lub wysokiego stężenia)
f	Odzysk i wykorzystanie strumieni o niskiej temperaturze uzyskiwanych ze ścieków i innych źródeł ciepła z odpadów do celów ogrzewania budynków, wody zasilającej kocioł i wody przemysłowej
g	Odpowiednie zastosowanie ciepła wtórnego i kondensatu wtórnego
h	Monitorowanie i kontrola procesów z zastosowaniem zaawansowanych systemów kontroli
i	Optymalizacja zintegrowanej sieci wymienników ciepła
j	Zapewnienie jak najgęstszej konsystencji masy celulozowej przy sortowaniu i oczyszczaniu
k	Optymalne poziomy w zbiornikach

BAT 39. Aby zwiększyć wydajność wytwarzania energii elektrycznej, w ramach BAT należy stosować kombinację poniższych technik.

	Technika
a	Wysokie ciśnienie i temperatura w kotle regeneracyjnym
b	Ciśnienie pary wylotowej w turbinie przeciwprężnej tak niskie jak to technicznie wykonalne
c	Turbina kondensacyjna do produkcji mocy z nadmiaru pary
d	Wysoka efektywność turbiny
e	Wstępne podgrzewanie wody zasilającej do temperatury bliskiej temperaturze wrzenia
f	Wstępne podgrzewanie powietrza spalania i paliwa wprowadzanego do kotłów

1.4. KONKLUZJE DOTYCZĄCE BAT W ODNIESIENIU DO ROZTWARZANIA MECHANICZNEGO I CHEMICZNO-MECHANICZNEGO

Konkluzje dotyczące BAT zawarte w niniejszej sekcji mają zastosowanie do wszystkich zintegrowanych zakładów produkujących masę mechaniczną, papier i tekturę oraz do zakładów produkujących masy mechaniczne, chemo-termomechaniczne i chemomechaniczne. Poza konkluzjami dotyczącymi BAT, o których mowa w niniejszej sekcji, w odniesieniu do produkcji papieru w zintegrowanych zakładach produkujących masę mechaniczną, papier i tekturę mają również zastosowanie **BAT 49**, **BAT 51**, **BAT 52c** i **BAT 53**.

1.4.1. Ścieki i emisje do wody

BAT 40. Aby ograniczyć zużycie wody świeżej, przepływ ścieków i ładunek zanieczyszczeń, w ramach BAT należy stosować odpowiednią kombinację technik określonych w BAT 13, BAT 14, BAT 15 i BAT 16 oraz poniższe techniki.

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
a	Przeciwprądowy przepływ wody przemysłowej i rozdzielenie układów obiegu wody	Zob. sekcja 1.7.2.1	Ogólna możliwość zastosowania
b	Bielenie przy wysokim stężeniu masy		
c	Etap płukania przed rafinowaniem masy mechanicznej z drewna iglastego w drodze wstępnej obróbki zrębków		
d	Stosowanie $Ca(OH)_2$ lub $Mg(OH)_2$ zamiast NaOH jako zasad w procesie bielenia nadtlenkami		Możliwość zastosowania w przypadku najwyższych poziomów białości może być ograniczona
e	Odzysk włókna i wypełniacza oraz oczyszczanie wody podsitowej (produkcja papieru)		Ogólna możliwość zastosowania
f	Optymalny projekt i konstrukcja zbiorników i kadzi (produkcja papieru)		

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabela 16. Przedmiotowe wartości BAT-AEL mają również zastosowanie do zakładów wytwarzającym masy mechaniczne. Referencyjny przepływ ścieków dla zakładów wytwarzających masy mechaniczne, chemo-termomechaniczne i chemomechaniczne określono w BAT 5.

Tabela 16

Poziomy emisji powiązane z BAT dla bezpośredniego zrzutu ścieków do odbiornika wodnego w ramach zintegrowanej produkcji papieru i tektury z mas mechanicznych produkowanych na terenie zakładu

Parametr	Średnia roczna kg/t
Chemiczne zapotrzebowanie na tlen (ChZT)	0,9 — 4,5 (1)
Zawiesina ogólna (TSS)	0,06 — 0,45
Azot całkowity	0,03 — 0,1 (2)
Fosfor całkowity	0,001 — 0,01

(1) W przypadku wysoko bielonej masy mechanicznej (70 % — 100 % włókna w gotowym papierze) mogą wystąpić poziomy emisji dochodzące do 8 kg/t.
(2) Jeżeli ze względu na wymogi dotyczące jakości masy celulozowej (np. wysoki poziom białości) nie jest możliwe zastosowanie czynników chelatujących ulegających biodegradacji lub możliwych do wyeliminowania, emisje azotu całkowitego mogą przewyższać przedmiotową wartość BAT-AEL i powinny być poddane ocenie dla poszczególnych przypadków.

Tabela 17

Poziomy emisji powiązane z BAT dla bezpośredniego zrzutu ścieków do odbiornika wodnego z zakładu produkującego masy chemo-termomechaniczne lub chemomechaniczne

Parametr	Średnia roczna kg/ADt
Chemiczne zapotrzebowanie na tlen (ChZT)	12 — 20
Zawiesina ogólna (TSS)	0,5 — 0,9
Azot całkowity	0,15 — 0,18 (1)
Fosfor całkowity	0,001 — 0,01

(1) Jeżeli ze względu na wymogi dotyczące jakości masy celulozowej (np. wysoki poziom białości) nie jest możliwe zastosowanie czynników chelatujących ulegających biodegradacji lub możliwych do wyeliminowania, emisje azotu całkowitego mogą przewyższać przedmiotową wartość BAT-AEL i powinny być poddane ocenie dla poszczególnych przypadków.

Oczekuje się niskiego stężenia BZT w oczyszczanych ściekach (około 25 mg/l jako 24-godzinna próbka zbiorcza).

1.4.2. **Zużycie energii i efektywność energetyczna**

BAT 41. Aby ograniczyć zużycie energii cieplnej i elektrycznej, w ramach BAT należy stosować kombinację poniższych technik.

	Technika	Możliwość zastosowania
a	Stosowanie energooszczędnych rafinerów	Zastosowanie w przypadku zastępowania, przebudowy lub modernizacji urządzeń technologicznych

	Technika	Możliwość zastosowania
b	Znaczny odzysk ciepła wtórnego z rafinerów TMP i CTMP oraz ponowne użycie odzyskanej pary do suszenia papieru lub masy celulozowej	Ogólna możliwość zastosowania
c	Zminimalizowanie strat włókna poprzez stosowanie efektywnych systemów rafinowania odrzutu (rafinery wtórne)	
d	Zastosowanie energooszczędnych urządzeń, w tym automatycznych systemów sterowania procesami zamiast systemów ręcznych	
e	Ograniczenie zużycia słodkiej wody dzięki zastosowaniu wewnętrznych układów oczyszczania i recyrkulacji wody przemysłowej	
f	Ograniczenie bezpośredniego zużycia pary dzięki starannej integracji procesów, np. w wyniku zastosowania optymalizacji gospodarki energią cieplną (analiza punktów zbliżenia)	

1.5. KONKLUZJE DOTYCZĄCE BAT W ODNIESIENIU DO PRZEROBU MAKULATURY

Konkluzje dotyczące BAT zawarte w niniejszej sekcji mają zastosowanie do wszystkich zintegrowanych zakładów wykorzystujących włókna regenerowane oraz do celulozowni wykorzystujących włókna regenerowane. Poza konkluzjami dotyczącymi BAT, o których mowa w niniejszej sekcji, w odniesieniu do produkcji papieru w zintegrowanych zakładach produkujących masę włóknistą, papier i tekturę z wykorzystaniem włókien regenerowanych mają również zastosowanie **BAT 49**, **BAT 51**, **BAT 52c** i **BAT 53**.

1.5.1. **Gospodarowanie materiałami**

BAT 42. Aby zapobiec skażeniu gleby i wód podziemnych lub ograniczyć ryzyko takiego skażenia oraz aby ograniczyć unoszenie przez wiatr makulatury oraz niezorganizowane emisje pyłów z obszaru składowania makulatury, w ramach BAT należy stosować jedną z poniższych technik lub ich kombinację.

	Technika	Możliwość zastosowania
a	Utwardzenie powierzchni, na której składowana jest makulatura	Ogólna możliwość zastosowania
b	Gromadzenie zanieczyszczonej wody spływającej z obszaru składowania makulatury i oczyszczanie w oczyszczalni ścieków (niezanieczyszczone wody opadowe, np. z dachów, mogą być odprowadzane oddzielnie)	Możliwość zastosowania może być ograniczona ze względu na stopień zanieczyszczenia wody spływającej z obszaru składowania makulatury (niskie stężenie) lub wielkość oczyszczalni ścieków (duże ilości)
c	Otoczenie obszaru składowania makulatury ogrodzeniem chroniącym przed unoszeniem jej przez wiatr	Ogólna możliwość zastosowania
d	Regularne czyszczenie obszaru składowania i zamiatanie dróg usytuowanych w pobliżu oraz opróżnianie osadników wpustów ulicznych w celu redukcji niezorganizowanych emisji pyłów. Ogranicza to ilość porwanych przez wiatr papierowych odpadów, włókien oraz rozjeżdżanie papieru przez pojazdy na terenie zakładu, co może powodować dodatkową emisję pyłów, szczególnie w suchym sezonie	Ogólna możliwość zastosowania
e	Składowanie bel lub papieru luzem pod dachem, aby chronić materiał przed oddziaływaniem pogody (wilgocią, procesami degradacji mikrobiologicznej itp.)	Możliwość zastosowania może być ograniczona ze względu na wielkość obszaru

1.5.2. **Ścieki i emisje do wody**

BAT 43. Aby ograniczyć zużycie słodkiej wody, przepływ ścieków i ładunek zanieczyszczeń, w ramach BAT należy stosować kombinację poniższych technik.

	Technika	Opis
a	Rozdzielenie układów obiegu wody	Zob. sekcja 1.7.2.1
b	Przeciwprądowy przepływ wody przemysłowej i recyrkulacja wody	
c	Częściowy recykling oczyszczonych ścieków po oczyszczaniu biologicznym	W wielu zakładach produkujących papier z włókien regenerowanych część strumienia ścieków poddanych oczyszczaniu biologicznemu zostaje zawrócona do obiegu wody, szczególnie w zakładach produkujących faliste warstwy tektury lub Testliner
d	Klarowanie wody podsitowej	Zob. sekcja 1.7.2.1

BAT 44. Aby utrzymać zaawansowane technologicznie zamknięcie obiegu wody w zakładach przetwarzających makulaturę oraz aby uniknąć ewentualnych negatywnych skutków zwiększonego recyklingu wody przemysłowej, w ramach BAT należy stosować jedną z poniższych technik lub ich kombinację.

	Technika	Opis
a	Monitorowanie i stała kontrola jakości wody przemysłowej	Zob. sekcja 1.7.2.1
b	Zapobieganie powstawaniu biofilmów i ich usuwanie przy pomocy metod minimalizujących emisje produktów biobójczych	
c	Usuwanie wapnia z wody przemysłowej dzięki kontrolowanemu wytrącaniu węglanu wapnia	

Możliwość zastosowania

Techniki a)–c) mają zastosowanie do zakładów produkujących papier z włókien regenerowanych posiadających zaawansowane technologicznie zamknięcie obiegu wody.

BAT 45. Aby zapobiec zrzutom ładunku zanieczyszczeń w ściekach do odbiornika wodnego z całego zakładu i ograniczyć ten ładunek, w ramach BAT należy stosować odpowiednią kombinację technik określonych w BAT 13, BAT 14, BAT 15, BAT 16, BAT 43 i BAT 44.

W odniesieniu do zakładów produkujących papier z włókien regenerowanych wartości BAT-AEL obejmują emisje pochodzące z produkcji papieru, ponieważ obiegi wody podsitowej maszyny papierniczej są ściśle powiązane z obiegami wody z przygotowania masy papierniczej.

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabele 18 i 19.

Poziomy emisji powiązane z BAT zawarte w tabeli 18 mają również zastosowanie do zakładów produkujących papier z włókien regenerowanych bez odbarwiania, natomiast poziomy emisji powiązane z BAT zawarte w tabeli 19 mają również zastosowanie do zakładów produkujących papier z włókien regenerowanych z odbarwianiem.

Referencyjny przepływ ścieków dla zakładów wykorzystujących włókna regenerowane określono w BAT 5.

Tabela 18

Poziomy emisji powiązane z BAT dla bezpośredniego zrzutu ścieków do odbiornika wodnego w ramach zintegrowanej produkcji papieru i tektury z mas wytworzonych z włókien regenerowanych, wyprodukowanych bez odbarwiania na terenie zakładu

Parametr	Średnia roczna kg/t
Chemiczne zapotrzebowanie na tlen (ChZT)	0,4 ([1]) — 1,4
Zawiesina ogólna (TSS)	0,02 — 0,2 ([2])
Azot całkowity	0,008 — 0,09
Fosfor całkowity	0,001 — 0,005 ([3])
Adsorbowalne związki halogenoorganiczne (AOX)	0,05 dla papieru wodotrwałego

([1]) W przypadku zakładów o całkowicie zamkniętych obiegach wody nie występują żadne emisje ChZT.
([2]) W przypadku istniejących zespołów urządzeń mogą wystąpić poziomy wynoszące do 0,45 kg/t ze względu na stałe pogarszanie się jakości makulatury i trudność w ciągłej modernizacji oczyszczalni ścieków.
([3]) W przypadku zakładów o przepływie ścieków między 5 a 10 m^3/t górna granica zakresu wynosi 0,008 kg/t.

Tabela 19

Poziomy emisji powiązane z BAT dla bezpośredniego zrzutu ścieków do odbiornika wodnego w ramach zintegrowanej produkcji papieru i tektury z mas wytworzonych z włókien regenerowanych, wyprodukowanych z odbarwianiem na terenie zakładu

Parametr	Średnia roczna kg/t
Chemiczne zapotrzebowanie na tlen (ChZT)	0,9 — 3,0 0,9 — 4,0 dla bibuły
Zawiesina ogólna (TSS)	0,08 — 0,3 0,1 — 0,4 dla bibuły
Azot całkowity	0,01 — 0,1 0,01 — 0,15 dla bibuły
Fosfor całkowity	0,002 — 0,01 0,002 — 0,015 dla bibuły
Adsorbowalne związki halogenoorganiczne (AOX)	0,05 dla papieru wodotrwałego

Oczekuje się niskiego stężenia BZT w oczyszczanych ściekach (około 25 mg/l jako 24-godzinna próbka zbiorcza).

1.5.3. **Zużycie energii i efektywność energetyczna**

BAT 46. W ramach BAT należy ograniczyć zużycie energii elektrycznej w zakładach produkujących papier z włókien regenerowanych, stosując kombinację poniższych technik.

	Technika	Możliwość zastosowania
a	Roztwarzanie masy o gęstej konsystencji w celu rozdrobnienia makulatury na oddzielne włókna	Ogólne zastosowanie do nowych zespołów urządzeń i istniejących zespołów urządzeń w przypadku istotnej renowacji
b	Skuteczne sortowanie na sitach grubych i gęstych dzięki optymalizacji konstrukcji wirnika, sit i pracy sit, dzięki czemu można stosować mniejsze urządzenia o niższym jednostkowym zużyciu energii elektrycznej	
c	Energooszczędne koncepcje przygotowania masy papierniczej z ekstrakcją zanieczyszczeń na jak najwcześniejszym etapie procesu ponownego roztwarzania z zastosowaniem mniejszej liczby zoptymalizowanych części maszyn, co prowadzi go ograniczenia energochłonnej obróbki włókien	

1.6. KONKLUZJE DOTYCZĄCE BAT W ODNIESIENIU DO PRODUKCJI PAPIERU I POWIĄZANYCH PROCESÓW

Konkluzje dotyczące BAT zawarte w niniejszej sekcji mają zastosowanie do wszystkich niezintegrowanych zakładów produkujących papier i zakładów produkujących tekturę oraz do produkcji papieru i tektury w zintegrowanych zakładach wytwarzających celulozowe masy siarczanowe, siarczynowe, chemo-termomechaniczne i chemomechaniczne.

BAT 49, BAT 51, BAT 52c i BAT 53 mają zastosowanie do wszystkich zintegrowanych zakładów celulozowo-papierniczych.

Poza BAT, o których mowa w niniejszej sekcji, w przypadku zintegrowanych zakładów wytwarzających celulozowe masy siarczanowe, siarczynowe, chemo-termomechaniczne i chemomechaniczne zastosowanie mają BAT dotyczące określonego procesu technologicznego roztwarzania.

1.6.1. **Ścieki i emisje do wody**

BAT 47. Aby ograniczyć powstawanie ścieków, w ramach BAT należy stosować kombinację poniższych technik.

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
a	Optymalny projekt i konstrukcja zbiorników i kadzi	Zob. sekcja 1.7.2.1	Zastosowanie do nowych zespołów urządzeń i istniejących zespołów urządzeń w przypadku istotnej renowacji
b	Odzysk włókna i wypełniacza oraz oczyszczanie wody podsitowej		Ogólna możliwość zastosowania
c	Recyrkulacja wody		Ogólna możliwość zastosowania. Ponowne wykorzystanie wody w sekcji sitowej mogą ograniczać rozpuszczone w niej materiały organiczne, nieorganiczne i koloidalne
d	Optymalizacja natrysków w maszynie papierniczej		Ogólna możliwość zastosowania

BAT 48. Aby ograniczyć zużycie słodkiej wody i emisje do wody z zakładów produkujących papiery specjalne, w ramach BAT należy stosować kombinację poniższych technik.

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
a	Poprawa planowania produkcji papieru	Lepsze planowanie w celu optymalizacji kombinacji i długości serii produkcyjnych	Ogólna możliwość zastosowania
b	Zarządzanie obiegami wody w celu dostosowania ich do zmian	Dostosowanie obiegów wody, tak aby uwzględniały zmiany klas papieru, pigmentów i zastosowanych dodatków chemicznych	
c	Oczyszczalnie ścieków przygotowane do uwzględnienia zmian	Dostosowanie oczyszczania ścieków, tak aby były w stanie przyjmować różne przepływy, niskie stężenia oraz różne rodzaje i ilości dodatków chemicznych	
d	Dostosowanie układu braku maszynowego i pojemności kadzi		
e	Ograniczenie do minimum emisji dodatków chemicznych (np. czynników tłuszczoodpornych/wodoodpornych) zawierających związki per- lub polifluorowe lub przyczyniające się do ich tworzenia		Zastosowanie wyłącznie do zespołów urządzeń, w których wytwarza się papier o właściwościach tłuszczo- i wodoodpornych
f	Przejście na wyroby pomocnicze o niskiej zawartości AOX (np. w celu zastąpienia stosowania środków zwiększających wytrzymałość w stanie mokrym na bazie żywic epichlorohydrynowych)		Zastosowanie wyłącznie do zespołów urządzeń, w których wytwarza się klasy papieru o dużej wytrzymałości w stanie mokrym

BAT 49. Aby ograniczyć ładunki emisji pigmentów do powlekania i substancji wiążących powłoki, które mogą zakłócać pracę biologicznej oczyszczalni ścieków, w ramach BAT należy stosować poniższą technikę a) lub, jeżeli jest to technicznie niemożliwe, poniższą technikę b).

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
a	Odzysk pigmentów do powlekania/recykling pigmentów	Ścieki zawierające pigmenty do powlekania są gromadzone oddzielnie. Chemikalia do powlekania są regenerowane poprzez np.: (i) ultrafiltrację; (ii) proces sortowania–flokulacji–odwadniania z zawracaniem pigmentów do procesu powlekania. Można tu ponownie wykorzystać sklarowaną wodę	W przypadku ultrafiltracji możliwość zastosowania może być ograniczona w przypadku: — bardzo małych ilości ścieków, — powstawania ścieków z pokrywania w różnych miejscach na terenie zakładu, — występowania wielu zmian przy powlekaniu; lub — braku kompatybilności różnych receptur pigmentów do powlekania
b	Wstępne oczyszczanie ścieków zawierających pigmenty do powlekania	Oczyszczanie ścieków zawierających pigmenty do powlekania odbywa się na przykład w procesie flokulacji, aby chronić następujący po nim proces biologicznego oczyszczania ścieków	Ogólna możliwość zastosowania

BAT 50. Aby zapobiec zrzutom ładunku zanieczyszczeń w ściekach do odbiornika wodnego z całego zakładu i ograniczyć ten ładunek, w ramach BAT należy stosować odpowiednią kombinację technik określonych w BAT 13, BAT 14, BAT 15, BAT 47, BAT 48 i BAT 49.

Poziomy emisji powiązane z BAT

Zob. tabele 20 i 21.

Poziomy BAT-AEL zawarte w tabelach 20 i 21 mają także zastosowanie produkcji papieru i tektury w zintegrowanych zakładach wytwarzających celulozowe masy siarczanowe, siarczynowe, chemo-termomechaniczne i chemomechaniczne.

Referencyjny przepływ ścieków dla niezintegrowanych zakładów produkujących papier i tekturę określono w BAT 5.

Tabela 20

Poziomy emisji powiązane z BAT dla bezpośredniego zrzutu ścieków do odbiornika wodnego z niezintegrowanego zakładu produkującego papier i tekturę (wyłączając papiery specjalne)

Parametr	Średnia roczna kg/t
Chemiczne zapotrzebowanie na tlen (ChZT)	0,15 — 1,5 (1)
Zawiesina ogólna (TSS)	0,02 — 0,35
Azot całkowity	0,01 — 0,1 0,01 — 0,15 dla bibuły
Fosfor całkowity	0,003 — 0,012
Adsorbowalne związki halogenoorganiczne (AOX)	0,05 dla papieru dekoracyjnego i wodotrwałego

(1) W przypadku zakładów produkujących papier milimetrowy, górna granica zakresu odnosi się do papierni, w których w procesie powlekania wykorzystuje się skrobię.

Oczekuje się niskiego stężenia BZT w oczyszczanych ściekach (około 25 mg/l jako 24-godzinna próbka zbiorcza).

Tabela 21

Poziomy emisji powiązane z BAT dla bezpośredniego zrzutu ścieków do odbiornika wodnego z niezintegrowanego zakładu produkującego papiery specjalne

Parametr	Średnia roczna kg/t (1)
Chemiczne zapotrzebowanie na tlen (ChZT)	0,3 — 5 (2)
Zawiesina ogólna (TSS)	0,10 — 1
Azot całkowity	0,015 — 0,4
Fosfor całkowity	0,002 — 0,04
Adsorbowalne związki halogenoorganiczne (AOX)	0,05 dla papieru dekoracyjnego i wodotrwałego

(1) W zakładach o specjalnych takich cechach charakterystycznych jak duża liczba zmian klas (np. średnia roczna wynosząca ≥ 5 dziennie) lub produkcja bardzo lekkich papierów specjalnych (średnia roczna wynosząca ≤ 30 g/m^2), emisje mogą przekraczać górną granicę zakresu.

(2) Górna granica zakresu wartości BAT-AEL odnosi się do zakładów produkujących papier rozdrobniony, który wymaga intensywnego rafinowania, oraz do zakładów, w których często zmienia się klasy papieru (np. średnia roczna wynosząca ≥ 1 — 2 zmiany/dziennie).

1.6.2. **Emisje do powietrza**

BAT 51. Aby ograniczyć emisje LZO z powlekarek pracujących w trybie *off-line* lub *on-line*, w ramach BAT należy dokonać wyboru (zestawów) receptur pigmentów do powlekania, które ograniczają emisje LZO.

1.6.3. **Wytwarzanie odpadów**

BAT 52. Aby ograniczyć do minimum ilość odpadów stałych, które należy unieszkodliwić, w ramach BAT należy zapobiegać wytwarzaniu odpadów i prowadzić działania w zakresie recyklingu, stosując kombinację poniższych technik (zob. ogólne BAT 20).

	Technika	Opis	Możliwość zastosowania
a	Odzysk włókna i wypełniacza oraz oczyszczanie wody podsitowej	Zob. sekcja 1.7.2.1	Ogólna możliwość zastosowania
b	System recyrkulacji braku maszynowego	Brak maszynowy z różnych punktów/etapów procesu produkcji papieru jest gromadzony, ponownie roztwarzany i zawracany do włókien podawanych	Ogólna możliwość zastosowania
c	Odzysk pigmentów do powlekania/recykling pigmentów	Zob. sekcja 1.7.2.1	
d	Ponowne wykorzystanie włóknistych osadów ściekowych pochodzących ze wstępnego oczyszczania ścieków	Osady ściekowe o dużej zawartości włókien ze wstępnego oczyszczania ścieków można ponownie wykorzystać w procesie produkcji	Możliwość zastosowania może być ograniczona ze względu na wymogi dotyczące jakości produktu

1.6.4. **Zużycie energii i efektywność energetyczna**

BAT 53. Aby ograniczyć zużycie energii cieplnej i elektrycznej, w ramach BAT należy stosować kombinację poniższych technik.

	Technika	Możliwość zastosowania
a	Energooszczędne techniki sortowania (optymalizacja konstrukcji wirnika, sit i pracy sit)	Ma zastosowanie do nowych zakładów lub istotnych renowacji
b	Najlepsza praktyka polegająca na rafinowaniu z odzyskiem ciepła z rafinerów	
c	Optymalizacja odwadniania w części prasowej maszyny papierniczej/prasie o szerokiej strefie docisku	Nie ma zastosowania do bibułki i wielu klas papierów specjalnych
d	Odzysk skroplonej pary i stosowanie układów odzysku ciepła z powietrza wylotowego	Ogólna możliwość zastosowania
e	Ograniczenie bezpośredniego zużycia pary dzięki starannej integracji procesów, np. w wyniku zastosowania optymalizacji gospodarki energią cieplną (analiza punktów zbliżenia)	
f	Rafinery o dużej wydajności	Zastosowanie do nowych zespołów urządzeń

	Technika	Możliwość zastosowania
g	Optymalizacja trybów pracy w istniejących rafinerach (np. ograniczenie wymagań dotyczących zasilania przy braku obciążenia)	Ogólna możliwość zastosowania
h	Optymalizacja konstrukcji pomp, regulacja napędu bezstopniowego w pompach, napędy bezprzekładniowe	
i	Nowatorskie techniki rafinowania	
j	Ogrzewanie wstęgi papieru z zastosowaniem skrzyni parowej w celu poprawy właściwości odprowadzania cieczy/wydajności odwadniania	Nie ma zastosowania do bibułki i wielu klas papierów specjalnych
k	Optymalny układ próżniowy (np. turbowentylatory zamiast pomp o pierścieniu wodnym)	Ogólna możliwość zastosowania
l	Optymalizacja wytwarzania i konserwacja systemu dystrybucyjnego	
m	Optymalizacja odzysku ciepła, układu napowietrzania, izolacji	
n	Stosowanie silników o dużej sprawności (EFF1)	
o	Wstępne ogrzewanie wody do natrysków za pomocą wymiennika ciepła	
p	Wykorzystanie ciepła odpadowego do suszenia osadów ściekowych lub uszlachetniania odwodnionej biomasy	
q	Odzysk ciepła z wentylatorów osiowych (jeżeli je zastosowano) na potrzeby powietrza nawiewanego w cylindrach suszących	
r	Odzysk ciepła z powietrza wylotowego z cylindra Yankee z wieżą zraszającą	
s	Odzysk ciepła z ciepłego powietrza wylotowego podgrzewanego promieniowaniem podczerwonym	

1.7. Opis technik

1.7.1. **Opis technik służących zapobieganiu emisjom do powietrza i ich kontroli**

1.7.1.1. *Pył*

Technika	Opis
Elektrofiltr (ESP)	Działanie elektrofiltrów polega na naelektryzowaniu i rozdzielaniu cząstek pod wpływem pola elektrycznego. Elektrofiltry mogą działać w szerokim zakresie warunków pracy
Skruber alkaliczny	Zob. sekcja 1.7.1.3 (mokry skruber)

1.7.1.2. NO_x

Technika	Opis
Redukcja stosunku powietrza do paliwa	Technika ta głównie polega na: — ścisłej kontroli powietrza potrzebnego do spalania (nieduży nadmiar tlenu), — zminimalizowaniu dopływów powietrza do pieca, — zmodyfikowanej konstrukcji komory spalania pieca
Optymalne spalanie i kontrola spalania	W technice tej wykorzystuje się technologię kontroli w celu osiągnięcia najlepszych warunków spalania w oparciu o stałe monitorowanie odpowiednich parametrów spalania (np. zawartość O_2, CO, stosunek powietrza do paliwa, elementy niespalone). Powstawanie i emisje NO_x można ograniczyć, korygując parametry pracy, rozprowadzanie powietrza, nadmiar tlenu, formowanie płomienia i profil temperaturowy
Spalanie stopniowe	Spalanie stopniowe opiera się na wykorzystaniu dwóch stref spalania o kontrolowanych współczynnikach powietrza i temperaturach w pierwszej komorze. Praca w pierwszej strefie spalania przebiega w warunkach substechiometrycznych w celu rozłożenia związków amonu na azot pierwiastkowy w wysokich temperaturach. W drugiej strefie spalanie zostaje ukończone w niższej temperaturze dzięki doprowadzeniu dodatkowego dopływu powietrza. Po dwustopniowym spalaniu spaliny przepływają do drugiej komory, gdzie odzyskuje się z nich ciepło, wytwarzając parę na potrzeby procesu technologicznego
Wybór paliwa/paliwo o niskiej zawartości azotu	Stosując paliwa o niskiej zawartości azotu, ogranicza się ilość emisji NO_x pochodzących z utleniania azotu zawartego w paliwie podczas spalania. Spalanie CNCG lub paliw na bazie biomasy powoduje zwiększenie emisji NO_x w porównaniu z gazem olejowym i ziemnym, ponieważ CNCG i wszystkie paliwa drzewne zawierają więcej azotu niż gaz olejowy i ziemny. Ze względu na wyższe temperatury spalania opalanie gazem prowadzi do wyższych poziomów NO_x niż opalanie paliwem olejowym
Palnik niskoemisyjny	Palniki niskoemisyjne opierają się na zasadzie ograniczania szczytowych temperatur płomienia, opóźniania i zarazem uzupełniania spalania oraz zwiększania przepływu ciepła (zwiększona zdolność emisyjna płomienia). Z zastosowaniem palnika niskoemisyjnego może wiązać się modyfikacja konstrukcji komory spalania pieca
Stopniowany wtrysk ługu powarzelnego	Wtrysk powarzelnego ługu siarczynowego do kotła na różnych poziomach w pionie zapobiega powstawaniu NO_x i prowadzi do całkowitego spalenia
Selektywna niekatalityczna redukcja (SNCR)	Technika polega na redukcji NO_x do azotu w wyniku reakcji z amoniakiem lub mocznikiem w wysokiej temperaturze. Technika obejmuje wtryskiwanie wody amoniakalnej (do 25 % NH_3), prekursorów amoniaku lub roztworu mocznika do spalanych gazów w celu redukcji NO do N_2. Reakcja ta daje najlepsze efekty w przybliżonym zakresie temperatur 830 °C — 1 050 °C; należy również zapewnić wystarczający czas retencji wtryskiwanych czynników, aby zaszła ich reakcja z NO. Należy kontrolować dozowanie amoniaku lub mocznika, aby utrzymać wtrysk NH_3 na niskich poziomach

1.7.1.3. *Zapobieganie emisjom SO_2/TRS i ich kontrola*

Technika	Opis
Ług czarny o dużej zawartości suchej substancji	Temperatura spalania wzrasta wraz z wyższą zawartością suchej substancji w ługu czarnym. Powoduje to odparowanie większej ilości sodu (Na), który może wiązać się z SO_2, tworząc Na_2SO_4, w ten sposób redukując emisje SO_2 z kotła regeneracyjnego. Niekorzystnym skutkiem wyższej temperatury jest możliwość zwiększenia emisji NO_x

Technika	Opis
Wybór paliwa/paliwo o niskiej zawartości siarki	Stosowanie paliw o niskiej zawartości siarki wynoszącej wagowo 0,02 % — 0,05 % (np. biomasa leśna, kora, olej o niskiej zawartości siarki, gaz) redukuje emisje SO_2 pochodzące z utleniania siarki w paliwie podczas spalania
Optymalne opalanie	Techniki, takie jak efektywny system kontroli obciążenia cieplnego pieca (współczynnik nadmiaru powietrza, temperatura, czas przebywania), kontrola nadmiaru tlenu lub dobre mieszanie powietrza z paliwem
Kontrola zawartości w Na_2S w dopływie szlamu pokaustyzacyjnego	Efektywne płukanie i filtrowanie szlamu pokaustyzacyjnego ogranicza stężenie Na_2S, przez co podczas procesu ponownego spalania w piecu powstaje mniejsza ilość siarkowodoru
Gromadzenie i odzysk emisji SO_2	Gromadzone są strumienie gazów o dużym stężeniu SO_2 pochodzące z produkcji kwaśnych cieczy, z warników, dyfuzorów lub ze zbiorników nadmuchowych. Odzysk SO_2 odbywa się w zbiornikach absorpcyjnych o różnych poziomach ciśnienia zarówno ze względów ekonomicznych, jak środowiskowych
Spalanie gazów złowonnych i TRS	Zgromadzone silne gazy można zniszczyć, spalając je w kotle regeneracyjnym, specjalnych palnikach TRS lub w piecu do wypalania wapna. Zgromadzone słabe gazy nadają się do spalenia w kotle regeneracyjnym, piecu do wypalania wapna, kotle energetycznym lub w palniku TRS. Gazy odlotowe w zbiorniku do rozczyniania można spalać w nowoczesnych kotłach regeneracyjnych
Gromadzenie i spalanie słabych gazów w kotle regeneracyjnym	Spalanie słabych gazów (duże ilości, niskie stężenia SO_2) w połączeniu z systemami rezerwowymi. Słabe gazy i inne złowonne elementy są jednocześnie gromadzone w celu ich spalenia w kotle regeneracyjnym. Następnie ze spalin z kotła regeneracyjnego za pomocą wielostopniowych przeciwprądowych skruberów zostaje odzyskany dwutlenek siarki i ponownie wykorzystany jako warzelna substancja chemiczna. Jako system rezerwowy stosuje się skrubery
Mokry skruber	Związki gazowe rozpuszcza się w odpowiednim płynie (woda lub roztwór zasadowy). Jednocześnie można usuwać związki stałe i gazowe. Po przejściu przez mokry skruber spaliny są nasycane wodą i konieczne jest rozdzielenie kropelek wody przed ich odprowadzeniem do atmosfery. Uzyskaną ciecz należy oczyszczać w procesie oczyszczania ścieków, a nierozpuszczalny materiał usuwa się w procesie osadzania lub filtracji
Elektrofiltr lub multicyklony z wielostopniowymi płuczkami Venturiego lub wielostopniowym, współprądowo-przeciwprądowym zespołem skruberów	Rozdzielenie pyłu przebiega w elektrofiltrze lub w wielostopniowym odpylaczu cyklonowym. W procesie z wykorzystaniem siarczynu magnezowego pył zatrzymany w elektrofiltrze składa się głównie MgO, lecz także w mniejszym stopniu ze związków K, Na lub Ca. Odzyskany popiół MgO tworzy zawiesinę w wodzie i zostaje oczyszczony przez płukanie i gaszenie w celu uzyskania $Mg(OH)_2$, który zostaje następnie wykorzystany jako roztwór alkaliczny do oczyszczania chemikaliów warzelnych w wielostopniowych skruberach w celu odzyskania składników zawierających siarkę. W procesie z wykorzystaniem siarczynu amonowego zasada amonowa (NH_3) nie zostaje odzyskana, ponieważ w procesie spalania ulega rozłożeniu na azot. Po usunięciu pyłu spaliny zostają schłodzone w wodnym skruberze chłodzącym. Następnie spaliny zostają wprowadzone do co najmniej trzystopniowego skrubera spalin, w którym emisje SO_2 są oczyszczane za pomocą roztworu alkalicznego $Mg(OH)_2$ w przypadku procesu z wykorzystaniem siarczynu magnezu, i za pomocą 100 % nowego roztworu NH_3 w przypadku procesu z zastosowaniem siarczynu amonowego

1.7.2. **Opis technik służących ograniczeniu zużycia słodkiej wody/przepływu ścieków i ładunku zanieczyszczeń w ściekach**

1.7.2.1. *Techniki zintegrowane z procesem*

Technika	Opis
Korowanie suche	Korowanie suche bali drewnianych w bębnach korujących (wody używa się jedynie do płukania bali, po czym jest ona poddawana recyklingowi i jedynie minimalna ilość jest odprowadzana do oczyszczalni ścieków)
Bielenie bez udziału związków chloru (TCF)	W bieleniu TCF całkowicie unika się stosowania chemikaliów do bielenia zawierających chlor, przez co unika się także emisji substancji organicznych i substancji chlorowcoorganicznych z bielenia
Nowoczesne bielenie bez użycia chloru pierwiastkowego (ECF)	W nowoczesnym bieleniu ECF ogranicza się do minimum zużycie dwutlenku chloru, stosując jeden z następujących etapów bielenia lub ich kombinację: etap stosowania tlenu, gorącej hydrolizy kwasowej, etap ozonu o średnim i wysokim stężeniu, etapy wykorzystania nadtlenku wodoru pod ciśnieniem atmosferycznym i nadtlenku wodoru pod ciśnieniem wyższym od atmosferycznego lub stosowanie etapu z gorącym dwutlenkiem chloru
Rozszerzona delignifikacja	Rozszerzona delignifikacja, polegająca na a) zmodyfikowanej obróbce cieplnej; lub b) delignifikacji tlenowej, pozwala zwiększyć stopień delignifikacji masy celulozowej (obniżając liczbę kappa) przed bieleniem, w ten sposób ograniczając stosowanie chemikaliów do bielenia i ładunek ChZL w ściekach. Obniżenie liczby kappa o jedną jednostkę przed bieleniem może skutkować ograniczeniem ChZL emitowanego z bielarni o około 2 kg ChZL/ADt. Usuniętą ligninę można odzyskać i przesłać do systemu odzysku chemikaliów i energii
a) Rozszerzona zmodyfikowana obróbka cieplna	Rozszerzona obróbka cieplna (systemy seryjne lub ciągłe) obejmuje dłuższe okresy obróbki cieplnej w optymalnych warunkach (np. stężenia związków alkalicznych w ługu warzelnym jest dostosowane tak, aby było niższe na początku i wyższe na końcu procesu obróbki) w celu uzyskania maksymalnej ilości ligniny przed bieleniem, bez zbędnego rozkładu węglowodanów lub nadmiernej straty wytrzymałości masy celulozowej. W związku z tym można ograniczyć stosowanie chemikaliów na późniejszym etapie bielenia oraz ładunek organiczny w ściekach z bielarni
b) Delignifikacja tlenowa	Delignifikacja tlenowa jest stosowana w celu usunięcia znacznej części ligniny pozostałej po obróbce cieplnej, jeżeli urządzenie do obróbki cieplnej musi działać przy wyższych wartościach liczby kappa. W warunkach alkalicznych zachodzi reakcja między masą celulozową a tlenem, w której usunięciu ulega część pozostałości ligniny
Skuteczne sortowanie i płukanie masy niebielonej w obiegu zamkniętym	Do sortowania masy niebielonej stosuje się ciśnieniowe sito szczelinowe w wieloetapowym cyklu zamkniętym. W ten sposób na wczesnym etapie procesu usuwane są zanieczyszczenia i paździerze. Podczas płukania masy niebielonej od włókien masy celulozowej zostają oddzielone rozpuszczone chemikalia organiczne i nieorganiczne. Masę niebieloną można najpierw płukać w warniku, następnie w płuczkach o dużej wydajności przed delignifikacją tlenową i po jej przeprowadzeniu, tj. przed bieleniem. Redukcji ulegają pozostałości, zużycie chemikaliów przy bieleniu i ładunek emisji ścieków. Dodatkowo w procesie tym możliwe jest odzyskanie chemikaliów warzelnych z wody zastosowanej do płukania. Efektywne płukanie oznacza wielostopniowe przeciwprądowe płukanie z zastosowaniem filtrów i pras. Układ obiegu wody w urządzeniu do sortowania masy niebielonej jest całkowicie zamknięty

Technika	Opis
Częściowy recykling wody przemysłowej w bielarni	Filtraty kwasowe i alkaliczne zostają ponownie wprowadzone do obiegu w bielarni w przeciwprądzie do przepływu masy celulozowej. Woda zostaje usunięta do oczyszczalni ścieków lub, w kilku przypadkach, do procesu płukania po bieleniu tlenem. Warunkiem koniecznym do uzyskania niskich poziomów emisji są skuteczne płuczki na pośrednich etapach płukania. Przepływ ścieków z bielarni w wydajnych zakładach (produkujących siarczanową masę celulozową) mieści się w zakresie 12 — 25 m^3/ADt.
Skuteczne monitorowanie i ograniczenie wycieków, także za pomocą systemu odzysku chemikaliów i energii.	Skuteczny system kontroli, gromadzenia i odzysku wycieków, który zapobiega przypadkowemu uwalnianiu dużych organicznych ładunków, które niekiedy bywają toksyczne lub mają wysokie pH (do wtórnej oczyszczalni ścieków) obejmuje: — monitorowanie przewodności lub pH w strategicznych miejscach w celu wykrywania strat i wycieków, — gromadzenie ługu, który zmienił kierunek lub wyciekł, w jak największym stężeniu substancji stałych w ługu, — ponowne zawracanie zebranego ługu i włókna do procesu w odpowiednich miejscach, — zapobieganie wydostawaniu się wycieków stężonych lub szkodliwych przepływów z krytycznych obszarów procesu (w tym oleju talowego i terpentyny) do biologicznej oczyszczalni ścieków, — zbiorniki buforowe o odpowiednich wymiarach do gromadzenia i składowania toksycznych lub gorących stężonych cieczy
Utrzymanie wydajności kotła do odparowywania i regeneracji ługu czarnego wystarczającej do sprostania obciążeniu szczytowemu	Wystarczająca wydajność urządzenia do odparowywania ługu czarnego oraz kotła regeneracyjnego umożliwia przyjmowanie dodatkowych ładunków cieczy i suchej substancji pochodzących z zebranych wycieków lub ścieków z bielarni. Dzięki temu ograniczone zostają straty słabego ługu czarnego, innych stężonych ścieków przemysłowych i ewentualnie filtratów z bielarni. W wielofunkcyjnej wyparce gromadzony jest słaby ług czarny pochodzący z płukania masy niebielonej i, w niektórych przypadkach, również biologiczny osad ściekowy z oczyszczalni ścieków lub siarczan sodu techniczny z urządzeń ClO_2. Dodatkowa zdolność odparowywania, przekraczająca potrzeby podczas normalnego działania, stanowi wystarczającą rezerwę do celów odzysku wycieków i oczyszczania potencjalnych zrzutów recyrkulowanego filtratu z bielenia
Usuwanie zanieczyszczonych (skażonych) kondensatów i ponowne ich wykorzystanie w procesie	Usuwanie zanieczyszczonych (skażonych) kondensatów i ponowne ich wykorzystanie w procesie ogranicza pobór wody świeżej w zakładzie oraz organiczny ładunek trafiający do oczyszczalni ścieków. W wieży, w której zachodzi proces usuwania, para przepływa w przeciwprądzie przez wcześniej odfiltrowane kondensaty technologiczne, zawierające zredukowane związki siarki, terpeny, metanol i inne związki organiczne. Substancje lotne kondensatu gromadzą się w górnej części jako gazy niekondensujące i metanol i są usuwane z systemu. Oczyszczone kondensaty można ponownie wykorzystać w procesie, np. do płukania w bielarni, do płukania masy niebielonej, w obszarze kaustyzacji (płukanie i rozcieńczanie szlamu, płukanie filtrów szlamu pokaustyzacyjnego), jako odciek z płukania TRS do pieców do wypalania wapna lub jako obiegowa woda uzupełniająca. Usunięte gazy niekondensujące z kondensatów o największym stężeniu zostają odprowadzone do systemu gromadzenia silnych gazów złowonnych, gdzie zostają spalone. Usunięte gazy z kondensatów o średnim stężeniu są gromadzone w układzie gazów małej objętości o wysokim stężeniu (LVHC) i spalane
Odparowanie i spalanie odcieków z etapu ekstrakcji alkalicznej na gorąco	Najpierw ścieki zostają stężone w drodze odparowania, a następnie spalone jako biopaliwo w kotle regeneracyjnym. Pyły i materiał roztopiony zawierające węglan sodu z trzonu pieca zostają rozpuszczone w celu uzyskania roztworu węglanu sodu

Technika	Opis
Ponowne włączenie cieczy warzelnych z bielenia wstępnego do płukania i odparowywania masy niebielonej w celu redukcji emisji z bielenia wstępnego na bazie MgO	Warunki konieczne do zastosowania tej techniki obejmują stosunkowo małą liczbę kappa po obróbce cieplnej (np. 14–16), wystarczającą pojemność zbiorników, wyparek i kotła regeneracyjnego do sprostania dodatkowym przepływom, możliwość oczyszczenia urządzeń do płukania z osadów oraz średni poziom białości masy celulozowej (≤ 87 % ISO), ponieważ w niektórych przypadkach technika ta może powodować nieznaczną utratę białości. W przypadku producentów towarowej masy celulozowej papierniczej lub innych podmiotów, które muszą uzyskać bardzo wysoki poziom białości (> 87 % ISO), zastosowanie wstępnego bielenie MgO może okazać się trudne
Przeciwprądowy przepływ wody przemysłowej	W zakładach zintegrowanych słodka woda jest wprowadzana głównie przez natryski w maszynie papierniczej, z których jest odprowadzana przeciwprądowo w kierunku obszaru roztwarzania
Rozdzielenie układów obiegu wody	Układy obiegu wody poszczególnych jednostek przemysłowych (np. jednostki do roztwarzania, maszyny do bielenia i maszyny papierniczej) są rozdzielone na etapie płukania i odwadniania masy celulozowej (np. na prasach płuczących). Takie rozdzielnie zapobiega przenoszeniu zanieczyszczeń na kolejne etapy procesu i umożliwia usunięcie substancji zakłócających z mniejszych ilości wody
Bielenie (nadtlenkami) przy gęstej konsystencji masy	W przypadku bielenia przy gęstej konsystencji masy masa zostaje odwodniona na przykład na prasie dwutaśmowej lub innej prasie przed dodaniem chemikaliów do bielenia. W ten sposób możliwe jest bardziej wydajne stosowanie chemikaliów do bielenia i uzyskuje się czystszą masę celulozową, przenoszenie mniejszych ilości substancji szkodliwych do maszyny papierniczej oraz powstaje mniej ChZT. Pozostałość nadtlenku może zostać zawrócona do obiegu i wykorzystana
Odzysk włókna i wypełniacza oraz oczyszczanie wody podsitowej	Wodę podsitową z maszyny papierniczej można uzdatniać, stosując następujące techniki: a) wyławiacze włókien (zazwyczaj filtr bębnowy lub tarczowy, lub flotatory itp.), które rozdzielają substancje stałe (włókna i wypełniacz) od wody przemysłowej. Flotacja przez napowietrzanie w pętlach wody podsitowej pozwala przekształcić zawieszone substancje stałe, materiał drobno zmielony, drobny materiał koloidalny i substancje anionowe w kłaczki, które są następnie usuwane. Odzyskane włókna i wypełniacze zostają zawrócone do procesu. Czystą wodę podsitową można ponownie wykorzystać w natryskach o mniej rygorystycznych wymogach dotyczących jakości wody; b) dodatkowa ultrafiltracja wstępnie odfiltrowanej wody podsitowej prowadzi do uzyskania idealnie przejrzystego filtratu o jakości wystarczającej do wykorzystania go jako wody w natrysku wysokociśnieniowym, wody uszczelniającej oraz do rozcieńczania dodatków chemicznych
Klarowanie wody podsitowej	Systemy klarowania wody stosowane niemal wyłącznie w przemyśle papierniczym opierają się na sedymentacji, filtracji (filtr tarczowy) i flotacji. Najczęściej stosuje się flotację przez napowietrzanie. Anionowe odpadki i materiał drobno zmielony zostają połączone w płatki, które można poddać obróbce fizycznej przez zastosowanie dodatków. Jako flokulanty stosuje się wielocząstkowe rozpuszczalne w wodzie polimery lub elektrolity nieorganiczne. Powstałe aglomeraty (kłaczki) zostają następnie odprowadzone do odstojnika. W przypadku flotacji przez napowietrzanie (DAF) zawieszony materiał stały łączy się z pęcherzykami powietrza
Recyrkulacja wody	Wyklarowana woda zostaje zawrócona do obiegu jako woda przemysłowa w obrębie danej jednostki lub — w zintegrowanych zakładach — od maszyny papierniczej do celulozowni i z urządzenia do roztwarzania do urządzenia do korowania. Zrzutów ścieków dokonuje się z punktów o najwyższym ładunku zanieczyszczeń (np. czysty filtrat z filtra tarczowego przy roztwarzaniu, korowaniu)

Technika	Opis
Optymalny projekt i konstrukcja zbiorników i kadzi (produkcja papieru)	Zbiorniki bezodpływowe do przechowywania masy i wody podsitowej są projektowane w sposób uwzględniający zmiany w procesie technologicznym i różne przepływy również przy rozruchu i wyłączaniu
Etap płukania przed rafinowaniem masy mechanicznej z drewna iglastego	W niektórych zakładach prowadzi się wstępną obróbkę zrębków drewna iglastego, łącząc podgrzewanie pod ciśnieniem z wysokim zagęszczeniem i impregnacją w celu ulepszenia właściwości masy włóknistej. Etap płukania przed rafinowaniem i bieleniem powoduje wyraźne ograniczenie ChZT, usuwając niewielki strumień ścieków, które mają jednak duże stężenie i które można oczyszczać oddzielnie
Stosowanie $Ca(OH)_2$ lub $Mg(OH)_2$ zamiast NaOH jako zasad do bielenia nadtlenkami	Stosowanie $Ca(OH)_2$ jako zasady skutkuje ładunkami emisji ChZT mniejszymi o około 30 % przy jednoczesnym zachowaniu wysokich poziomów białości. Zamiast NaOH także można stosować $Mg(OH)_2$
Bielenie w obiegu zamkniętym	W zakładach produkujących siarczynową masę celulozową, w których jako podstawę do obróbki cieplnej stosuje się sód, ścieki z bielarni można oczyszczać na przykład w drodze ultrafiltracji, flotacji i rozdzielenia żywicy i kwasów tłuszczowych, co umożliwia bielenie w obiegu zamkniętym. Filtraty z bielenia i płukania są ponownie wykorzystywane na pierwszym etapie płukania po obróbce cieplnej, a na końcu zawracane do jednostek odzysku chemikaliów
Korekta pH słabego ługu przed urządzeniem do odparowywania/wewnątrz urządzenia do odparowywania	Zobojętnianie odbywa się przed odparowaniem lub po pierwszym etapie odparowania, tak aby kwasy organiczne pozostały rozpuszczone w koncentracie w celu ich odprowadzenia wraz z ługiem powarzelnym do kotła regeneracyjnego
Beztlenowe oczyszczanie kondensatów z wyparek	Zob. sekcja 1.7.2.2 (kombinowane oczyszczanie beztlenowe/tlenowe).
Usuwanie i odzysk SO_2 z kondensatów w wyparkach	SO_2 jest usuwany z kondensatów; koncentraty są oczyszczane biologicznie, natomiast usunięty SO_2 zostaje odprowadzony do odzysku jako substancja chemiczna do obróbki cieplnej
Monitorowanie i stała kontrola jakości wody przemysłowej	Zaawansowane technologiczne układy zamkniętego obiegu wody wymagają optymalizacji całego „układu włókno-woda-dodatek chemiczny-energia". Wymaga to stałego monitorowania jakości wody oraz motywacji, wiedzy i działań personelu związanych ze środkami koniecznymi do zapewnienia wymaganej jakości wody
Zapobieganie powstawaniu biofilmów i ich usuwanie przy pomocy metod minimalizujących emisje produktów biobójczych	Stałe wprowadzanie mikroorganizmów wraz z wodą i włóknami prowadzi do specyficznej równowagi mikrobiologicznej w każdym urządzeniu do produkcji papieru. Aby zapobiegać nadmiernemu wzrostowi mikroorganizmów, osadom nagromadzonej biomasy lub biofilmom w systemach obiegu wody i urządzeniach, często stosuje się biodyspergatory lub produkty biobójcze. W przypadku zastosowania dezynfekcji katalitycznej nadtlenkiem wodoru biofilmy i wolne drobnoustroje w wodzie przemysłowej i w szlamie papierowym zostają usunięte bez stosowania jakichkolwiek produktów biobójczych
Usuwanie wapnia z wody przemysłowej dzięki kontrolowanemu wytrącaniu węglanu wapnia	Wraz z obniżeniem stężenia wapnia w wyniku kontrolowanego usuwania węglanu wapnia (np. w ogniwie flotacji przez napowietrzanie) maleje ryzyko niepożądanego wytrącania się węglanu wapnia lub osadzania się kamienia kotłowego w układach obiegu wody i urządzeniach, np. w walcach bruzdowych, przewodach, filcach i dyszach natryskowych, rurach lub biologicznych oczyszczalniach ścieków
Optymalizacja natrysków w maszynie papierniczej	Optymalizacja natrysków obejmuje: a) ponowne wykorzystanie wody przemysłowej (np. wyklarowanej wody podsitowej) w celu ograniczenia zużycia słodkiej wody oraz b) stosowanie specjalnie zaprojektowanych dysz do natrysków

1.7.2.2. *Oczyszczanie ścieków*

Technika	Opis
Oczyszczanie wstępne	Oczyszczanie fizykochemiczne jak wyrównywanie, zobojętnianie lub sedymentacja Wyrównywanie (np. w zbiornikach wyrównawczych) stosuje się, aby zapobiec dużym różnicom natężenia przepływu, temperatury i stężeń zanieczyszczeń, a zatem w celu uniknięcia przeciążenia systemu oczyszczania ścieków
Wtórne oczyszczanie (biologiczne)	Procesy dostępne w zakresie oczyszczania ścieków za pomocą mikroorganizmów to oczyszczanie tlenowe i beztlenowe. Na etapie wtórnego klarowania substancje stałe i biomasa zostają oddzielone od ścieków w procesie sedymentacji, czasem w połączeniu z flokulacją
a) Oczyszczanie tlenowe	W przypadku biologicznego oczyszczania ścieków ulegający biodegradacji, rozpuszczony i koloidalny materiał w wodzie jest przekształcany w obecności powietrza przez mikroorganizmy częściowo w stałą substancję komórkową (biomasę) a częściowo w dwutlenek węgla i wodę. Zastosowane procesy to: — jedno- lub dwustopniowy osad czynny, — procesy w reaktorze z biofilmem, — biofilm/osad czynny (kompaktowa oczyszczalnia biologiczna). Technika ta polega na łączeniu nośników na złożu ruchomym z osadem czynnym (BAS). Powstała biomasa (osad nadmierny) zostaje oddzielona od ścieków przed zrzutem wody
b) Kombinowane oczyszczanie beztlenowe/tlenowe	W warunkach braku powietrza w procesie beztlenowego oczyszczania ścieków zawartość organiczna ścieków zostaje przekształcona przez mikroorganizmy w metan, dwutlenek węgla, siarczek itp. Proces zachodzi w szczelnym reaktorze zbiornikowym. Mikroorganizmy pozostają w zbiorniku w formie biomasy (osadu). Biogaz powstały w przedmiotowym procesie biologicznym składa się z metanu, dwutlenku węgla i innych gazów, takich jak wodór i siarkowodór, i nadaje się do produkcji energii. Oczyszczanie beztlenowe należy uznać za oczyszczanie wstępne przed oczyszczaniem tlenowym ze względu na pozostające ładunki ChZT. W ramach wstępnego oczyszczania beztlenowego zmniejsza się ilość osadu ściekowego powstającego podczas oczyszczania biologicznego
Trzeci stopień oczyszczania	Zaawansowane oczyszczanie obejmuje takie techniki, jak filtracja w celu dalszego usunięcia substancji stałych, nitryfikacja i denitryfikacja w celu usunięcia azotu lub flokulacja/wytrącanie a następnie filtracja w celu usunięcia fosforu. Zazwyczaj trzeci stopień oczyszczania stosuje się w przypadkach, w których oczyszczanie wstępne i biologiczne jest niewystarczające do osiągnięcia niskich poziomów TSS, azotu lub fosforu, co może być wymagane na przykład ze względu na lokalne warunki
Właściwie skonstruowana i funkcjonująca oczyszczalnia biologiczna	Właściwie skonstruowana i funkcjonująca oczyszczalnia biologiczna obejmuje odpowiednie zaprojektowanie i ustalenie wymiarów zbiorników (np. osadników) zgodnie z obciążeniem hydraulicznym i ładunkami zanieczyszczeń. Niskie emisje TSS uzyskuje się, zapewniając odpowiednie osadzanie się aktywnej biomasy. Okresowe przeglądy projektu, wymiarów i działania oczyszczalni ścieków ułatwiają osiągnięcie powyższych celów

1.7.3. **Opis technik dotyczących zapobiegania wytwarzaniu odpadów i gospodarowania odpadami**

Technika	Opis
System oceny odpadów i gospodarki odpadami	Systemy oceny odpadów i gospodarki odpadami stosuje się w celu określenia realnych możliwości optymalizacji zapobiegania wytwarzaniu odpadów, ich ponownego wykorzystania, odzysku, recyklingu i ostatecznego unieszkodliwienia. Inwentaryzacje odpadów umożliwiają identyfikację i klasyfikację rodzaju, właściwości, ilości i pochodzenia każdej frakcji odpadów
Odrębne gromadzenie różnych frakcji odpadów	Odrębne gromadzenie różnych frakcji odpadów w miejscu ich powstawania i, w stosownych przypadkach, pośredniego składowania może zwiększyć możliwości ich ponownego wykorzystania lub recyrkulacji. Oddzielne gromadzenie obejmuje również segregację i klasyfikację frakcji odpadów niebezpiecznych (np. pozostałości olejów i natłustki, oleje hydrauliczne i transformatorowe, zużyte akumulatory, urządzenia elektryczne przeznaczone na złom, rozpuszczalniki, farby, produkty biobójcze lub pozostałości chemiczne)
Łączenie odpowiednich frakcji pozostałości	Łączenie odpowiednich frakcji pozostałości w zależności od preferowanych wariantów ponownego wykorzystania/recyklingu, dalszego oczyszczania i unieszkodliwienia
Wstępne oczyszczenie pozostałości poprocesowych przed ich ponownym wykorzystaniem lub recyklingiem	Wstępne oczyszczanie obejmuje takie techniki, jak: — odwodnienie na przykład osadów ściekowych, kory lub odrzutów, a w niektórych przypadkach osuszenie w celu zwiększenia możliwości ponownego użycia przed wykorzystaniem (zwiększenie wartości opałowej przez spaleniem), — odwodnienie w celu zmniejszenia masy i objętości przy przenoszeniu. Do odwadniania wykorzystuje się prasy taśmowe, prasy śrubowe, wirówki dekantacyjne lub komorowe prasy filtracyjne, — kruszenie/rozdrabnianie odrzutów na przykład z procesów RCF i usuwanie części metalowych w celu zwiększenia właściwości palnych przed spaleniem, — stabilizacja biologiczna przed odwodnieniem, jeżeli przewiduje się wykorzystanie rolnicze
Odzysk materiałów i recykling pozostałości poprocesowych na miejscu	Procesy odzysku materiałów obejmują takie techniki, jak: — oddzielenie włókien ze strumienia wody i zawrócenie do surowców, — odzysk dodatków chemicznych, pigmentów do powlekania itp., — odzysk chemikaliów do obróbki cieplnej za pomocą kotłów regeneracyjnych, kaustyzacji itp.
Odzysk energii na miejscu lub poza terenem zakładu z odpadów o dużej zawartości związków organicznych	Pozostałości z korowania, ścinania, sortowania itp., takie jak kora, osad włóknisty lub inne, głównie organiczne pozostałości są spalanie ze względu na swoją wartość opałową w piecach do spopielania lub elektrowniach na biomasę w celu odzysku energii
Zewnętrzne wykorzystanie materiałów	Wykorzystanie materiałów odpowiednich odpadów z produkcji masy celulozowej i papieru można przeprowadzać w innych sektorach przemysłu, na przykład przez: — palenie w piecach lub mieszanie z surowcami przy produkcji cementu, ceramiki lub cegieł (w tym odzysk energii), — kompostowanie szlamu papierowego lub nawożenie ziemi odpowiednimi frakcjami odpadów w rolnictwie, — wykorzystanie nieorganicznych frakcji odpadów (piasku, kamieni, żwiru, popiołów, wapna) przy pracach budowlanych, takich jak układanie nawierzchni, budowa dróg, warstw powierzchni itp. To, czy frakcje odpadów nadają się do wykorzystania poza terenem zakładu, zależy od składu odpadów (np. od zawartości związków nieorganicznych/mineralnych) oraz od dowodów świadczących o tym, że przewidziana operacja recyklingu nie jest szkodliwa dla środowiska ani dla zdrowia
Wstępne oczyszczenie frakcji odpadów przed ich unieszkodliwieniem	Wstępne oczyszczenie frakcji odpadów przed ich unieszkodliwieniem obejmuje środki (odwodnienie, osuszenie itp.) ograniczające masę i objętość do celów przeniesienia lub unieszkodliwienia

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL